

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag
om ändring av mervärdesskattelagen**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att mervärdesskattelagen ändras på det sätt som Europeiska gemenskapens direktiv gällande en förenkling av den mervärdesskattemässiga behandlingen av handeln mellan medlemsländerna förutsätter. Ändringarna gäller skattefriheter i anslutning till varor som omfattas av upplagringsförfarande, försättningsarna för skattefri försäljning till resenärer, tjänster som säljs till andra medlemsstater samt skattegrunden vid import. Stadgandena gällande utrikeshandel ändras även till vissa andra delar.

I mervärdesskattelagen föreslås även en sådan ändring att det marginalbeskattningsförfarande som tillämpas på handel med begagnade varor ändras så att det i lagstiftningstekniskt hänseende motsvarar Europeiska gemenskapens bestämmelser om mervärdessbeskattnings. Samtidigt föreslås att skattebehandlingen av begagnade varor förenklas i vissa delar.

I propositionen föreslås att skattefriheten

för diplomater utvidgas. Till främmande makters diplomater och utsända konsuler i Finland återbärs den mervärdesskatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland, om en enskild varas eller tjänsts skattebelagda inköpspris är minst 1 000 mk.

Stadganden om skattefrihet för förvärv som görs av institutioner inom Europeiska gemenskaperna föreslås bli intagna i mervärdesskattelagen.

Det föreslås att verksamhet som läkar- och tandläkarcentraler bedriver med stöd av lagen om privat hälso- och sjukvård undantas från mervärdesskatt.

I mervärdesskattelagen föreslås dessutom vissa ändringar av närmast teknisk art.

Avsikten är att lagen skall träda i kraft vid ingången av 1996. Det föreslås att stadgandena om skattefrihet för Europeiska gemenskapernas förvärv och mervärdessbeskattningsen av läkar- och tandläkarcentraler tillämpas från ingången av 1995.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
ALLMÄN MOTIVERING	4
1. Det andra förenklingsdirektivet	4
1.1. Inledning	4
1.2. Varor som omfattas av upplagringsförfarande	5
1.2.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	5
1.2.1.1. Det sjätte mervärdesskattedirektivets bestämmelser före ändringen	5
1.2.1.2. Det andra förenklingsdirektivet	5
1.2.2. Nuläget i Finland	7
1.2.3. Föreslagna ändringar	7
1.2.3.1. Allmänt	7
1.2.3.2. Skattefrihet i anslutning till varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande	7
1.2.3.3. Definition av skatteupplagringsförfarandet	8
1.2.3.4. Varor som överförs från upplagringsförfarande, friområden och frilager	9
1.3. Gemenskapsinterna varutransporter och arbeten som hänför sig till lös egendom	10
1.3.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	10
1.3.2. Nuläget i Finland	11
1.3.3. Föreslagna ändringar	12
1.4. Försäljning av tillverkningsarbete på varor	12
1.4.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	12
1.4.2. Nuläget i Finland	13
1.4.3. Föreslagna ändringar	13
1.5. Skattefri försäljning till resenärer	14
1.5.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	14
1.5.2. Nuläge och föreslagna ändringar	14
1.6. Skattegrunden vid import	14
1.6.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	14
1.6.2. Nuläge och föreslagna ändringar	15
2. Övriga ändringar i anslutning till utrikeshandeln	15
3. Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter	15
3.1. Behovet av specialreglering	15
3.2. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen	16
3.2.1. Allmänt	16
3.2.2. Tillämpningsområde	16
3.2.3. Definitioner	17
3.2.4. Skattegrunden	18
3.2.5. Offentliga auktioner	18
3.2.6. Reducerad skattesats och skattegrund	19
3.2.7. Avdragsrätt	19
3.2.8. Bestämmelser gällande handel mellan medlemsstaterna	19
3.2.9. Administrativa bestämmelser	20
3.2.10. Övergångsbestämmelser	20
3.3. Den mervärdesskattemässiga behandlingen i Finland	20
3.3.1. Allmänt	20

3.3.2.	Grundläggande stadganden	20
3.3.3.	Avdragsrätt	20
3.3.4.	Stadganden gällande gemenskapsintern handel	20
3.3.5.	Administrativa bestämmelser	21
3.3.6.	Bildkonstalster	21
3.4.	Behovet av ändringar och de föreslagna ändringarna	21
3.4.1.	Allmänt	21
3.4.2.	Tillämpningsområde	21
3.4.3.	Definitioner	21
3.4.4.	Skattegrunden	22
3.4.5.	Offentliga auktioner	23
3.4.6.	Reducerad skattesats och skattegrund	23
3.4.7.	Avdragsrätt	23
3.4.8.	Stadganden i anslutning till gemenskapsintern handel	24
3.4.9.	Administrativa bestämmelser	24
3.4.10.	Bildkonstalster	24
4.	Avdragsbegränsning för varor som anskaffats såsom skattepliktiga	24
4.1.	Nuläge	24
4.2.	Behovet av ändringar och föreslagna ändringar	25
5.	Mervärdesbeskattningen av läkar- och tandläkarcentraler	25
6.	Mervärdesbeskattningen av Europeiska gemenskapernas förvärv	26
7.	Diplomatförvärv	27
8.	Övriga ändringar	29
9.	Propositionens verkningar	29
9.1.	Ekonomiska verkningar	29
9.2.	Verkningar i fråga om organisation och personal	29
10.	Beredningen av propositionen	29
11.	Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll	29
11.1.	Samband med internationella fördrag och förpliktelser	29
11.2.	Samband med andra propositioner	29
	DETALJMOTIVERING	30
1.	Lagförslaget	30
2.	Närmare stadganden och bestämmelser	55
3.	Ikraftträdande	55
	LAGFÖRSLAG	56
	BILAGA	71
	Paralleltexter	71

ALLMÄN MOTIVERING

1. Det andra förenklingsdirektivet

1.1. Inledning

Genomförandet av Europeiska gemenskapens inre marknad och slopandet av gränskontrollerna från och med ingången av 1993 innebär att man vid mervärdesbeskattningen av handeln mellan medlemsstaterna övergick till ett s.k. temporärt system. Detta system baserar sig fortfarande i regel på destinationslandsprincipen, men varuhandeln beskattas eller övervakas inte längre vid gränsen. Varuinköp och -överföringar från andra medlemsstater, dvs. gemenskapsinterna förvärv, beskattas i samband med beskattningen i hemlandet. På enskildas inköp tillämpas dock i regel ursprungslandsprincipen, dvs. försäljning till resenärer beskattas endast i försäljningslandet.

Det temporära systemet med en inre marknad genomfördes genom rådets direktiv av den 16 december 1991 med tillägg till det gemensamma systemet för mervärdesskatt och med ändring av direktiv 77/388/EEG med sikte på avskaffandet av fiskala gränser (91/680/EEG), varigenom det sjätte mervärdesskattedirektivet ändrades (rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter - Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund 77/388/EEG). Bestämmelserna har ändrats genom rådets direktiv av den 14 december 1992 om ändring av direktiv 77/388/EEG och införande av förenklande åtgärder för mervärdesskatt (92/111/EEG; det s.k. första förenklingsdirektivet), som trädde i kraft vid ingången av 1993.

I det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår ett principbeslut om att man vid ingången av 1997 skall övergå från det temporära mervärdesbeskattningssystemet för handeln på den inre marknaden till ett slutligt system, som baserar sig på att varor och tjänster beskattas i ursprungslandet. Kommissionen skulle lägga ett förslag till slutligt system före utgången av 1994. Något förslag har ännu inte lagts. Det temporära systemet gäller tills det slutliga systemet träder i kraft.

Kommissionen lämnade i november 1994 den rapport om det temporära systemets funktion som förutsattes i direktivet (COM(94)515 final). Kommissionen har se-

dan det temporära systemet trädde i kraft följt systemets funktion i samarbete med företag och de olika medlemsstaternas myndigheter för att få reda på de praktiska problemen i anslutning till tillämpningen av systemet. Kommissionen gav i mars 1994 ett förslag till direktiv om förenkling av det temporära systemet (Proposal for a Council directive amending Directive 77/388/EEC and introducing new simplification measures with regard to value added tax - scope of certain exemptions and practical arrangements for implementing them; COM(94) 58 final, Brussels, 02.03.1994, 94/0062(CNS), EGT nr 94/C 107/7).

Europaparlamentet samt ekonomiska och sociala kommittén gav utlåtande om förslaget. Förslaget behandlades i rådets arbetsgrupp för finansiella ärenden, som består av företrädare för medlemsstaterna och kommissionen. Rådet antog direktivet i april 1995; rådets direktiv 95/7/EG av den 10 april 1995 om ändring av direktiv 77/388/EEG och om införande av nya förenklingsåtgärder avseende mervärdesskatt - tillämpningsområde för vissa undantag från beskattning och praktiska åtgärder för genomförandet. (EGT nr 94/L 102/18; det andra förenklingsdirektivet). Direktivet skall genomföras före den 1 januari 1996.

Direktivet ändrar det sjätte mervärdesskattedirektivet till följande delar:

- skattefriheten gällande varor som finns i andra lagar än tullager och tjänster som hänför sig till dem: om en medlemsstat har förskrivit att försäljningen av varor som omfattas av tullupplagringsförfarande och tjänster som hänför sig till dem är skattefria, skall den undanta motsvarande affärstransaktioner från skatt beträffande vissa varor i s.k. skatteupplag vilka uppräknas i bilagan till direktivet (artikel 1.9)

- skattskyldigheten i anslutning till upplagringsförfaranden och definitionen av skatteupplag (artikel 1.9 och 1.13)

- definitionen av försäljningslandet för en varutransport som äger rum inom en medlemsstat och som ansluter sig till en gemenskapsintern varutransport (artikel 1.7)

- definitionen av försäljningslandet för ett arbete som hänför sig till lös egendom som säljs till en annan medlemsstat (artikel 1.7 och 1.12)

- skattskyldigheten i anslutning till dessa

tjänster (artikel 1.11)

- upphävandet av specialbestämmelserna gällande försäljningen av tillverkningsarbete (artikel 1.1, 1.5, 1.6, 1.8 och 1.12)

- utvidgningen av definitionen på varuöverföringar som skall betraktas som gemenskapsintern försäljning (artikel 1.6)

- transportkostnader som skall räknas till skattegrunden för en importerad vara (artikel 1.2)

- förutsättningarna och tillvägagångssätten för skattefri varuförsäljning till resenärer (artikel 1.3)

- förlängningen av jämningsperioden för avdrag för fastigheter (artikel 1.4)

- klarläggandet av avdragsbestämmelserna (artikel 1.10).

De två sistnämnda ändringarna förutsätter inte att mervärdesskattelagen ändras.

1.2. Varor som omfattas av upplagringsförfarande

1.2.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

1.2.1.1. *Det sjätte mervärdesskattedirektivets bestämmelser före ändringen*

Enligt artikel 16.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet får medlemsstaterna, om inte annat följer av samråd med mervärdesskattekommittén, vidta särskilda åtgärder i syfte att från mervärdesskatt undanta alla eller några av de transaktioner som nämns i artikeln. Förutsättningen för skattefrihet är att transaktionerna inte syftar till slutlig användning eller konsumtion och att det belopp av mervärdesskatt som tas ut vid övergång till konsumtion svarar mot det skattebelopp som borde ha tagits ut om var och en av dessa transaktioner hade beskattats vid införsel eller inom landets territorium.

Det kan stadgas att skattefri är bl.a. införsel och försäljning av varor som skall hänföras till något annat upplagringsförfarande än tullupplagringsförfarande (artikel 16.1 A och 16.1 B första stycket e). Skattefriheten kan även gälla försäljning av sådana varor som är avsedda att placeras i ett tillfälligt lager, på ett friområde eller i ett frilager eller hänföras till tullupplagringsförfarande (artikel 16.1 B första stycket a—c). Begreppen tillfälligt lager, fri- och tullager samt friområde definieras i Europeiska gemenskapens gällande tullagstiftning. Införseln av varan an-

ses enligt artikel 7.3 ske först när de sistnämnda förfarandena avslutas. En medlemsstat som utnyttjar möjligheten enligt artikel 16.1 skall på gemenskapsintern förvärv av sådana varor som är avsedda att hänföras till något förfarande eller någon situation som avses i artikel 16.1 B tillämpa samma regler som på försäljning av varor i motsvarande situation.

Det kan dessutom stadgas att skatt inte behöver betalas på försäljningen av sådana tjänster som hänför sig till försäljning av varor som avses i B och inte på försäljningen av varor och tjänster på de platser som nämns i B (C och D).

Om en medlemsstat tillämpar någon skattefrihet enligt artikel 16.1, skall den bevilja den som bedriver nämnda skattefria verksamhet avdrags- eller återbäringsrätt för den skatt som ingår i förvärv som gjorts för verksamheten.

Artikel 22.9 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet ger medlemsstaterna möjlighet att befria företag som inom en medlemsstats territorium bedriver skattefri försäljning enligt artikel 16 från registrerings- och anmälningskyldighet.

1.2.1.2. *Det andra förenklingsdirektivet*

Genom att tillämpa de skattefriheter som artikel 16.1 möjliggör kan medlemsstaterna förenkla den skattemässiga behandlingen av kedjehandel som förs med varor som omfattas av olika slags upplagringsförfaranden. Med kedjehandel avses handel där en vara säljs flera gånger efter varandra. Med hjälp av det andra förenklingsdirektivets bestämmelser om upplagringsförfaranden försöker man utvidga utnyttjandet av skattefriheter enligt artikel 16.1 genom att klarlägga användningsområdet för annat upplagringsförfarande än tullupplagringsförfarande och genom att precisera den skattemässiga behandlingen av varor som upphör att omfattas av upplagringsförfarande.

Enligt artikel 16.3 i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall kommissionen vid första lämpliga tillfälle lämna förslag till rådet om gemensamma regler för tillämpning av mervärdesskatt på de transaktioner som avses i artikeln. Enligt artikel 3 i det första förenklingsdirektivet skall rådet på förslag av kommissionen och före den 30 juni 1993 enhälligt fatta beslut om antagande av närmare regler för beskattning av kedjetransaktioner

mellan företag. Med det andra förenklingsdirektivets regler om upplagringsförfarande försöker man uppfylla nämnda förpliktelser.

Rådet och kommissionen konstaterar i rådets protokoll angående godkännande av direktivet att bestämmelserna inte som sådana lämpar sig för kedjetransaktioner där varor överförs fysiskt och att kommissionen så snabbt som möjligt skall lämna förslag till regler gällande alla kedjetransaktioner i enlighet med artikel 3 i det andra förenklingsdirektivet. Dessutom har kommissionen enligt protokollsutlåtandet redan börjat utreda hur olika medlemsstater har tillämpat artikel 16 och på vilket sätt eventuell olika tillämpning påverkar företagets ställning.

Avsikten är att det andra förenklingsdirektivets bestämmelser om upplagringsförfarande skall vara i kraft lika länge som det temporära systemet för handeln på den inre marknaden.

Medlemsstaterna har i allmänhet begränsat skattefriheten enligt artikel 16.1 D endast till varor som omfattas av tullupplagringsförfarande. Fram till utgången av 1992 innebar detta en förmånligare skattemässig behandling för utrikeshandeln än för inrikeshandeln. Sedan den inre marknaden genomfördes vid ingången av 1993 har denna skattefrihet gagnat endast varor som förs till och från länder utanför gemenskapen.

För att gemenskapsvaror skall få samma ställning som andra varor bestäms i den nya artikel 16.1 att om en medlemsstat har föreskrivit att försäljningen av varor som omfattas av tullupplagringsförfarande och tjänster som hänför sig till dem är skattefri, skall den vidta nödvändiga åtgärder för att skattefriheten också skall utsträckas till motsvarande transaktioner som hänför sig till varor i andra lager inom landets territorium. Denna skyldighet gäller dock endast de varor som räknas upp i bilaga J till direktivet. Dessa varor är råvaror och andra varor som saluförs på den internationella terminsmarknaden. Bestämmelsen hindrar inte medlemsstaterna från att tillämpa skattefrihet även på andra varor i lager.

Genom direktivet har till artikel 16.1 fogats en definition på andra lager än tullager. För accisbelagda varor anses som ett sådant lager de platser som definieras som skatteupplag i artikel 4 b) i rådets direktiv 92/12/EEG. För andra varor avses med ett sådant lager de platser som av medlemsstaterna definieras som sådana. Medlemsstater-

na får emellertid inte föreskriva om något annat upplagringsförfarande när varorna i fråga är avsedda att levereras till detaljhandelsledet. Medlemsstaterna får ändå föreskriva om ett sådant förfarande för varor som är avsedda för:

- näringsidkare med avseende på försäljningar som genomförs enligt de villkor som anges i artikel 28k, dvs. för butiker för skattefri försäljning att säljas skattefritt till resenärer som med flyg eller sjövägen beger sig till andra medlemsstater

- butiker för skattefri försäljning i den betydelse som begreppet har enligt artikel 28k, att med stöd av artikel 15 säljas skattefritt till resenärer som med flyg eller sjövägen beger sig till ett tredje land

- näringsidkare att säljas skattefritt till resenärer ombord på flygplan eller fartyg under en flygning eller överfart till en ankomstort som är belägen utanför gemenskapen

- näringsidkare att säljas skattefritt med stöd av artikel 15.10 eller att säljas i samband med diplomatiska och konsulära förbindelser samt till internationella organisationer.

Genom direktivet har också förutsättningen för skattefrihet för försäljning av varor i andra lager än tullager preciserats så att varorna skall omfattas av dylikt upplagringsförfarande inom landets territorium.

Den allmänna förutsättningen för tillämpning av skattefriheter enligt artikel 16.1 är att beloppet av den skatt som skall betalas när de förfaranden eller situationer som avses i punkt 1 upphör motsvarar det skattebelopp som skulle ha betalats om var och en av de transaktioner som är undantagna från skatt med stöd av artikel 16.1 skulle ha beskattats. Överföringen av varor från nämnda förfaranden eller situationer skall alltså medföra skyldighet att betala en skatt vars storlek med stöd av artikeln bestäms på grundval av de transaktioner som undantagits från skatt. Genom direktivet har till artikel 16.1 fogats en definition på den person som är skyldig att betala skatten i fråga. Skattskyldig är den som är ansvarig för att varorna upphör att omfattas av de förfaranden som anges i punkt 1. Detta gäller såväl varor som omfattats av skatteupplagringsförfarande och tullupplagringsförfarande som varor som funnits i ett tillfälligt lager, ett frilager och på ett friområde.

Kommissionen och rådet konstaterar i rå-

dets protokoll att följande bör beaktas då man beräknar beloppet av den skatt som skall betalas:

- om varorna inte har sålts när de berörts av någon situation eller något förfarande enligt artikel 16.1 A-E, motsvarar det skattebelopp som skall betalas det skattebelopp som skulle ha betalats för den åtgärd som gjorde att varan upphörde att omfattas av något av dessa förfaranden eller någon av dessa situationer (införsel, försäljning eller gemenskapsinternt varuförvärv), ökat med det skattebelopp som skulle ha betalats för de till varorna hänförande tjänster som har sålts skattefritt med stöd av artikel 16,

- om varorna har sålts medan de berörts av något förfarande eller någon situation i fråga, motsvarar det skattebelopp som skall betalas det skattebelopp som skulle ha betalats för den senaste av dessa försäljningar, ökat med det skattebelopp som borde ha betalats för de till varorna hänförande tjänster som har utförts efter försäljningen av nämnda varor och som med stöd av artikel 16 har sålts skattefritt.

Genom direktivet har till artikel 16.1 också fogats ett tredje stycke där det sägs att när det förhållandet att varor upphör att omfattas av de förfaranden eller situationer som avses i artikel 16.1 medför att import enligt artikel 7.3 föreligger, skall importmedlemsstaten vidta de nödvändiga åtgärderna för att undvika dubbelbeskattning inom landets territorium. Det är fråga om en dylik situation när en vara som införts från en stat utanför gemenskapen överförs från tullupplagringsförfarande, ett tillfälligt lager, ett friområde eller en frihamn. Då skall överföringen av varan från förfarandet eller situationen i fråga alltså beskattas endast som import, men grunden för skatten på importen skall bestämmas på grundval av de transaktioner som med stöd av artikeln undantagits från skatt.

1.2.2. Nuläget i Finland

Enligt 70 § 6 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt artikel 50—53 eller 99 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen) eller överförs till friområde eller frilager enligt artikel 166, så länge varan berörs av detta förfarande eller

finns på dessa platser. Stadgandet gäller varor som införs till finländskt territorium från stater utanför gemenskapen men som dock inte ännu har importerats i mervärdesskattemässigt avseende. Stadgandet gäller dessutom varor som levererats från andra ställen i Finland eller inom gemenskapen, i den mån de kan anmälas till nämnda förfarande eller platser.

Enligt 71 § 6 punkten mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av en tjänst som utförts i ett sådant lager eller på ett sådant friområde som nämns i artikel 51, 99 eller 166 i tullkodexen, då tjänsten hänförs till en vara som berörs av upplagringsförfarande eller finns på att friområde eller ett frilager.

Om en vara som sålts skattefritt med stöd av 70 § 6 punkten mervärdesskattelagen importeras, bestäms grunden för den skatt som skall betalas i samband med importen i enlighet med EG:s tullvärdesbestämmelser i regel på grundval av den senaste försäljningen. I grunden för skatt som skall betalas för import skall enligt 93 a § inkluderas också värdet av eller vederlaget för sådana tjänster som med stöd av 71 § 6 punkten har sålts skattefritt.

Finland har konsulterat kommissionens mervärdesskattekommitté om nämnda stadganden på det sätt som artikel 16 förutsätter.

Den gällande lagen har inga stadganden om s.k. skattefria lager.

1.2.3. Föreslagna ändringar

1.2.3.1. Allmänt

Till skillnad från den nuvarande situationen skall alla stadganden som gäller upplagringsförfaranden, friområden och frilager för tydlighetens skull samlas under en egen rubrik i 6 kap. mervärdesskattelagen. Stadgandena skall gälla skattefrihet, tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager, skyldighet att betala skatt när en vara upphör att omfattas nämnda förfaranden eller överförs från nämnda platser samt grunden för denna skatt och tidpunkten då skyldigheten att betala skatt uppstår.

1.2.3.2. Skattefrihet i anslutning till varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande

I den gällande mervärdesskattelagen har

försäljningen av varor som omfattas av tullupplagringsförfarande och tjänster som hänförs till dem och utförs i tullagret undantagits från skatt. Ändringen av artikel 16.1 D i det sjätte mervärdesskattedirektivet förutsätter att skattefriheten utsträcks även till motsvarande transaktioner som hänförs till varor som omfattas av även annat upplagringsförfarande än tullupplagringsförfarande. Denna skyldighet gäller emellertid endast de varor som räknas upp i bilaga J till det andra förenklingsdirektivet. På basis av detta föreslås att mervärdesskattelagen ändras så att skatt inte behöver betalas på försäljningen av varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande och som uppräknas i nämnda bilaga och inte på försäljningen av tjänster som hänförs till dem och som utförs i ett skattefritt lager. Varorna enligt nämnda bilaga uppräknas i 72 i § 1 mom. i lagförslaget. I förteckningen intas dessutom cellulosa, som också är föremål för kedjehandel på terminsmarknaden.

Enligt lagförslaget skall skatt inte heller betalas på import och försäljning av nämnda varor, om varorna är avsedda att hänföras till skatteupplagringsförfarande. Det skall dessutom i enlighet med artikel 16.1a i det sjätte mervärdesskattedirektivet stadgas att skatt inte behöver betalas på gemenskapsintern förvärv av nämnda varor som placeras enligt skatteupplagringsförfarande.

Kedjehandel som bedrivs med varor som omfattas av upplagringsförfarande underlättas förutom av att det stadgas att verksamheten skall vara skattefri även genom att deklarationsskyldigheten i anslutning till den slopas. Enligt 133 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen tillämpas vad 13—23 kap. stadgar om skattskyldiga också på den som är berättigad till återbäring enligt 131 §. För närvarande gäller den registrerings- och deklarationsskyldighet som stadgas i lagen alltså i princip även en person som bedriver enbart med stöd av 70 § 6 punkten eller 71 § 6 punkten skattefri verksamhet eller annan till återbäring som avses i 131 § berättigad verksamhet. För närvarande har visserligen en utlänning som inte har ett fast driftställe i Finland rätt till återbäring enligt 122 § i stället för återbäring enligt 131 §, och är alltså inte deklarationsskyldig. Det föreslås att lagen ändras så att 133 § 3 mom. inte tillämpas på en person som i Finland bedriver enbart andra försäljningar som berättigar till återbäring än gemenskap-

sinterna varuförsäljningar, om han inte vill utnyttja sin rätt till återbäring. Stadgandet baserar sig på artikel 22.9 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet enligt vilken medlemsstaterna får befria vissa näringsidkare från vissa eller alla skyldigheter i anslutning till beskattningsförfarandet.

Utöver ovan nämnda varor skall skattefriheten gällande varor som placeras till eller befinner sig i skatteupplagringsförfarande utsträckas till att gälla även andra varor som är avsedda för en näringsidkare

- att säljas skattefritt enligt 70 § 7 punkten i lagförslaget för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller avsedda för försäljning ombord på ett sådant fartyg eller att säljas skattefritt ombord på ett sådant fartyg

- att säljas skattefritt enligt 70 a § i lagförslaget i en butik belägen i hamnen eller på flygplatsen eller ombord på ett fartyg eller luftfartyg till resenärer som beger sig till en annan medlemsstat

- att säljas skattefritt enligt 70 b § 3 mom. i lagförslaget i en butik för skattefria varor till resenärer som beger sig till en stat utanför gemenskapen.

För lager för dylika varor söks i allmänhet tullagertillstånd. Varor som införs från stater utanför gemenskapen placeras i allmänhet till tullupplagringsförfarande, varvid införelsen av dem inte utgör import förrän de upphör att omfattas av nämnda förfarande. Där emot är försäljningen av varor från Finland till dessa lager skattepliktig verksamhet. En ändring är nödvändig för att varor som skaffas från hemlandet och andra ställen inom gemenskapen skall få samma ställning som varor som införs från stater utanför gemenskapen.

De föreslagna ändringarna förutsätter konsultationer med kommissionens mervärdesskattekommitté.

1.2.3.3. Definition av skatteupplagringsförfarandet

Med varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande avses varor i ett skattefritt lager som upprätthålls med stöd av tillstånd vilka inte omfattas av tullupplagringsförfarande eller är i ett tillfälligt lager. En vara anses dock inte omfattas av skatteupplagringsförfarande om den är avsedd att säljas till detaljhandelsledet, om det inte är fråga om ett s.k. skeppshandlarlager, dvs. ett lager

där varorna är avsedda att proviantera luftfartyg och fartyg i internationell trafik eller att säljas i en butik för skattefria varor. En vara anses inte heller omfattas av skatteupplagringsförfarande, om den används i lagret.

Accisbelagda varor anses omfattas av skatteupplagringsförfarande när de finns i ett lager som avses i 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis. Beträffande dessa varor behöver man alltså inte särskilt ansöka om tillstånd i fråga om mervärdesbeskattningen, utan ett tillstånd enligt lagen om påförande av accis räcker. Mervärdesskattefriheten för accisbelagda varor förutom ovan nämnda varor i skeppshandlarlager gäller även mineralolja, som hör till den s.k. obligatoriska varuförteckningen i det andra förenklingsdirektivet.

En vara anses omfattas av skatteupplagringsförfarande även när den överförs från ett skattefritt lager till ett annat inom finskt territorium. Däremot medför en överföring från ett skattefritt lager i Finland till ett skattefritt lager inom en annan medlemsstats territorium att skatteupplagringsförfarandet upphör i Finland. I detta avseende skiljer sig skatteupplagringsförfarandet alltså från t.ex. tullupplagringsförfarandet, där en vara kan överföras från en medlemsstat till en annan utan skattepåföljder. Även överföring av accisbelagda varor från ett skattefritt lager i Finland till ett motsvarande lager inom en annan medlemsstats territorium medför inom mervärdesbeskattningen att upplagringsförfarandet upphör, trots att en sådan överföring inte medför skattepåföljder när det gäller påförandet av accis.

Eftersom det faktum att en vara upphör att omfattas av skatteupplagringsförfarande medför betalnings- och deklarationsskyldighet för skatt som omfattas av beskattning i hemlandet, föreslås att tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager beviljas av länskatteverket. Tillstånd beviljas på ansökan. I tillståndsbeslutet fastställas villkoren för upprätthållandet av lagret. Länskatteverket kan kräva att en säkerhet skall ställas för betalning av skatten. Avkrävandet av säkerhet är avsett att vara ett undantagsförfarande. Godkännandet som lagerhållare kan återkallas, om förutsättningar för godkännande inte längre föreligger eller om tillståndsvillkoren inte har iakttagits.

1.2.3.4. *Varor som överförs från upplagringsförfarande, friområden och frilager*

Enligt lagförslaget skall skatt i regel betalas på överföring av varor från tullupplagrings- eller skatteupplagringsförfarande, tillfälliga lager, frilager eller friområden. En dylik överföring skall dock inte utgöra en skattepliktig händelse i sig i följande fyra fall.

Skatt behöver för det första inte betalas när varan och en tjänst som hänför sig till den inte har sålts skattefritt med stöd av 72 h § i lagförslaget, vilken gäller upplagringsförfaranden, friområden och frilager.

När det är fråga om varor som kommit från stater utanför gemenskapen, anses en överföring från tullupplagringsförfarande, ett tillfälligt lager, frilager eller friområde till en annan plats i Finland enligt 86 och 86 a §§ mervärdesskattelagen som import av vara i Finland. För att undvika dubbelbeskattning skall överföringen av varan då inte i sig utgöra en skattepliktig händelse.

Det skall inte heller vara fråga om en skattepliktig överföring när överföringen ansluter sig till försäljning av varan. En sådan situation uppstår när den som säljer eller köper en vara eller någon annan för deras räkning i anslutning till försäljningen transporterar bort varan från ett skattefritt lager eller tulllager så att förfarandet i fråga upphör, eller när varan i anslutning till försäljningen flyttas bort från ett tillfälligt lager, bort från ett frilager eller ett friområde eller, i fråga om varor som finns på de två sistnämnda platserna, bort från exportförfarande. Enligt 72 h § 3 mom. i lagförslaget skall en sådan försäljning med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten inte längre vara skattefri. Försäljningen kan däremot vara skattefri med stöd av något specialstadgande. T.ex. om en vara som omfattas av skatteupplagringsförfarande säljs till en annan medlemsstat, betraktas försäljningen som skattefri under de förutsättningar som stadgas i 72 a—72 c §§ och försäljaren skall fullgöra den deklarationsskyldighet som ansluter sig till gemenskapsintern försäljning.

En beskattningsbar överföring anses inte heller äga rum när varan överförs direkt till en stat utanför gemenskapen.

Skyldig att betala skatt på överföringen av en vara från nämnda förfaranden eller platser är den som är ansvarig för att förfarandet upphör eller för överföringen. För skatten ansvarar också lagerhållaren.

Om en vara inte har sålts medan den omfattades av förfarandena eller fanns på platserna i fråga, räknas enligt lagförslaget till grunden för den skatt som skall betalas värdet av skattegrunden för den försäljning, den import eller det gemenskapsinterna förvärv av varan som har gjort att varan överförts till förfarandet eller platsen i fråga och varvid ingen skatt alltså har betalats. Dessutom skall till skattegrunden räknas värdet av skattegrunden för de tjänster som har sålts skattefritt medan varan berördes av förfarandet eller fanns på platsen.

Om varan åter skulle ha sålts en eller flera gånger medan den omfattades av förfarandena eller fanns på platserna i fråga, räknas enligt lagförslaget till skattegrunden värdet av skattegrunden för den senaste av dessa skattefria försäljningar samt värdet av skattegrunden för sådana tjänster utförda efter denna försäljning som har sålts skattefritt medan varan omfattades av förfarandet eller fanns på platsen i fråga.

1.3. Gemenskapsinterna varutransporter och arbeten som hänför sig till lös egendom

1.3.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

Enligt artikel 9.2 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet beskattas transporttjänster i den medlemsstat där de har utförts. Enligt artikel 28b C 2 (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall platsen för tillhandahållande av tjänster vid transport av varor inom gemenskapen dock vara avgångsorten. Om en sådan transporttjänst har överlämnats till en kund som har tilldelats mervärdesskattenummer i en annan medlemsstat än den från vilken transporten avgår, anses platsen för tillhandahållande av transporttjänsten enligt artikel 28b C 3 ligga inom den medlemsstats territorium som har försett kunden med det mervärdesskattenummer som använts vid köpet.

Som transport av varor inom gemenskapen betraktas enligt direktivet en transport där avgångsorten och ankomstorten är belägna inom två olika medlemsstaters territorier.

Som avgångsort betraktas den ort där transporten av varor faktiskt börjar, utan hänsyn till det avstånd som tillryggalagts till den plats där varorna befinner sig. Som ankomstort betraktas den ort där varutransporten faktiskt slutar.

Enligt artikel 9.2 c beskattas transportanknutna tjänster i den medlemsstat där de faktiskt utförs. I artikel 28b D (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) sågs att om en tjänst som anknyter till transport av varor inom gemenskapen överlämnas till en kund som har tilldelats mervärdesskattenummer i en annan medlemsstat än den där tjänsten faktiskt utförs, anses platsen för tillhandahållandet av tjänsten dock ligga inom den medlemsstats territorium som har försett kunden med det mervärdesskattenummer som används vid köpet.

Skattskyldig för ovan nämnda tjänster är köparen om han är registrerad som mervärdesskattskyldig i landet och om säljaren är en näringsidkare som är etablerad utomlands (artikel 21.1 b; 28 g; ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Om avgångsorten och ankomstorten för en transport är belägna inom samma medlemsstats territorium, kan transporten inte betraktas som en gemenskapsintern varutransport ens när den ansluter sig direkt till en gemenskapsintern transport. En sådan transport och tjänster som anknyter till den beskattas i den medlemsstat där tjänsterna utförs trots att köparen är en utlänning som inte bedriver sin affärsverksamhet i landet i fråga. En sådan köparen skulle sålunda bli tvungen att anhålla om att få återbäring för den mervärdesskatt som ingår i köpet av tjänsten.

Eftersom ett utökat antal situationer med återbäring kan skada handeln på den inre marknaden med transporter som är direkt förknippade med gemenskapsinterna transporter och med transportanknutna tjänster, har rådet genom beslut 1993 och 1994 beviljat elva dåvarande medlemsstater rätt att undanta dessa tjänster från skatt med stöd av artikel 27 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Förutsättningen för undantag är att köparen är en näringsidkare som är införd i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat och som inte bedriver affärsverksamhet inom landets territorium och som skulle ha varit berättigad att få återbäring för den mervärdesskatt som ingår i priset på tjänsten. Den som säljer nämnda skattefria tjänster har rätt att dra av den skatt

som ingår i egna förvärv. Besluten gällde till utgången av 1994. Enligt en bestämmelse i nämnda beslut skall rådet på förslag av kommissionen godkänna en sådan ändring av det sjätte mervärdesskattedirektivet som gäller dessa tjänster.

Det andra förenklingsdirektivet innehåller bestämmelser som förenklar den skattemässiga behandlingen av dessa tjänster. Direktivet undantar inte tjänsterna från skatt utan ändrar bestämmelsen i det sjätte mervärdesskattedirektivet om beskattningslandet för transporttjänster genom att utvidga begreppet gemenskapsintern transport. Enligt det andra förenklingsdirektivet jämföras med transport av varor inom gemenskapen transport där avgångsorten och ankomstorten är belägna inom landets territorium när sådan transport är direkt förbunden med en transport där avgångsorten och ankomstorten är belägna inom två olika medlemsstaters territorier. En sådan transport beskattas således i den medlemsstat där varustransporten började eller, om köparen vid köpet har använt ett mervärdesskattenummer som han tilldelats i någon medlemsstat, i den medlemsstat som tilldelat numret. Denna bestämmelse innebär också att beskattningsland för förmedlingstjänster och andra tjänster som anknyter till en sådan transport samt förmedlingen av de transportknutna tjänsterna blir den medlemsstat som har tilldelat köparen det mervärdesskattenummer som används vid köpet.

Ändringen innebär också att skattskyldighetsbestämmelsen gällande förmedlingen av gemenskapsinterna transporter, tjänster som anknyter till dem och förmedlingen av dessa tjänster gäller också en transport som jämföras med en sådan transport, tjänster som anknyter till den och förmedling av dessa tjänster.

Ovan relaterade situation gäller också försäljningen av värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom. Enligt artikel 9.2 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet beskattas dessa tjänster i den medlemsstat där de faktiskt utförs. Genom de undantagsbeslut som rådet fattade 1993 och 1994 gavs elva dåvarande medlemsstater rätt att under vissa förutsättningar undanta dessa tjänster från skatt, om köparen var en näringsidkare som var införd i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat och som inte bedrev affärsverksamhet inom landets territorium och som skulle ha haft rätt till återbäring för den

mervärdesskatt som ingick i priset på tjänsten.

Genom det andra förenklingsdirektivet ändrades ovan nämnda bestämmelse om beskattningsort i det sjätte mervärdesskattedirektivet så att om värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom tillhandahålls kunder som är registrerade för mervärdesskatt i en annan medlemsstat än den där dessa tjänster faktiskt utförs, är platsen för tillhandahållande av tjänsterna dock belägen i den medlemsstat som har utfärdat det mervärdesskattenummer som köparen använt vid köpet (artikel 28b F). Detta undantag skall dock inte tillämpas när varorna inte transporteras ut ur den medlemsstat där tjänsterna faktiskt utfördes. Rådet och kommissionen konstaterar till dessa delar i rådets protokoll att om arbetena hänför sig till ett transportmedel som är registrerat i det land där arbetet utförs, kan medlemsstaterna anta att transportmedlet inte har transporterats ut ur medlemsstaten i fråga. I en sådan situation beskattas tjänsterna enligt huvudregeln i den stat där de utförs.

I det andra förenklingsdirektivet sägs att skattskyldig för värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom som sker i det land där köparen är registrerad är köparen, om tjänsterna tillhandahålls av en näringsidkare som är etablerad utomlands (artikel 21.1 b; 28 g).

1.3.2. Nuläget i Finland

Enligt huvudregeln i 66 § i den gällande mervärdesskattelagen har en transporttjänst sålts i Finland om den utförs här; transporter direkt från och till utlandet anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands. Enligt 66 a § 1 mom. har en gemenskapsintern transport, dvs. en varustransport från en medlemsstat direkt till en annan, sålts i Finland om transporten inleds här i landet. Om köparen av en gemenskapsintern varustransport vid köpet använder ett giltigt mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses den gemenskapsinterna transporten dock enligt 2 mom. ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Enligt 3 mom. har förmedling av gemenskapsinterna varustransporter sålts i Finland, om varustransporten inleds här. Om den som köper en förmedlingstjänst vid köpet använder ett giltigt mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses förmed-

lingstjänsten dock enligt 4 mom. ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Tjänster som anknyter till varustransporter har enligt 67 § sålts i Finland om de utförs här. Förmedlingen av sådana tjänster har åter sålts i Finland, om den förmedlade tjänsten utförs i Finland. Om den som köper tjänster som anknyter till en gemenskapsintern varustransport eller förmedling av sådana tjänster vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat har dessa tjänster dock enligt 67 a § 1 och 3 mom. dock sålts i Finland, om numret i fråga har getts i Finland.

Enligt 67 § mervärdesskattelagen har värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom sålts i Finland om de utförs här.

Dessa stadganden kompletteras av 72 e § 1 och 2 mom. varigenom skattefrihet av administrativa orsaker stadgas för transporttjänster som direkt anknyter till en gemenskapsintern transport samt lastnings- och lossningstjänster eller andra sådana tjänster som direkt anknyter till en sådan transport, värdering av lös egendom samt arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom. Förutsättningen för skattefrihet är att köparen är en näringsidkare som i en annan medlemsstat har antecknats i registret över mervärdesskattskyldiga och som med stöd av 122 § skulle vara berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för tjänsten.

1.3.3. Föreslagna ändringar

Till följd av ändringen av det sjätte mervärdesskattedirektivet föreslås för det första att definitionen på gemenskapsintern varustransport i 66 a § ändras så att den också täcker en varustransport som direkt anknyter till en gemenskapsintern transport och som utförs inom en medlemsstat.

Dessutom fogas till lagen en ny 67 b § där det sägs att om den som köper värdering av lös egendom eller arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som getts i någon medlemsstat anses tjänsten vara såld i Finland, om numret i fråga har getts i Finland. Detta tillämpas dock endast om föremålet transporteras bort från den medlemsstat där tjänsten utfördes.

Det föreslås att 72 e § 1 och 2 mom., som gäller skattefrihet för dessa tjänster, upphävs.

1.4. Försäljning av tillverkningsarbete på varor

1.4.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

Enligt artikel 5.5 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet kan medlemsstaterna betrakta försäljningen av tillverkningsarbete på lös egendom som framställt av kundens material som försäljning av varor och inte tjänster.

Inom det temporära beskattningssystemet för handeln på den inre marknaden skall tillverkningsarbete på varor betraktas som försäljning av varor, om arbetet utförs inom en annan medlemsstat än den inom vars territorium kunden är införd i registret över mervärdesskattskyldiga (artikel 28a.5 a). Detta gäller endast situationer där kunden transporterar det material som används i arbetet från den stat där han är registrerad till den stat där arbetet utförs och den färdiga varan transporteras till den stat där kunden är registrerad. Till följd av detta är den som köper tillverkningsarbetet på varan skattskyldig för det arbete kan köpt som gemenskapsinternt varuförvärv i destinationslandet, medan försäljningen av tillverkningsarbetet åter är skattefri gemenskapsintern varuförsäljning i det land där transporten börjar.

Även en näringsidkares överföring av varor från hans företag till en annan medlemsstat för transaktioner skall enligt direktivet betraktas som försäljning av varorna och även på den tillämpas bestämmelserna om gemenskapsintern varuförsäljning och gemenskapsinternt varuförvärv (artikel 28a.5 b). Överföring av en vara betraktas dock inte som försäljning av varan bl.a. när den som köper tillverkningsarbetet överför tillverkningsmaterialet till det land där tillverkningsarbetet utförs i en situation där försäljningen av arbetet i fråga betraktas som försäljning av vara. En överföring betraktas inte heller som försäljning av varor när näringsidkaren överför varorna för en arbetsprestation som utförs i den stat där transporten upphör och som säljs till honom. I dessa situationer anses den som överför varorna alltså inte utföra ett gemenskapsinternt varuförvärv i det land där arbetet utförs.

Enligt artikel 22.2 b (artikel 22 h; tillfogad genom direktiv 91/680/EEG) skall kunden och den som säljer tillverkningsarbetet föra ett särskilt register över det råmaterial som kunden skickat. Registerföringsskyldigheten

gäller också den näringsidkare som överför varorna till en annan medlemsstat för arbetsprestationer.

Eftersom definitionen av tillverkningsarbete på varor som försäljning av varor har medfört problem, upphävs specialbestämmelserna gällande detta genom det andra förenklingsdirektivet. Tillverkningsarbete på varor betraktas alltid som försäljning av arbetsprestationer som hänförs sig till lös egendom och berörs alltså av de bestämmelser om försäljningsland och skattskyldighet som förklaras ovan i punkt 1.3.1.

De medlemsstater som den 1 januari 1993 utnyttjade möjligheten enligt artikel 5.5 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet att alltid betrakta tillverkningsarbete som försäljning av vara, har rätt att på försäljningen av tillverkningsarbete tillämpa samma skattesats som på försäljningen av de varor som erhållits som resultat av arbetet.

Genom det andra förenklingsdirektivet har i syfte att förbättra övervakningsmöjligheterna ovan relaterade undantag gällande överföring begränsats till att gälla endast situationer där en vara efter arbetsprestationen återgår till näringsidkaren i den medlemsstat från vilken den ursprungligen sändes. Om varan blir kvar i den stat där arbetet utfördes eller om den transporteras till någon annan stat än den från vilken den ursprungligen överfördes, anses den som överförd varan förföra ett gemenskapsinternt varuförvärv i det land där arbetet utfördes och på motsvarande sätt gemenskapsintern varuförsäljning i den stat där transporten startade.

Genom direktivet har man också slopat registerföringskyldigheten för den som säljer tillverkningsarbete och i stället bestämt att den som säljer värdering av lös egendom eller arbetsprestationer som hänförs sig till lös egendom skall ha tillräckligt detaljerad bokföring för att det skall vara möjligt att identifiera varor som avsänts till honom från kunder registrerade i andra medlemsstater i samband med tillhandahållande av tjänsterna i fråga.

1.4.2. Nuläget i Finland

Enligt den gällande mervärdesskattelagen är tillverkningsarbete på varor försäljning av tjänster. Enligt 18 a § 1 punkten anses som varuförsäljning dock försäljning av tillverkningsarbete på en vara, om köparen av tillverkningsarbetet transporterar de råvaror

som används vid arbetet från köparens registreringsland till Finland och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland. Försäljning av tillverkningsarbete på varor är enligt 72 a § skattefri om det är fråga om gemenskapsintern försäljning. Den som säljer tillverkningsarbete skall enligt 209 b § hålla en särskild förteckning över de varor som sänts till honom.

Stadgandena gällande gemenskapsintern varuförsäljning tillämpas också på överföringen av varor som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland från Finland till en annan medlemsstat för hans transaktioner, eftersom det i 18 a § 2 punkten stadgas att en sådan överföring är varuförsäljning. I 18 b § uppräknas de situationer där varuöverföring till en annan medlemsstat inte betraktas som försäljning av vara. Överföring av varor betraktas inte som försäljning bl.a. när det vid överföringen är fråga om leverans av råvaror till den som säljer tillverkningsarbete i en situation där köp av tillverkningsarbete betraktas som gemenskapsinternt varuförvärv eller när det vid överföringen är fråga om överföring av varor för en arbetsprestation som säljs till den som överför varorna.

I 26 a § 2 mom. mervärdesskattelagen stadgas på motsvarande sätt att köp av tillverkningsarbete på en vara och överföring av en vara från en annan medlemsstat till Finland är ett gemenskapsinternt varuförvärv. Överföringen av råvaror till Finland för tillverkningsarbete eller överföringen av lös egendom för andra arbetsprestationer utgör inte gemenskapsintern varuförvärv eftersom de i 26 b § 1 mom. 1 och 2 punkten har ställts utanför begreppet gemenskapsinternt förvärv. Över överföringen av varor skall i dessa situationer enligt 209 b § föras en särskild förteckning.

1.4.3. Föreslagna ändringar

Till följd av det andra förenklingsdirektivet föreslås att mervärdesskattelagens specialstadganden om försäljning och köp av tillverkningsarbete upphävs. Till stadgandet i 18 b § om att överföringen av en vara inte utgör ett en gemenskapsintern varuförsäljning när näringsidkaren överför varan till en annan medlemsstat för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan fogas det villkoret att varan efter arbetet skall återbördas till den som köper arbe-

tet i Finland. Motsvarande ändring görs i 26 b §, som gäller gemenskapsinterna varuförvärv.

1.5. Skattefri försäljning till resenärer

1.5.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

I artikel 15.2 första stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet bestäms om skattefrihet för försäljningen av varor när varorna skickas till en destination utanför gemenskapens territorium av en säljare som inte är etablerad inom landet eller för hans räkning. Enligt det andra stycket skall kommissionen snarast möjligt föreslå rådet skatteregler för gemenskapen och precisera räckvidden och de praktiska åtgärderna för att genomföra detta undantag från skatt för försäljningar till detaljhandelsledet av varor som medförs i resandes personliga bagage.

Genom det andra förenklingsdirektivet har dylika bestämmelser lagts till artikel 15.2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Sedan den inre marknaden upprättats är dessa bestämmelser nödvändiga för att undantagen från skatt skall tillämpas på behörigt sätt i situationer där en resenär lämnar gemenskapens område via en annan medlemsstat än där han köpte de varor som förs ut ur gemenskapen.

I det andra stycket sägs att ifall försäljningen avser varor som medförs i resenärens personliga bagage skall detta undantag från skatt tillämpas förutsatt att:

- resenären inte är etablerad inom gemenskapen
- varorna transporteras ut ur gemenskapen före utgången av den tredje månaden efter den månad då försäljningen genomförs
- försäljningens sammanlagda värde inklusive mervärdesskatt överstiger motvärdet i nationell valuta av 175 ecu; medlemsstaterna får emellertid från skatt undanta en försäljning vars sammanlagda värde är lägre än detta belopp.

En resenär som inte är etablerad inom gemenskapen definieras i stycke 3.

Enligt artikel 15.2 tredje stycket skall bevis om utförelse framläggas i form av fakturan eller jämförbar handling som skall vara påtecknad av det tullkontor där varorna lämnades gemenskapen. Varje medlemsstat skall till kommissionen översända prov på de stämplarna som den använder för påtecknan-

det. Kommissionen vidarebefordrar denna information till skattemyndigheterna i de övriga medlemsstaterna. Rådet och kommissionen konstaterar i protokollet gällande godkännande av det andra förenklingsdirektivet att tullkontorets påteckning ges i enlighet med gemenskapens gällande tullbestämmelser om kontrollen av resenärens bagage. Enligt rådets och kommissionens protokollutlåtande kan parterna i de nordiska ländernas överenskommelse om beskattningen av resenärens resgodis fortsätta med ett förfarande där norska tullmyndigheter tecknar på en faktura som gäller varor som norska resenärer köpt i Danmark, Finland eller Sverige och fört in till Norge.

1.5.2. Nuläge och föreslagna ändringar

Enligt 70 § 7 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av varor till en person som inte är bosatt inom gemenskapen, om det utreds att han enligt vad som stadgas genom förordning själv har fört ut varorna från gemenskapen utan att använda dem här.

Om skattefrihet för försäljning till resenärer stadgas i stället för i nuvarande 70 § 7 punkten i 70 b § 1 mom., som fogas till lagen. Stadgandet kompletteras med den tidsfrist på tre månader som ändringen av direktivet förutsätter samt försäljningens minimibelopp. För att främja försäljningen till resenärer är det motiverat att tillämpa ett lågt minimibelopp och därför föreslås att detta belopp skall vara 250 mk. I stadgandet används i stället för det nuvarande bosatt begreppet hemort, som används i definitionen på utlänning i 10 § mervärdesskattelagen. I det svenska direktivet används hemvist.

I mervärdesskatteförordningen intas stadganden om hur försäljaren skall visa att förutsättningar för skattefrihet föreligger.

1.6. Skattegrunden vid import

1.6.1. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

Enligt artikel 11 B 3 b första stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikeln ändrad genom direktiv 91/680/EEG) inkluderas i skattegrunden bikostnader, såsom provisions-, emballage-, transport- och försäkringskostnader, som uppstår fram till den första destinationsorten inom importmed-

lemsstatens territorium. Enligt det andra stycket avses med första destinationsort den ort som nämns på fraktsedeln eller någon annan handling med vars hjälp varorna införs till importmedlemsstaten.

Det tredje stycket i nämnda b har genom det andra förenklingsdirektivet ändrats så att de bikostnader som avses ovan skall inkluderas i skattegrunden även då de härrör från en transport till en annan bestämmelseort inom gemenskapens territorium, om denna är känd när skattskyldigheten inträder. Avsikten med ändringen är att förenkla den skattemässiga behandlingen av tjänster som hänför sig till import av varor. Kostnaderna för dylika tjänster inkluderas i skattegrunden för den importerade varan oberoende av i vilken medlemsstat importen sker i skattemässigt avseende och i vilken medlemsstat transporten av de importerade varorna upphör. Beträffande transportkostnaderna inkluderas i skattegrunden för det första alltså kostnader som uppstår innan varorna faktiskt importeras till gemenskapen och för det andra kostnader som uppstår mellan den faktiska importen och den skattemässiga importen samt för det tredje kostnader för transporten från sistnämnda plats till en plats var som helst inom gemenskapens territorium, om denna plats är känd vid importögonblicket.

Ändringen utvidgar i motsvarande mån skattefriheten för tjänster som hänför sig till import, om vilken bestäms i artikel 14.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

1.6.2. Nuläge och föreslagna ändringar

Enligt 91 § i den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden för införseln av en vara transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnader för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

På grundval av det andra förenklingsdirektivet föreslås att till 91 § fogas ett 3 mom. där det stadgas att kostnader i samband med import skall inkluderas i skattegrunden fram till en annan destinationsort inom gemenskapens territorium. Skattefriheten enligt 71 § 2 punkten för transport och transportanknutna tjänster i samband med import utvidgas i motsvarande mån.

2. Övriga ändringar i anslutning till utrikeshandeln

I mervärdesskattelagen föreslås dessutom bl.a. följande ändringar:

- definitionen på gemenskapsinternt varuförvärv i 26 c § och definitionen på gemenskapsintern varuförsäljning i 72 b § preciseras

- skattefriheten för försäljning som sker till personalen på fartyg och luftfartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat begränsas i 70 a § 4 mom. i lagförslaget till att gälla endast varor som är avsedda att konsumeras ombord

- befraktning av fartyg som avses i 58 § och befraktning av luftfartyg som avses i 71 § 4 punkten skall vara skattefri

- stadgandet i 72 d § om skattefrihet för försäljning till diplomatiska beskickningar, utsända konsulers byråer och internationella organisationer i andra medlemsstater ändras så att det gäller även försäljning till dessa inrättingars och organisationers personal

- definitionen på import i 86 och 86 a § preciseras

- skattefriheten för hemkomstgåvor som medförs av anställda på transportmedel i trafik mellan Finland och tredje land ändras i 95 § 3 och 4 mom. i lagförslaget

- en utländsk näringsidkare som inte har fast driftställe i Finland skall ha rätt att i stället för återbäring enligt 122 § få återbäring enligt 131 § för förvärv som ansluter sig till verksamhet som han bedriver i Finland och som omfattas av nollskattesats

- registrerings- och deklarationsskyldigheten skall enligt ändringen av 133 § också gälla personer som i Finland utför skattefria gemenskapsinterna varuförvärv och varuförsäljningar.

3. Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter

3.1. Behovet av specialreglering

Avsikten med specialregleringen gällande begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter är att förhindra dubbelbeskattning i en sådan situation där en vara som redan en gång sålts för konsumtion återvänder till den kommersiella byteskedjan.

När konsumenten köper en vara ingår den mervärdesskatt som säljaren betalat i priset. Om konsumenten återför varan till den kommersiella distributionskedjan, t.ex. genom att sälja den till någon som handlar med begagnade varor, ingår den mervärdesskatt som betalats i samband med köpet i varans pris till den del som varans värde inte har förbrukats. Denna dolda skattekostnad är inte avdragbar, eftersom avdragsrätten inom mervärdesbeskattningen gäller endast öppen skatt. När handlaren säljer varan vidare skulle han utan specialreglering bli tvungen att betala skatt på hela försäljningspriset. Varan skulle då delvis beskattas två gånger. Detta diskriminerar företag som bedriver yrkesmässig försäljning av varor som skaffats från konsumenterna jämfört med affärer som konsumenterna gör sinsemellan.

I syfte att förhindra dubbelbeskattning har i Europeiska gemenskapens direktiv gällande mervärdesbeskattning intagits specialbestämmelser om återförsäljning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter. Enligt dem riktas skatten till handlarens vinstmarginal, dvs. till skillnaden mellan varans försäljnings- och inköpspris, i stället för till den begagnade varans försäljningspris. Även i mervärdesskattelagen har man omfattat ett förfarande som bygger på motsvarande princip. Direktivets bestämmelser och mervärdesskattelagens stadganden skiljer sig dock från varandra i fråga om vissa detaljer.

3.2. Den mervärdesskattemässiga behandlingen inom Europeiska gemenskapen

3.2.1. Allmänt

Bestämmelser gällande det mervärdesskattesystem som skall tillämpas i Europeiska unionens medlemsstater ingår i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

År 1994 godkändes inom gemenskapen nya bestämmelser om den skattemässiga behandlingen av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter (rådets direktiv 94/5/EEG av den 14 februari 1994 om tillägg till det gemensamma mervärdesskattesystemet och om ändring av direktiv 77/388/EEG - Särskilda föreskrifter för begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter). Bestämmelserna trädde i kraft vid ingången av 1995. Dessförinnan hade

medlemsstaterna haft rätt att tillämpa sina nationella stadganden på nämnda varor.

Avsikten med de gemensamma reglerna om begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter är att undanröja den snedvridna konkurrens som berott på skillnaderna i skattemässig behandling samt dubbelbeskattning och fall av skattefrihet i handeln mellan medlemsstaterna. Den oenhetliga skattemässiga behandlingen har dessutom en snedvridande inverkan på medlemsstaternas medlemsavgiftsandelar, som bestäms på grundval av mervärdesskattebasen.

Enligt de nya bestämmelserna baserar sig beskattningen av försäljning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter på beskattning av återförsäljarens vinstmarginal. Direktivet innehåller detaljerade bestämmelser om tillämpningsområdet för förfarandet och beräkningen av vinstmarginalen. Dessutom innehåller direktivet specialbestämmelser om offentliga auktioner, handel mellan medlemsstaterna och förfarandet under övergångstiden. Direktivets bestämmelser är i huvudsak tvingande. Vissa bestämmelser ger dock medlemsstaterna rätt att välja huruvida de tillämpar dem i den nationella lagstiftningen.

3.2.2. Tillämpningsområde

De grundläggande bestämmelserna om marginalbeskattning ingår i artikel 26 a B. Enligt punkt 1 skall medlemsstaterna för försäljning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter som görs av skattskyldiga återförsäljare tillämpa särskilda bestämmelser enligt artikeln för uttag av skatt på den skattskyldiga återförsäljarens vinstmarginal.

I artikel 26 a B 2 definieras marginalbeskattningens tillämpningsområde. Förfarandet gäller leveranser av begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter till en skattskyldig återförsäljare i hemlandet eller i en annan medlemsstat. Dessutom skall leverantören vara

- en person som inte är näringsidkare (t.ex. en enskild),

- en annan näringsidkare, om hans försäljning är undantagen från skatt enligt artikel 13 B c (varor som inte har gett upphov till avdragsrätt, eftersom verksamheten är undantagen från skatteplikt eller därför att avdragsförbudet i artikel 17.6 tillämpas på varorna),

- en annan näringsidkare om hans försäljning omfattas av det undantag från beskattning som anges i artikel 24 (skattefrihet för småföretag) och gäller anläggningstillgångar, eller

- en annan näringsidkare, till den del marginalbeskattningsförfarandet tillämpas på dennes försäljning.

Enligt artikel 26 a B 4 skall medlemsstaterna ge skattskyldiga återförsäljare rätt att välja att tillämpa marginalbeskattningsförfarandet också i vissa andra situationer. Denna rätt gäller

- konstverk, samlarföremål eller antikviteter som de själva importerar,

- konstverk som levereras till dem av upphovsmännen till dessa eller av deras efterföljande rättsinnehavare,

- konstverk som levereras till dem av en annan näringsidkare som inte är en skattskyldig återförsäljare i fall där försäljningen omfattas av reducerad skattesats enligt artikel 12.3 c.

Medlemsstaterna skall fastställa närmare bestämmelser angående utnyttjandet av denna valmöjlighet. En återförsäljare som vill tillämpa marginalbeskattningsförfarandet i ovan nämnda situationer, skall tillämpa förfarandet under minst två kalenderår.

Enligt artikel 26 a B 11 har en skattskyldig återförsäljare som tillämpar marginalbeskattningsförfarandet rätt att beträffande vilken försäljning som helst avstå från att tillämpa förfarandet och i stället tillämpa det allmänna förfarandet. Denna möjlighet gäller leveranser som till följd av såväl tvång som av återförsäljarens rätt att välja omfattas av marginalbeskattningsförfarandet.

Marginalbeskattningsförfarandet tillämpas inte på försäljning utanför gemenskapen.

3.2.3. Definitioner

I artikel 26 a A och i bilaga I till direktivet definieras vad som avses med skattskyldig återförsäljare, konstverk, samlarföremål och antikviteter samt begagnade varor.

Med skattskyldig återförsäljare avses en näringsidkare som inom ramen för sin ekonomiska verksamhet köper eller förvärvar för sitt företag, i syfte att sälja vidare, begagnade varor eller konstverk, samlarföremål eller antikviteter, vare sig denna näringsidkare handlar i eget namn eller för en annan persons räkning inom ramen för ett

avtal enligt vilket provision skall betalas vid köp eller försäljning.

Med konstverk avses:

1) tavlor, collage och liknande dekorativa målningar och teckningar, som är utförda helt för hand av konstnären, med undantag för planritningar, andra ritningar samt teckningar för arkitektoniskt, ingenjörstekniskt, industriellt, kommersiellt, topografiskt eller liknande ändamål, föremål dekorerade för hand, teaterkulisser, ateljéfonder o.d. målade på textilvävnad (tullposition 9701),

2) konstgrafiska originalblad, avtryck och litografier, tryckta i begränsat antal direkt i svartvitt eller färg från en eller flera tryckformar som konstnären framställt helt för hand, oavsett vilken teknik och vilket material som använts, dock med undantag för mekaniska eller fotomekaniska förfaranden (tullposition 9702 00 00),

3) originalskulpturer oavsett materialet, under förutsättning att de är helt utförda av konstnären; avgjutningar vars utförande är begränsat till åtta stycken och övervakat av konstnären eller hans efterföljande rättsinnehavare (tullposition 9703 00 00), i undantagsfall som fastställs av medlemsstaterna får detta antal utökas för skulpturer som utförts före den 1 januari 1989,

4) handvävda tapiserier (tullposition 5805 00 00) och väggbonader (tullposition 6304 00 00) handgjorda efter originalritningar av konstnären, under förutsättning att det finns högst åtta exemplar av varje,

5) unika exemplar av föremål i keramik helt utförda av konstnären och signerade av honom,

6) emaljer på koppar, utförda helt för hand, begränsade till åtta numererade exemplar signerade av konstnären eller verkstaden, med undantag för smycken samt guld- och silverföremål,

7) fotografier tagna av konstnären, tryckta av honom eller under hans tillsyn, signerade och numererade samt begränsade till 30 exemplar, oavsett storlek och underlag.

Medlemsstaterna kan underlåta att anse de föremål som anges i strecksatserna 5—7 som konstverk.

Med samlarföremål avses:

1) makulerade eller omakulerade frimärken, stämpelmärken, skattemärken, första-dagsbrev, helsaker och andra motsvarande, som inte är gångbara och inte avsedda att bli gångbara på nytt (tullposition 9704 00 00),

2) samlingar och föremål för samlingar av

zoologiskt, botaniskt, mineralogiskt, anatomiskt, historiskt, arkeologiskt, paleontologiskt, etnografiskt eller numismatiskt intresse (tullposition 9705 00 00).

Med antikviteter avses föremål, andra än konstverk, med en ålder av mer än 100 år (tullposition 9706 00 00).

Med begagnade varor avses lös egendom som är lämplig för vidare användning i befintligt skick eller efter reparation, med undantag av konstverk, samlarföremål eller antikviteter och med undantag för ädla metaller eller ädelstenar enligt medlemsstatens definition.

3.2.4. Skattegrunden

Skattegrunden beräknad per vara

Vid marginalbeskattningsförfarandet är skattegrunden återförsäljarens vinstmarginal med undantag för skattens andel. Vinstmarginalen är skillnaden mellan föremålets försäljnings- och inköpspris.

Med försäljningspris avses allt det vederlag som en skattskyldig återförsäljare har fått eller får av köparen eller en tredje part. Till det räknas också stöd, skatter, tullar, avgifter och andra bikostnader som direkt ansluter sig till affärstransaktionen. I det ingår dessutom provisions-, emballage-, frakt- och försäkringskostnader och andra motsvarande bikostnader, som återförsäljaren debiterar köparen. Till försäljningspriset räknas dock inte de poster som avses i artikel 11 A 3 (rabatter och andra motsvarande rättelseposter samt avgifter som betalats för köparens räkning).

Med inköpspris avses motsvarande ersättning som en skattskyldig återförsäljare har betalat eller kommer att betala till varuleverantören. Inköpspriset för en vara som han själv importerat motsvarar den skattegrund enligt artikel 11 B som skall tillämpas vid import inklusive den skatt som skall betalas på grund av importen.

Förenklat förfarande

Direktivet ger dessutom medlemsstaterna rätt att tillämpa ett förenklat sätt för att beräkna skattegrunden för vissa affärstransaktioner eller vissa återförsäljare. Vid det förenklade förfarandet bestäms skattegrunden skatteperiodvis och motsvarar skatteperio-

dens totala vinstmarginal minskad med den mervärdesskatt som hänför sig till den. Den totala vinstmarginalen är skillnaden mellan det sammanlagda värdet av skatteperiodens försäljningar och det sammanlagda värdet av skatteperiodens inköp. Som det sammanlagda värdet av försäljningar och inköp betraktas det sammanlagda beloppet av skatteperiodens försäljningspriser och inköpspriser beräknade på ovan nämnt sätt.

Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de berörda näringsidkarna inte får oberättigade fördelar eller lider ogrundad förlust.

Tillämpningen av förenklat förfarande förutsätter konsultationer med gemenskapens mervärdesskattekommitté.

3.2.5. Offentliga auktioner

Marginalbeskattningsförfarandet tillämpas också när begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter säljs på offentlig auktion i auktionsförrättens eget namn men för någon annans räkning. Enligt artikel 26 a C i direktivet har medlemsstaten då dessutom möjlighet att tillämpa särskilda bestämmelser om skattegrunden.

Specialbestämmelserna tillämpas endast om uppdragsgivaren är

- en person som inte är näringsidkare,
- en näringsidkare, om hans försäljning är undantagen från skatt enligt artikel 13 B c,
- en näringsidkare, om hans försäljning omfattas av den befrielse från skatt som anges i artikel 24 och avser anläggningstillgångar, eller
- en skattskyldig återförsäljare som tillämpar marginalbeskattningsförfarandet på sin försäljning.

Som skattegrund kan då betraktas det sammanlagda beloppet som auktionsförrättaren fakturerar köparen med avdrag för

- det nettobelopp som har betalats eller skall betalas av auktionsförrättaren till hans uppdragsgivare, samt
- den skatt som auktionsförrättaren skall betala för försäljningen.

Skattegrunden motsvarar alltså den ersättning som auktionsförrättaren får av sin uppdragsgivare.

Direktivet innehåller dessutom bestämmelser om auktionsförrättarens faktura, hans redogörelse till uppdragsgivaren samt hans bokföringsskyldighet.

3.2.6. Reducerad skattesats och skattegrund

Enligt artikel 11 A 4, 11 B 6, 12.3 c och 12.5 har medlemsstaterna rätt att under vissa förutsättningar tillämpa en reducerad skattesats på import av konstverk, samlarföremål, antikviteter och på försäljning av konstverk eller i stället som skattegrund fastställa endast en del av den gängse skattegrunden. Reducerad skattesats kan inte tillämpas på begagnade varor.

Enligt artikel 12.3 c får en medlemsstat som tillämpar reducerad skattesats vid försäljningen av någon nytthet tillämpa denna reducerade skattesats även vid import av konstverk, samlarföremål och antikviteter.

När en medlemsstat utnyttjar ovan nämnda valmöjlighet får de även tillämpa den reducerade skattesatsen för sådan försäljning av konstverk

- som företas av upphovsmannen eller hans efterföljande rättsinnehavare,

- som tillfälligt företas av en näringsidkare som inte är en skattskyldig återförsäljare, när dessa konstverk har importerats av honom själv eller när han har köpt dem av upphovsmannen eller hans efterföljande rättsinnehavare eller när de har gett honom rätt till fullt avdrag av mervärdesskatten.

Enligt artikel 11 B 6 får de medlemsstater som den 1 januari 1993 inte tillämpade reducerad skattesats föreskriva att skattegrunden för import av konstverk, samlarföremål och antikviteter skall motsvara endast en andel av den skattegrund som annars skall tillämpas. Denna andel skall fastställas på så sätt att den mervärdesskatt som skall betalas i vart fall utgör minst 5 % av den normala skattegrunden. Om en medlemsstat tillämpar ovan nämnda reducerade skattegrund, kan den enligt artikel 11 A 4 också föreskriva att motsvarande regel tillämpas på ovan uppräknade transaktioner med konstverk.

Enligt artikel 12.5 skall samma skattesats tillämpas på import av varor och försäljning i hemlandet. Denna bestämmelse tillämpas dock inte när medlemsstaten tillämpar en reducerad skattesats på importen av konstverk, samlarföremål och antikviteter. Reducerad skattesats kan således tillämpas på importen av dylika varor samtidigt som den allmänna skattesatsen tillämpas på försäljningen av dem i hemlandet.

3.2.7. Avdragsrätt

Enligt artikel 26 a B 6 skall skattskyldiga personer inte ha rätt att dra av den mervärdesskatt som ingår i förvärvet av en vara då den köps från en skattskyldig återförsäljare vars försäljning omfattas av marginalbeskattningsförfarandet.

Enligt artikel 26 a B 7 skall en skattskyldig återförsäljare inte ha rätt att dra av den skatt som ingår i förvärvet av följande varor, om han tillämpar marginalbeskattningsförfarandet på leveranser av dem,

- konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerat,

- konstverk som har levererats till honom av upphovsmännen eller av deras efterföljande rättsinnehavare, eller

- konstverk som har levererats av en annan näringsidkare än en skattskyldig återförsäljare.

Om en skattskyldig återförsäljare inte tillämpar marginalbeskattningsförfarandet utan de vanliga mervärdesskattningsbestämmelserna, får han dra av den skatt som ingår i förvärvet på normalt sätt. Om försäljningen gäller konstverk, samlarföremål samt antikviteter som han själv importerat eller konstverk som har förvärvats från upphovsmannen eller hans efterföljande rättsinnehavare eller från en annan näringsidkare än en skattskyldig återförsäljare, uppstår avdragsrätt vid samma tidpunkt som återförsäljaren blir skyldig att betala skatt på försäljningen av varorna.

3.2.8. Bestämmelser gällande handel mellan medlemsstaterna

Artikel 26 a D innehåller bestämmelser i anslutning till handel mellan medlemsstaterna.

Enligt artikel 26 a D a gäller marginalbeskattningsförfarandet inte handel med nya transportmedel mellan medlemsstaterna enligt artikel 28 a.2 b. Nya transportmedel beskattas alltid som ett gemenskapsförvärv i destinationsstaten för transporten.

Enligt b beskattas inte inköp inom gemenskapen av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter, om marginalbeskattningsförfarandet har tillämpats på försäljningen i den andra medlemsstaten.

Enligt c tillämpas inte bestämmelserna om distansförsäljning och gemenskapsförsäljning på leveranser vilka omfattas av marginalbeskattningsförfarandet.

3.2.9. Administrativa bestämmelser

Enligt artikel 26 a B 8 skall en skatteskyldig återförsäljare som tillämpar både vanligt beskattningsförfarande och marginalbeskattningsförfarandet föra separata räkenskaper för de transaktioner som omfattas av respektive system. Enligt B 9 får den skattskyldiga återförsäljaren inte på fakturorna särskilt ange den skatt som gäller de leveranser av varor som omfattas av marginalbeskattningsförfarandet.

3.2.10. Övergångsbestämmelser

Direktivet innehåller vissa övergångsbestämmelser som gäller begagnade transportmedel samt de undantag som beviljats vissa medlemsstater. Bestämmelserna kan inte tillämpas i Finland.

3.3. Den mervärdesskattemässiga behandlingen i Finland

3.3.1. Allmänt

Det marginalbeskattningsförfarande som i Finland tillämpas på återförsäljningen av begagnade varor togs i bruk den 1 september 1993 (655/93). Dessförinnan tillämpades på återförsäljningen av begagnade varor ett specialförfarande som baserade sig på kalkylerade avdrag. Marginalbeskattning tillämpas förutom på begagnade varor även på begagnade konstverk, samlarföremål och antikviteter.

3.3.2. Grundläggande stadganden

Enligt 83 § 1 mom. mervärdesskattelagen har den som handlar med begagnade varor rätt att från skattegrunden dra av 82 % av en för skattepliktig återförsäljning såsom begagnad och skattefri anskaffad varas inköpspris. I fråga om böcker utgör avdraget 89 % av inköpspriset. Avdraget från skattegrunden betyder i praktiken att handlaren på försäljning av dylika varor betalar skatt endast beträffande den försäljningsprovision han upp-
bär.

Avdraget från skattegrunden är frivilligt.

Den som handlar med begagnade varor kan alternativt betala skatt på normalt sätt på hela försäljningspriset.

Marginalbeskattningsförfarandet gäller varor som säljs vidare i befintligt skick eller högst försatta i sedvanligt försäljningsskick. Avdrag får göras även för de varor som handlaren före försäljningen reparerar, restaurerar eller annars behandlar på ett sätt som är utmärkande för den som handlar med begagnade varor. Enligt 2 mom. tillämpas förfarandet också i situationer där en vara som skaffats såsom begagnad demonteras för återförsäljning av delarna.

Enligt 83 § 3 mom. gäller marginalbeskattningsförfarandet inte bara varor som anskaffats skattefritt utan också varor som har köpts från någon annan som handlar med begagnade varor och som tillämpat marginalbeskattningsförfarandet på försäljningen av varorna. Detta förutsatt att det i varufakturan har antecknats att avdragsrätt inte föreligger.

Om en vara beträffande vilken nämnda avdrag från skattegrunden har gjorts tas i bruk för något annat ändamål än för skattepliktig återförsäljning, dvs. om den t.ex. säljs skattefritt utanför gemenskapen eller tas i bruk som anläggningstillgång, skall enligt 2 mom. skatt betalas på det avdragna beloppet.

3.3.3. Avdragsrätt

Om försäljaren har tillämpat marginalbeskattningsförfarandet på försäljningen, får köparen enligt 115 § mervärdesskattelagen inte dra av den skatt som ingår i inköpspriset.

3.3.4. Stadganden gällande gemenskapsintern handel

Enligt 83 § 4 mom. mervärdesskattelagen tillämpas marginalbeskattningsförfarandet inte på försäljning av nya transportmedel om transportmedlet transporteras till en annan medlemsstat.

Enligt 72 f § 4 punkten betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om på försäljningen av varan i den stat där transporten har inletts har tillämpats ett förfarande som motsvarar det förfarande som avses i 83 §.

Enligt 63 a § 5 mom. och 63 b § 7 mom. mervärdesskattelagen tillämpas inte stadgandena om distansförsäljning om ett förfarande

som avses i 83 § eller ett motsvarande förfarande har tillämpats på försäljningen av varan i den stat där transporten började.

Försäljning av varor betraktas inte som gemenskapsintern försäljning om det förfarande som avses i 83 § har tillämpats på försäljningen. Ett uttryckligt stadgande om detta saknas emellertid i lagen.

3.3.5. Administrativa bestämmelser

Försäljningar som är föremål för marginalbeskattningsförfarande skall enligt 1 § 2 mom. mervärdesskatteförordningen utan svårighet kunna särskiljas från annan försäljning. Dessutom skall försäljaren enligt 5 § 1 mom. mervärdesskatteförordningen göra en anteckning om att försäljningspriset inte inkluderar avdragsgill skatt på fakturan.

För att garantera att anteckningarna på fakturan är riktiga stadgas i 83 § 2 mom. att en försäljare som har gjort ett avdrag som avses i 1 mom., men i strid med det stadgande som tas in i förordningen har gett köparen en faktura som inkluderar skatt för köpet av varan i fråga, skall lägga det avdragna beloppet till skattegrunden. Han skall förfara på detta sätt oberoende av om den skatt som antecknats på fakturan har betalats på hela försäljningspriset eller endast för försäljningsprovisionen.

3.3.6. Bildkonstalter

Enligt 46 § mervärdesskattelagen behöver upphovsmannen inte betala skatt på försäljning av bildkonstalter och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett alster som ägs av bildkonstnären.

3.4. Behovet av ändringar och de föreslagna ändringarna

3.4.1. Allmänt

Det sjätte mervärdesskattedirektivets bestämmelser och mervärdesskattelagens stadganden som tillämpas på handeln med begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter bygger på samma principer. I vardera rättsakten är det återförsäljarens vinstmarginal som är föremål för beskattning. Förfarandena avviker dock från varandra i fråga om detaljerna. Dessutom regle-

rar direktivet förfarandet mera detaljerat än mervärdesskattelagen.

Europeiska unionen förutsätter att medlemsländerna tillämpar ett enhetligt mervärdesskattesystem som baserar sig på direktiven. Av denna anledning föreslås att mervärdesskattelagens stadganden ändras så att de motsvarar direktivbestämmelserna. Av likformighetsskäl föreslås också att man i regleringen omfattar direktivets lagstiftningsteknik och begrepp. De föreslagna ändringarna är i huvudsak lagstiftningstekniska.

3.4.2. Tillämpningsområde

Marginalbeskattningsförfarandets tillämpningsområde definieras i artikel 26 a B 1, 26 a B 2, 26 a B 4 och 26 a B 11. Bestämmelserna är tvingande för medlemsstaterna. Motsvarande bestämmelser intas som nya 79 a och 79 f—79 h §§ i mervärdesskattelagen.

Tillämpningsområdet för marginalbeskattningsförfarandet förblir i stora drag lika omfattande som för närvarande. Förfarandets tillämpningsområde utvidgas dock så att det täcker konstverk, samlarföremål och antikviteter som en skattskyldig återförsäljare importerat.

Att tillämpa marginalbeskattningsförfarandet skall liksom för närvarande vara frivilligt för återförsäljarna. Förfarandet skall inte nu heller tillämpas på försäljning utanför gemenskapen.

3.4.3. Definitioner

De definitioner på skattepliktig återförsäljare, begagnade varor samt konstverk, samlarföremål och antikviteter som ingår i artikel 26 a A och bilaga I till direktivet är bindande för medlemsstaterna. Det föreslås att motsvarande definitioner intas i 79 a § 2 mom. och 79 b—79 e §§ mervärdesskattelagen.

Enligt artikel 26 a A d i direktivet skall ädla metaller eller ädelstenar enligt medlemsstaternas definition inte betraktas som begagnade varor. Det är motiverat att låta i första hand ädelmetaller eller ädelstenar som används som råmaterial för tillverkning stanna utanför marginalbeskattningsförfarandet. Eftersom dylika varor ställs utanför förfarandet redan enligt grunddefinitionen på begagnade varor, intas i lagen ingen särskild definition på ädelmetall eller ädelstenar.

3.4.4. Skattegrunden

Bestämmelser gällande den skattegrund som skall tillämpas på marginalbeskattningsförfarandet ingår i artikel 26 a B 3 och 26 a B 10. Motsvarande stadganden intas i 79 j och 79 k §§ mervärdesskattelagen.

Skattegrunden beräknad per vara

Det stadgas att den skattegrund som skall tillämpas vid marginalbeskattningsförfarandet skall vara återförsäljarens vinstmarginal, minskad med den mervärdesskatt som hänförs till den. Som vinstmarginal betraktas skillnaden mellan det vederlag som återförsäljaren får för försäljningen av varan och varans inköpspris. Definitionen leder i normala fall till samma skattebelopp för en enskild vara som det nuvarande avdraget från skattegrunden.

Det föreslagna sättet att räkna ut skattegrunden innebär en principiell ändring jämfört med det nuvarande förfarandet. Enligt den gällande mervärdesskattelagen gör återförsäljaren avdraget vid inköpstidpunkten på grundval av varans inköpspris och betalar skatt vid försäljningstidpunkten på grundval av varans försäljningspris. Marginalen räknas då per månad som skillnaden mellan hela månadens försäljningar och inköp. Det nuvarande förfarandet gör det möjligt att dra av en negativ marginal från andra varors försäljningspriser. Enligt förslaget skall inköpsavdraget hänföras till varan och göras från varans försäljningspris vid försäljningstidpunkten, och det skall inte längre vara möjligt att dra av en negativ marginal.

Förenklat förfarande

Enligt direktivet är huvudregeln att vinstmarginalen beräknas särskilt för varje vara. Enligt artikel 26 a B 10 får medlemsstaterna för att förenkla förfarandet för vissa transaktioner eller vissa kategorier av skattskyldiga återförsäljare dock föreskriva att mervärdesskatten beräknas på grundval av skatteperiodens sammanräknade vinstmarginal. Skatteperiodens vinstmarginal är skillnaden mellan skatteperiodens försäljningar och inköp. Införandet av det förenklade förfarandet förutsätter konsultationer med Europeiska gemenskapens mervärdesskattekommitté.

Att tillämpa en vinstmarginal som hänförs till varan är för många skattskyldiga

återförsäljare besvärligare än ett förfarande som baserar sig på skatteperiodens vinstmarginal. En vinstmarginal som hänförs till varan medför svårigheter i synnerhet i situationer där man på samma gång köper eller säljer flera varor och inga individuella priser på varorna finns tillgängliga. Av denna anledning är det motiverat att utnyttja den möjlighet att beräkna vinstmarginalen per skatteperiod som direktivet erbjuder.

Enligt direktivet kan det förenklade förfarandet tillämpas på vissa transaktioner eller vissa återförsäljare. En uttömmande definition av de återförsäljare eller transaktioner beträffande vilka en beräkning av vinstmarginalen per vara i praktiken medför betydande svårigheter är dock problematisk.

I vissa länder kan det förenklade förfarandet inte tillämpas på varor vars pris överstiger en viss gräns i pengar. En sådan avgränsning är problematisk, eftersom även varor vars pris överskrider gränsen kan köpas och säljas på samma faktura. Förfarandet förutsätter att de enskilda varornas pris bestäms när man på samma faktura säljer eller köper flera varor och fakturans slutsumma överskrider den stadgade gränsen.

I vissa medlemsstater gäller det förenklade förfarandet endast transaktioner där flera varor köps eller säljs på samma faktura och de enskilda varornas inköps- eller försäljningspriser inte är specificerade eller de återförsäljare som sysslar med sådana transaktioner. En sådan avgränsning är dock lätt att kringgå. Att tillämpa förfarandet endast på sådana återförsäljare vilkas verksamhet i huvudsak består av dylika gemensamma inköp eller försäljningar kunde också i praktiken medföra tillämpningssvårigheter.

En lösningsmodell är att en skattskyldig återförsäljare själv kan välja om han vill tillämpa normalt eller förenklat förfarande. På detta sätt skulle man undvika ovan beskrivna avgränsningsproblem. Kommissionen har ifrågasatt huruvida ett sådant förfarande överensstämmer med direktivet. Vissa medlemsstater tillämpar dock ett sådant förfarande.

För att marginalbeskattningsförfarandet skall förbli så enkelt som möjligt för de skattskyldiga återförsäljarna föreslås att skattskyldiga återförsäljare ges rätt att välja huruvida de beräknar vinstmarginalen per vara eller per skatteperiod. Valmöjligheten betyder i praktiken att de skattskyldiga återförsäljarna kan fortsätta att tillämpa förfaran-

det enligt den gällande mervärdesskattelagen på affärstransaktioner som omfattas av det förenklade förfarandet.

Med det förenklade förfarandet kan en negativ vinstmarginal på samma sätt som för närvarande avdras, till skillnad från en vinstmarginal som hänförs sig till en enskild vara. Om det sammanlagda beloppet av skatteperiodens inköpspriser är större än det sammanlagda beloppet av skatteperiodens försäljningspriser, kan skillnaden läggas till det sammanlagda beloppet av följande skatteperioders inköpspriser. Ifall underskottet av någon orsak blir okvittat, skall det, till skillnad från dagens situation, dock inte återbetalas till den skattskyldige.

Ovan nämnda kvittningsrätt skall gälla endast affärstransaktioner som omfattas av förenklad marginalbeskattning. Skatteperiodens underskott skall inte kunna kvittas enligt mervärdesskattelagens allmänna stadganden mot ett överskott från beskattningsbara försäljningar eller från försäljningar som hänförs sig till enskilda varor. Den gällande mervärdesskattelagen har gjort det möjligt att kvitta underskott också med överskottet av enligt de allmänna stadgandena beskattningsbara försäljningar.

3.4.5. Offentliga auktioner

Enligt artikel 26 a A e skall marginalbeskattning också tillämpas på de näringsidkare som säljer varor som omfattas av förfarandet i eget namn men för någon annans räkning. Detta gäller också förrättare av offentliga auktioner som i eget namn säljer varor för en person som avses i artikel 26 a B 2. Marginalbeskattningsförfarandet tillämpas alltså på auktionsförrättare under samma förutsättningar som på andra återförsäljare.

Medlemsstaterna kan tillämpa de specialbestämmelser som avses i artikel 26 a C på beräkningen av auktionsförrättares vinstmarginal. Eftersom det i praktiken inte är någon betydande skillnad mellan vinstmarginal som räknas ut enligt specialbestämmelserna och enligt de allmänna bestämmelserna, är det inte nödvändigt att ta in specialbestämmelserna i mervärdesskattelagen.

3.4.6. Reducerad skattesats och skattegrund

Enligt artikel 12.3 c har en medlemsstat

som tillämpar reducerad skattesats rätt att tillämpa den också på importen av konstverk, samlarföremål och antikviteter. Om en medlemsstat utnyttjar denna möjlighet, kan den under vissa förutsättningar tillämpa reducerad skattesats även på försäljningen av konstverk, när försäljare är upphovsmannen eller hans rättsinnehavare eller en annan näringsidkare än en skattskyldig återförsäljare. På motsvarande sätt kan skattegrunden ned sättas enligt artikel 11 A 4 och 11 B 6.

Enligt den gällande mervärdesskattelagen tillämpas den allmänna skattesatsen på försäljning och import av konstverk, samlarföremål och antikviteter. Försäljning av bildkonst som sker genom upphovsmannens åtgörande och import av bildkonstalter som upphovsmannen äger undantas dock från skatt.

I lagförslaget föreslås inga ändringar i den nuvarande skattesatsstrukturen. Det finns inte tillräckliga grunder för att tillämpa reducerad skattesats eller reducerad skattegrund på importen av konstverk, samlarföremål och antikviteter. Det finns inte heller något behov av att tillämpa reducerad skattesats eller skattegrund i andra situationer som avses i nämnda bestämmelse.

3.4.7. Avdragsrätt

Enligt artikel 26 a B 6 får en skattskyldig person som köper en vara som omfattas av marginalbeskattningsförfarandet från en skattskyldig återförsäljare inte dra av den skatt som ingår i förvärvet. Motsvarande stadgande ingår i 115 § i den gällande mervärdesskattelagen.

Om en skattskyldig återförsäljare tillämpar marginalbeskattning på konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerar får han enligt artikel 26 a B 7 i direktivet inte dra av den skatt som ingår i förvärvet. Motsvarande stadgande föreslås i mervärdesskattelagen. Om en skattskyldig återförsäljare tillämpar mervärdesskattelagens allmänna stadganden på försäljningen av ovan nämnda varor, får han dra av den skatt han betalat i samband med importen på grundval av mervärdesskattelagens allmänna stadganden. Då uppkommer avdragsrätt dock först vid samma tidpunkt som skattebetalningsskyldighet uppstår för motsvarande försäljningar.

3.4.8. Stadganden i anslutning till gemenskapsintern handel

Stadganden som motsvarar bestämmelserna gällande gemenskapsintern handel i artikel 26 a D i direktivet ingår i 63 a § 5 mom., 63 b § 7 mom., 72 f § 4 punkten och 83 § 4 mom. i den gällande mervärdesskattelagen.

3.4.9. Administrativa bestämmelser

Avsikten är att ändra mervärdesskatteförordningen så att även inköp som omfattas av marginalbeskattningsförfarandet skall kunna särskiljas från andra inköp. Beträffande försäljningar ingår ett motsvarande stadgande i den gällande mervärdesskatteförordningen. Dessutom är avsikten att precisera förordningens stadganden om anteckningar på fakturan så att på det verifikat som ges köparen skall uttryckligen antecknas att marginalbeskattningsförfarandet har tillämpats på försäljningen. Dessutom skall liksom nu på försäljningsverifikatet antecknas att försäljningspriset inte inkluderar avdragsgill skatt. Ovan nämnda ändringar i mervärdesskatteförordningen förutsätter att de skattskyldiga som tillämpar marginalbeskattningsförfarandet ändrar sina bokförings- och fakturerings-system från början av 1996.

Enligt 72 f § i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv som är föremål för marginalbeskattningsförfarande. För att möjliggöra övervakning föreslås att det till lagen fogas ett stadgande enligt vilket en förutsättning för skattefrihet för gemenskapsinterna förvärv skall vara att det på fakturan från en skattskyldig återförsäljare i en annan medlemsstat finns en anteckning om att marginalbeskattningsförfarandet har tillämpats på försäljningen.

Enligt 83 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen skall en skattskyldig återförsäljare som på fakturan gjort en anteckning om skatten lägga marginalavdraget till skattegrunden. För att säkerställa att anteckningarna på fakturan blir riktiga intas ett motsvarande stadgande i 79 h §.

3.4.10. Bildkonstlster

Enligt 46 § i den gällande mervärdesskattelagen behöver upphovsmannen inte betala skatt på första försäljning av bildkonstlster

och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett alster som ägs av bildkonstnären. Försäljning av bildkonstlster genom upphovsmannens åtgörande skall fortfarande undantas från skatt. Även förmedling av bildkonstlster som ägs av upphovsmannen, dvs. försäljning i upphovsmannens namn, undantas fortfarande från skatt. Om en återförsäljare säljer ett verk i eget namn men för upphovsmannens räkning, skall återförsäljaren betala skatt på sin vinstmarginal på det sätt som avses i 79 a § i lagförslaget. Upphovsmannens andel skall undantas från skatt även i denna situation.

För enhetlighetens skull ändras 46 § så att bildkonstlster ersätts med begreppet konstverk som används i 79 c § i lagförslaget. Detta ändrar inte skattefrihetens omfattning i någon väsentlig mån.

4. Avdragsbegränsning för varor som anskaffats såsom skattepliktiga

4.1. Nuläge

I 228 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen ingår en avdragsbegränsning som gäller gamla anläggningstillgångar. Enligt stadgandet får en näringsidkare i regel inte göra avdrag för en sådan anläggningstillgång med lång livstid som han har anskaffat såsom skattepliktig och som han eller någon annan har använt i Finland före den 1 februari 1993. Till denna regel ansluter sig vissa undantag. För att lindra skatteakumulationen har i 228 § 4 mom. intagits ett stadgande enligt vilket skatt inte betalas på försäljning av en sådan vara i fråga om vilken säljaren inte har kunnat göra avdrag i samband med anskaffningen på grund av 3 mom.

Ovan nämnda avdragsbegränsning kompletteras av stadgandet i 224 § mervärdesskattelagen gällande beskattning av eget bruk enligt vilket omsättningskattelagens stadganden i regel tillämpas på tagande i eget bruk av en vara med lång livstid som anskaffats före lagen trätt i kraft, när varan tas i eget bruk efter att den nya lagen trätt i kraft.

Ovan nämnda specialstadganden gällande gamla anläggningstillgångar har varit nödvändiga för att förhindra att de utvidgade avdragsrättigheterna enligt mervärdesskattelagen skulle ha riktats till anläggningstillgångar som varit i bruk före ikraftträdandet

och som inte varit avdragbara enligt omsättningsskattelagen. Genom stadgandena förhindrades utnyttjandet av ogrundade skatteförmåner.

4.2. Behovet av ändringar och föreslagna ändringar

De mål som satts för ovan nämnda stadganden har till största delen redan uppnåtts. Specialstadgandena komplicerar den skattemässiga behandlingen av begagnade varor och medför i vissa situationer oavsiktlig skattekumulering. För att förenkla stadgandena gällande handel med begagnade varor slopas specialregleringen gällande gamla anläggningstillgångar. Det föreslås att 228 § 3 och 4 mom. samt 224 § mervärdesskattelagen upphävs.

5. Mervärdesbeskattningen av läkar- och tandläkarcentraler

Enligt den gällande mervärdesskattelagen stannar hälso- och sjukvården utanför mervärdesbeskattningen. Skattefriheten gäller såväl offentlig som privat hälso- och sjukvård. Den privata verksamheten står utanför beskattningen så till vida att endast vårdverksamhet som övervakas av samhället undantas från skatt. Skattefriheten gäller inte skönhetsvård, allmän rekreation eller annan motsvarande verksamhet.

Stadgandena om skattefrihet för hälso- och sjukvårdstjänster ingår i 34—36 §§ mervärdesskattelagen. Stadgandena baserar sig på artikel 13 A 1 b och 13 A 1 c i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Enligt artikel 13 A 1 b skall medlemsstaterna från skatteplikt undanta sjukhusvård, sjukvård och närbesläktade verksamheter som bedrivs av offentligt rättsliga organ eller under jämförbara sociala betingelser av sjukhus, centra för medicinsk behandling eller diagnos och andra i vederbörlig ordning erkända inrättningar av liknande natur. Enligt c skall från skatt undantas även sjukvårdande behandling som ges av medicinska eller paramedicinska yrkesutövare såsom dessa definieras av medlemsstaten i fråga.

I 34 § mervärdesskattelagen ingår ett allmänt stadgande om skattefrihet för hälso- och sjukvårdstjänster. Enligt lagrummet betalas skatt inte på försäljning av hälso- och sjukvårdstjänster. Begreppet hälso- och sjuk-

vårdstjänster definieras i 35 § enligt vilken med hälso- och sjukvårdstjänster avses åtgärder för att bestämma en människas hälsotillstånd samt funktions- och arbetsförmåga eller för att återställa eller upprätthålla hennes hälsa samt funktions- och arbetsförmåga, om det är frågan om vård vid en verksamhetsenhet för hälso- och sjukvård som upprätthålls av staten eller kommunen eller vård som avses i lagen om privat hälso- och sjukvård eller vård som ges av en sådan yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården som bedriver sin verksamhet med stöd av lagstadgad rätt eller som enligt lag är registrerad.

I 36 § mervärdesskattelagen uppräknas vissa tjänster och varor som ansluter sig till hälso- och sjukvårdstjänster och vilkas försäljning är undantagen från skatt. Med skattefri hälso- och sjukvård jämställs sjuktransporter med särskilt för ändamålet utrustade transportmedel, undersöknings- och laboratorietjänster i anslutning till hälso- och sjukvården, tandproteser som säljs av tandläkare eller tandtekniker eller specialtandtekniker och tandtekniska arbeten på dem samt försäljning av modersmjölk, blod, organ och vävnader av människa.

Mervärdesskattelagen innehåller inga specialstadganden om mervärdesbeskattningen av läkar- och tandläkarcentraler. Då en läkar- eller tandläkarcentral säljer skattefria hälso- eller sjukvårdstjänster, betalas ingen mervärdesskatt på försäljningen. Då en läkar- eller tandläkarcentral säljer andra tjänster än skattefria hälso- eller sjukvårdstjänster i form av affärsverksamhet, skall mervärdesskatt betalas på försäljningen. I enlighet med lagens allmänna principer är de skatter som ingår i anskaffningar som ansluter sig till den skattepliktiga verksamheten avdragbara.

På grundval av skattefriheten för hälso- och sjukvårdstjänster stannar största delen av läkar- och tandläkarcentralernas verksamhet utanför mervärdesbeskattningen. Skatt behöver inte betalas på ersättningar som uppbärs för vårdtjänster som utförs av läkare som är anställda vid läkarcentralerna. Skatt behöver inte heller betalas på poliklinikavgifter som uppbärs hos patienterna och inte på ersättningar som hos de yrkesutövare som är yrkesamma på läkar- och tandläkarcentralerna uppbärs för prestationer som utförs av vårdpersonal som är anställd vid centralerna. De hyror som läkar- och tandläkarcentraler-

na uppbär för lokalerna är skattefria med stöd av 27 § mervärdesskattelagen.

Av läkar- och tandläkarcentralernas verksamhet kan mervärdesbeskattningen omfatta ersättningar som uppbärs hos yrkesutövare som är verksamma på centralerna för användningen av maskiner och apparater samt för rengöring och underhåll av dem och för vårdmaterial samt i viss mån expeditionsavgifterna. Till dessa delar har mervärdesbeskattningen av läkar- och tandläkarcentraler visat sig vara en tolkningsfråga.

Enligt den gällande mervärdesskattelagen kan den skattemässiga behandlingen av läkar- och tandläkarcentraler som bedriver likadan verksamhet i olika former variera. För neutralitetens skull samt för att förenkla beskattningen föreslås att verksamhet som läkar- och tandläkarcentraler bedriver med stöd av lagen om privat hälso- och sjukvård skall granskas som en helhet, eftersom syftet med alla åtgärder är att tillhandahålla skattefria hälsovårdstjänster.

Utöver läkar- och tandläkarcentralerna påverkar den föreslagna ändringen i första hand mervärdesbeskattningen av privata enheter som tillhandahåller fysioterapitjänster, laboratorier och röntgenanstalter samt privata sjukhus.

Det föreslås att till 36 § mervärdesskattelagen fogas en ny 5 punkt, där det stadgas att skatt inte betalas på varor och tjänster som används direkt i hälso- och sjukvård och vilka den som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård överlåter i ramen denna sin verksamhet till den som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster eller till sådan yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården som avses i 35 § 2 punkten.

Det föreslås att lagändringen träder i kraft retroaktivt från och med ingången av 1995 för att undvika att verksamheterna eventuellt beskattas för en kort tid.

6. Mervärdesbeskattningen av Europeiska gemenskapernas förvärv

Mervärdesbeskattningen av Europeiska gemenskapernas förvärv bestäms på grundval av artikel 3 i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier och 72 d § mervärdesskattelagen.

Enligt artikel 3.2 i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier skall medlemsstaternas regeringar i alla

de fall där så är möjligt vidta lämpliga åtgärder för att efterskänka eller betala tillbaka summan av de indirekta skatter och avgifter som ingår i priset på lös eller fast egendom när gemenskaperna för tjänstebruk gör betydande inköp i vilka denna typ av skatter och avgifter inkluderas i priset. Dessa bestämmelser får dock inte tillämpas på ett sådant sätt att konkurrensen inom gemenskaperna snedvrids.

Mervärdesskattelagen innehåller inte något uttryckligt stadgande om Europeiska gemenskapernas förvärv. På förvärven tillämpas 72 d § 2 mom. mervärdesskattelagen, enligt vilket skatt inte behöver betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras medlemmar, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv. Hänvisningen i 72 d § 2 mom. mervärdesskattelagen till avtalet om grundande av organisationen betyder för Europeiska gemenskapernas del artikel 3 i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier.

Enligt artikel 3 i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier och 72 d § 2 mom. mervärdesskattelagen har Europeiska gemenskaperna rätt att i Finland köpa varor för officiellt bruk till skattefritt pris. Skattefriheten gäller inte tjänster som köps i Finland, t.ex. översättnings- och konsulttjänster. De tjänster som säljs till Europeiska gemenskaperna beskattas enligt mervärdesskattelagens stadganden huvudsakligen i Finland, varvid till priset skall läggas en mervärdesskatt på 22 %.

Europeiska gemenskaperna har i de gamla medlemsstaterna beviljats rätt att köpa både varor och tjänster till mervärdesskattefritt pris. Eftersom det inte är ändamålsenligt att försätta finländska tjänsteförsäljare i en sämre ställning, föreslås att skattefriheten för Europeiska gemenskapernas förvärv utvidgas även till tjänster.

I mervärdesskattelagen föreslås dessutom stadganden om sättet att genomföra skattefriheten för Europeiska gemenskapernas förvärv. Det föreslås att skattefriheten genomförs i form av skatteåterbäring då förvärven görs av en institution som är placerad i Finland och i form av direkt skattefrihet då för-

värven görs av en institution som är placerad i en annan medlemsstat.

När någon institution inom Europeiska gemenskaperna som är placerad i Finland köper varor eller tjänster här för officiellt bruk, köper institutionen varorna och tjänsterna till mervärdesskattebelagt pris, men skatterna återbetalas i efterhand på ansökan. Motsvarande skattefrihet beviljas också vid import av varor.

De skatter som är inkluderade i förvärvet av varor och tjänster återbärs till Europeiska gemenskaperna i efterhand också när varorna och tjänsterna köps i Finland på basis av ett avtal gällande en beställd undersökning eller ett samarbetsavtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskaperna och ett offentligt eller privat samfund. Till dessa delar skall förutsättningen för att skatterna skall återbäras vara den att Europeiska gemenskaperna finansierar förvärvet och att det offentliga eller privata samfund som gjort förvärvet inte med stöd av mervärdesskattelagen får dra av den skatt som är inkluderad i förvärvet eller att samfundet inte med stöd av mervärdesskattelagen har rätt att få återbäring för den skatt som är inkluderad i förvärvet.

En förutsättning för medgivande av undantag i ovan nämnda situationer är att varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris är minst 500 finska mark.

Institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i andra medlemsstater kan i Finland köpa varor och tjänster för officiellt bruk till skattefritt pris under samma förutsättningar som skattefrihet beviljas i placeringsstaten. Den som köper varan eller tjänsten skall ge säljaren en på behörigt sätt ifylld blankett med anteckning om godkännande av Europeiska gemenskapernas behöriga enhet. Om blanketten stadgas närmare genom förordning.

Om skattefrihet för varor och tjänster som köps i Finland stadgas i 129 § mervärdesskattelagen, om skattefrihet för förvärv som görs av institutioner som är placerade i andra medlemsstater i 72 d § 3 mom. och om skattefrihet för import i 94 § 22 punkten. Om förfarandet gällande Europeiska gemenskapernas skattefria förvärv stadgas dessutom i reglerna för tillämpning av protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier.

Protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier har varit bin-

dande för Finland sedan ingången av 1995, dvs. från det att Finland blev medlem i Europeiska unionen. Av denna anledning föreslås att stadgandet gällande Europeiska gemenskapernas förvärv skall träda i kraft retroaktivt från och med ingången av 1995.

7. Diplomatiförvärv

Enligt 127 § mervärdesskattelagen kan till främmande makters diplomatiska beskickningar och andra beskickningar i motsvarande ställning samt till utsända konsulers konsulat i Finland på basis av ömsesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i anskaffningen av de varor och tjänster som uppräknas i lagen, när dessa köpts för officiellt bruk.

Främmande makters diplomater, utsända konsulter eller annan beskickningspersonal i Finland kan inte köpa varor och tjänster till mervärdesskattefritt pris i Finland. De har inte heller rätt att få återbäring för den mervärdesskatt som ingår i priset på varor och tjänster som köpts i Finland. Undantag utgör endast personalen vid Amerikas förenta staters beskickning, som får återbäring för de mervärdesskatter som ingår i priset på varor och tjänster som köpts i Finland. Skatteåterbäringen grundar sig på det dokument som undertecknades 1995 med stöd av vänskaps-, handels- och konsulfördraget, som ingicks mellan Finland och Amerikas förenta stater 1934.

Diplomatiska representanter, utsända konsulter och i vissa fall även beskickningarnas administrativa och tekniska personal i Finland kan importera varor från länder utanför gemenskapen till mervärdesskattefritt pris. Skattefriheten för importerade varor baserar sig på 94 § 20 punkten mervärdesskattelagen, enligt vilken importen av varor som enligt 10 § tullagen (1466/94) är tullfria är skattefria. I 10 § tullagen stadgas att tullfria är varor som inkommer till främmande makters diplomatiska och andra representationer i samma ställning eller till utsända konsulers kanslier i Finland för officiellt bruk. Tullfria är också varor som kommer till diplomatiska representanter, till utsända konsulter eller till nämnda representationers administrativa eller tekniska personal och till familjemedlemmar i deras hushåll för personligt bruk enligt vad som bestäms i Wienkonventionen rörande diplomatiska förbindelser (FördrS 4/70) och i Wienkonventionen rörande konsulära för-

bindelser (FördrS 50/80). Enligt Wienkonventionen är föremål som är avsedda att användas för personligt bruk av en diplomatisk representant eller familjemedlemmar som hör till hans hushåll undantagna från alla tullar och motsvarande avgifter. Beskickningens utländska administrativa och tekniska personal samt familjemedlemmar i deras hushåll skall beviljas motsvarande rätt i fråga om sådana föremål som de inför till landet när de första gången installerar sig där.

Enligt artikel 15.10 i det sjätte mervärdesskattedirektivet och 72 f § mervärdesskattelagen, som kompletterar nämnda artikel, kan diplomatiska beskickningar och utsända konsulers kanslier i Finland köpa varor för officiellt bruk till mervärdesskattefritt pris i andra medlemsstater. Enligt 72 f § mervärdesskattelagen kan diplomatiska representanter och utsända konsulter i Finland samt i vissa fall även beskickningarnas administrativa och tekniska personal köpa endast nya transportmedel till mervärdesskattefritt pris i andra medlemsländer.

Omfattningen av skattefriheten för varor och tjänster avsedda för diplomatbruk varierar i olika medlemsländer. De mervärdesskatter som betalats för varor och tjänster avsedda för beskickningarnas officiella bruk återbärs i allmänhet i efterhand på ansökan. Största delen av medlemsländerna återbär största delen av de skatter som betalats även för varor och tjänster som förvärvats för diplomaternas personliga bruk. Skatteförmånerna är dock begränsade så att ett engångsköp åtminstone skall uppgå till ett visst belopp. I Storbritannien är endast import befriad från mervärdesskatt, i Frankrike endast varor och tjänster för officiellt bruk samt bilar och bränsle, i Spanien både import och varor för officiellt bruk. I Danmark gäller diplomatpersonalens skattefrihet endast varor, i Sverige omfattar skattefriheten endast kapitalkonsumtionsvaror och tjänster som riktar sig till dem.

Främmande makters diplomater i Finland kan importera varor skattefritt från länder utanför gemenskapen och skaffa nya transportmedel till mervärdesskattefritt pris inom gemenskapen. I Finland kan diplomaterna inte köpa varor eller tjänster till mervärdesskattefritt pris, med undantag för diplomater från Amerikas förenta stater. Eftersom det inte är skäl att försätta varor som köpts i Finland eller inom gemenskapen i en sämre

ställning än varor som köpts utanför gemenskapen, föreslås att skattefriheten för diplomater utvidgas. För en enhetlig skattemässig behandling av varor och tjänster och för administrativ enkelhet föreslås att skattefriheten skall omfatta både varor och tjänster.

Med stöd av vad som anförts ovan föreslås att till främmande makters diplomatiska representanter och utsända konsulter i Finland kan återbäras på ansökan och på basis av ömsesidighet den skatt som ingår i priset på varor och tjänster, när varan eller tjänsten har skaffats för personligt bruk av en diplomatisk representant eller utsänd konsul eller av familjemedlemmar som hör till deras hushåll. För att skatten skall återbäras förutsätts att det skattebelagda priset en enskild vara eller tjänst är minst 1 000 mk. Annan personal än diplomatiska representanter och utsända konsulter skall inte ha rätt till skatteåterbäring.

En förteckning över diplomatiska beskickningars och utsända konsulers konsulats skattefria förvärv ingår i 127 § mervärdesskattelagen. Enligt lagrummet kan skatten återbäras för byggmaterial samt varor som används för inredning och utrustning av byggnader, varor som används i representationsverksamheten, motorfordon samt reservdelar och tillbehör till motorfordon, tjänster som hänför sig till beskickningens eller konsulatets byggnad samt till varor som nämns ovan, teletjänster, vatten, avfallshantering, energiförnödenheter och bränslen som anskaffats för beskickningens eller konsulatets fastighet samt bränslen för motorfordon, när dessa har köpts för officiellt bruk. För att förenkla förfarandet och förenhetliga skattefriheten med diplomatförvärv föreslås att diplomatiska beskickningar beviljas skattefrihet för alla varor och tjänster som köpts för officiellt bruk, när det skattebelagda priset på en enskild vara eller tjänst är minst 1 000 mk.

Stadganden om skattefrihet för diplomatförvärv föreslås i 127 och 128 §§ mervärdesskattelagen. Betalda skatter återbärs till beskickningar, utsända konsulers konsulat, diplomater och utsända konsulter i efterhand på ansökan. Förfarandet motsvarar det förfarande med återbäring till diplomatiska beskickningar om vilket stadgas i 128 och 129 §§ i den gällande mervärdesskattelagen.

Enligt artikel 15.10 i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall från skatt undantas tillhandahållande av varor och tjänster inom

ramen för diplomatiska och konsulära förbindelser med de begränsningar som fastställs av den stat där beskickningen är placerad. Den utvidgade skattefriheten för diplomatförvärv i mervärdesskattelagen innebär motsvarande skattefrihet även för förvärv som gjorts inom gemenskapens område.

8. Övriga ändringar

I mervärdesskattelagen föreslås dessutom bl.a. följande ändringar:

- 45 § ändras så att där beaktas de ändringar som inträffat i upphovsrättslagstiftningen

- i lagens procedurstadganden görs de ändringar som följer av regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem (RP 131/95 rd.)

- i stadgandena om skattetillägg görs de ändringar som följer av regeringens proposition med förslag till lag om skattetillägg och förseningsränta (RP 112/95 rd.).

I lagen görs dessutom vissa ändringar av närmast teknisk art.

9. Propositionens verkningar

9.1. Ekonomiska verkningar

De ändringar som föreslås till följd av det andra förenklingsdirektivet och de andra ändringarna i anslutning till utrikeshandeln liksom de lagstiftningstekniska ändringarna gällande marginalbeskattningen av begagnade varor har inga betydande ekonomiska verkningar. Slopandet av avdragsbegränsningen gällande gamla anläggningstillgångar med lång livstid, specialreglerna om läkar- och tandläkarcentraler samt skattefriheten för Europeiska gemenskapernas förvärv minskar intäkterna av mervärdesskatten i någon mån.

Den utvidgade skattefriheten för diplomatförvärv minskar intäkterna av mervärdesskatten i någon mån. Den skattefrihet som baserar sig på ömsesidighet kan beaktas som en faktor som minskar behovet av att höja eller sänker det ortstillägg som tillkommer utrikesministeriets personal utomlands.

De övriga föreslagna ändringarna har inte någon betydande inverkan på skatteintäkterna.

9.2. Verkningar i fråga om organisation och personal

Beviljandet av tillstånd gällande skattefria lager och tillsynen över lagren utgör en ny uppgift för skatteförvaltningen. Arbetsuppgifterna ökar dock inte i någon betydande utsträckning. Skattefriheterna i anslutning till dessa lager minskar å sin sida arbetsuppgifterna inom förvaltningen i någon mån.

De övriga förslagen i propositionen har inga verkningar i fråga om organisationen eller personalen.

10. Beredningen av propositionen

Mervärdesbeskattningen av läkar- och tandläkarcentraler liksom skattefriheten för varor som placeras i andra lager än tullager och tjänster som hänför sig till dem har utretts i arbetsgrupper. Till övriga delar har propositionen beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet.

11. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

11.1. Samband med internationella fördrag och förpliktelser

Förslagen gällande det andra förenklingsdirektivet samt marginalbeskattningen av begagnade varor föranleds av ändringar i Europeiska gemenskapens sjätte mervärdesskattedirektiv 95/7/EG och 94/5/EG). Även förslaget gällande skattefrihet för Europeiska gemenskapens förvärv baserar sig på gemenskapslagstiftning. Som medlem i gemenskapen måste Finland anpassa sin lagstiftning till gemenskapens mervärdesskattelagstiftning.

11.2. Samband med andra propositioner

I regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem (RP 131/95) föreslås att det stiftas nya lagar om skatteförvaltningen och om beskattningsförfarande. Enligt propositionen utvecklas bl.a. skattetagarnas ombudssystem så att det ankommer på skatteförvaltningen att ordna övervakningen av skattetagarnas intressen. De allmänna stadgandena om övervakningen av skattetagarnas intressen samlas i lagen

om skatteförvaltningen och de benämningar som i olika skattelagar förekommer på skattetagarnas ombud förenhetligas och ersätts med benämningen skatteombud. Dessa och de andra ändringar av mervärdesskattelagen som propositionen föranleder har intagits i lagförslaget.

I regeringens proposition med förslag till lag om ändring av tullagen och till lag om ändring av 21 § lagen om påförande av accis föreslås att förutsättningarna enligt 12 § tullagen för att hemkomstgåvor som personalen på fordon i trafik mellan Finland och tredje land tar med sig skall vara tullfria

ändras. Dessutom utvidgas stadgandet till att gälla tullfrihet för gränsarbetares hemkomstgåvor. Motsvarande ändringar i mervärdesskattelagen ingår i 95 § 3 och 4 mom. i lagförslaget.

I regeringens proposition med förslag till lag om skattetillegg och förseningsränta (RP 112/95 rd.) föreslås att det stiftas en allmän lag gällande dröjsmålspåföljder för skatter och avgifter. Det föreslås att 154 och 183 §§ mervärdesskattelagen ändras så att det i stadgandena hänvisas till den allmänna lagen beträffande skattetilleggens storlek och sättet att räkna ut dem.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslaget

1 §. I 1 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår stadganden om lagens allmänna materiella och territoriella tillämpningsområde. Skatt skall betalas på rörelsemässig försäljning av varor och tjänster i Finland samt på import av varor och gemenskapsinterna varuförvärv i Finland. Till 1 § föreslås en ny 4 punkt bli fogad enligt vilken skatt också skall betalas på överföring av varor enligt 72 l § från upplagringsförfarande i Finland.

I 72 h § i lagförslaget stadgas att skatt inte behöver betalas på försäljningen av varor som placeras till tull- eller skatteupplagringsförfarande eller som överförs till ett tillfälligt lager, ett frilager eller ett friområde eller som omfattas av ett sådant förfarande eller finns på en sådan plats och tjänster som hänför sig till dem. Stadgandet motsvarar i huvudsak 70 § 6 punkten och 71 § 6 punkten i den gällande lagen. De nuvarande stadgandena gäller emellertid inte import eller försäljning av varor som placeras till skatteupplagringsförfarande och inte försäljning av varor som omfattas av dylikt förfarande och tjänster som hänför sig till dem.

Överföringen av en vara från ett förfarande eller en plats som avses i 70 § 6 punkten i den gällande lagen utgör i regel import som avses i 86 och 86 a §§. Däremot skall överföringen av en vara från det skatteupplagringsförfarande som definieras i 72 § j i lagförslaget inte utgöra import ens när det är fråga om en vara som införts från en stat utanför gemenskapen eftersom importen då sker redan innan varan placeras till skatteupplagringsförfarande. Av denna anledning är

det nödvändigt att tillfoga stadganden om att överföringen av varor från upplagringsförfarande enligt 72 h § utgör en skattepliktig händelse. Detta gäller förutom varor som överförs från skatteupplagringsförfarande även gemenskapsvaror som överförs från andra förfaranden eller platser som avses i nämnda förslag till stadgande och beträffande vilka överföringen inte utgör import.

2 §. Det föreslås att 2 mom. ändras så att till det fogas en hänvisning till den skattskyldighet som i 72 m § i lagförslaget stadgas för överföringen av varor från upplagringsförfarande.

2 a §. Den felaktiga hänvisningen till 209 a § 3 mom. i paragrafen föreslås bli ersatt med en hänvisning till 209 a § 4 mom., där det stadgas om anteckningar på fakturan i anslutning till trepartsaffärer.

13 c §. Den gällande mervärdesskattelagen innehåller inga stadganden om vilken betalningstidpunkt för skatt som gäller för renbeteslagsgrupper. Det föreslås att till lagen fogas ett stadgande enligt vilket skatten för skatteperioden skall betalas före utgången av juli under det år som följer på renskötselåret.

18 a §. Enligt 18 a § 1 punkten i den gällande mervärdesskattelagen anses som varuförsäljning också försäljning av tillverkningsarbete på en vara om köparen av tillverkningsarbetet transporterar de råvaror som används vid arbetet från köparens registreringsland till Finland och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland. Stadgandet har baserat sig på artikel 28a.5 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet, som har upphävts genom det andra

förenklingsdirektivet. På grund av detta föreslås att stadgandet utgår.

18 b §. I 18 b § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen uppräknas de situationer där överföringen av varor till en annan medlemsstat inte betraktas som varuförsäljning. 1 mom. 1 punkten gäller överföringen av råvaror till den som säljer tillverkningsarbete. Stadgandet har baserat sig på artikel 28a.5 b fjärde strecksatsen i det sjätte mervärdesskattedirektivet, som har slopats genom det andra förenklingsdirektivet liksom de andra specialbestämmelserna gällande försäljningen av tillverkningsarbete på varor. På grund av detta föreslås att stadgandet utgår. Då blir den nuvarande 2 punkten punkt 1, 3 punkten blir punkt 2, 4 punkten blir punkt 3, 5 punkten blir punkt 4 och 6 punkten blir punkt 5.

Nuvarande 1 mom. 2 punkten gäller överföringen av varor från Finland till en annan medlemsstat för en arbetsprestation som säljs åt den som överför varan. Till stadgandet, som blir punkt 1, fogas det villkoret att varan efter arbetet skall återbördas till den som köpt arbetet i Finland. Om detta villkor inte uppfylls, anses den som överför varorna utföra en gemenskapsintern varuförsäljning i Finland. Motsvarande ändring görs i 26 b §, som gäller gemenskapsinternt varuförvärv.

Hänvisningen i 2 mom. till 18 a § 2 punkten ändras till hänvisning till 18 a § eftersom det ovan har föreslagits att stadgandet i 1 punkten slopas.

26 a §. I 26 a § 2 mom. 1 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas att köp av tillverkningsarbete på en vara från en annan medlemsstat till Finland anses som gemenskapsinternt varuförvärv. Stadgandet har baserat sig på artikel 28a.5 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet, som har slopats genom det andra förenklingsdirektivet liksom de andra specialbestämmelserna gällande försäljningen av tillverkningsarbete på varor. På grund av detta föreslås att stadgandet utgår. Då blir den nuvarande 2 punkten punkt 1 och den nuvarande 3 punkten punkt 2.

26 b §. I 26 b § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen uppräknas de situationer där överföringen av varor från en annan medlemsstat till Finland inte betraktas som gemenskapsinternt varuförvärv. 1 mom. 1 punkten gäller överföringen av råvaror till den som säljer tillverkningsarbete. Stadgandet har baserat sig på artikel 28a.5 b fjärde

strecksatsen i det sjätte mervärdesskattedirektivet, som har slopats genom det andra förenklingsdirektivet liksom de andra specialstadgandena gällande försäljningen av tillverkningsarbete på varor. På grund av detta föreslås att stadgandet utgår. Då blir den nuvarande 2 punkten punkt 1, 3 punkten blir punkt 2, 4 punkten blir punkt 3, 5 punkten blir punkt 4 och 6 punkten blir punkt 5.

Nuvarande 1 mom. 2 punkten gäller överföringen av varor till Finland för en arbetsprestation som säljs till den som överför varan och som skall utföras här. Till stadgandet, som blir punkt 1, fogas det villkoret att varan efter arbetet skall återbördas till den som köpt arbetet i den medlemsstat från vilken varan ursprungligen transporterades. Om detta villkor inte uppfylls, anses att den som överför varorna utför ett gemenskapsinternt varuförvärv i Finland. Varan kan innan den återbördas till den ursprungliga medlemsstaten tillfälligt överföras till en annan medlemsstat.

Hänvisningen i 2 mom. till 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten ändras på grund av slopandet av stadgandet i 1 punkten till en hänvisning till 26 a § 2 mom. 1 och 2 punkten.

26 c §. I 26 c § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om de situationer där köpet av en vara från en annan medlemsstat i enlighet med 26 a § 1 mom. inte anses utgöra ett gemenskapsinternt varuförvärv som faller inom mervärdesskattelagens tillämpningsområde. Stadgandet baserar sig på artikel 28a.1 a andra stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikeln ändrad genom direktiv 92/111/EEG), enligt vilken ett gemenskapsinternt förvärv inte är föremål för mervärdesskatt om förvärvet sker på de villkor som fastställs i punkt 1 a. 26 c § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen motsvarar punkt 1 a b) i nämnda artikel. Där emot saknar lagen ett stadgande som skulle motsvara punkt 1 a a).

Enligt denna punkt 1 a a) gäller undantaget gemenskapsinterna varuförvärv vilkas försäljning inom landets territorium skulle vara undantagen från skatt enligt artikel 15.4—10. Punkterna gäller fartyg och luftfartyg i internationell trafik samt deras proviantering, försäljning i samband med diplomatiska och konsulära förbindelser samt försäljning till internationella organisationer. På grundval av detta föreslås att ett motsvarande stadgande fogas till 26 c § 3 mom. mervärdesskattelagen. Det nuvarande 3 mom.

överförs till 4 mom.

För närvarande är dessa varuförvärv skattefria med stöd av 72 f §. Det föreslås att 133 § 3 mom. ändras så att den registrerings- och deklarationsskyldighet som stadgas i lagen samt lagens andra stadganden om förvaranden också skall gälla gemenskapsinterna varuförvärv som är undantagna från skatt med stöd av 72 f § 1—3 punkten. Den föreslagna ändringen av 26 c § 3 mom. är nödvändig för att dessa skyldigheter inte skall gälla sådana förvärv som avses där.

Enligt 72 f § 4 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om marginalbeskattningsförfarandet har tillämpats på försäljningen av varorna i den stat där transporten har inletts. Stadgandet motsvarar artikel 26 a D b. I stadgandet görs en ändring av hänvisningen på grund av den ändrade numreringen av paragraferna. Samtidigt överförs stadgandet till ett nytt 26 c § 5 mom.

I 5 mom. stadgades dessutom att en skattskyldig återförsäljare som är verksam i en annan medlemsstat skall göra en anteckning på fakturan om att marginalbeskattningsförfarandet har tillämpats på försäljningen. Något motsvarande uttryckligt stadgande ingår inte i direktivet. Att stadgandet tas in i lagen är dock motiverat av övervakningsskäl. Den finska köparen skall i samband med förvärvet se till att den anteckning som stadgandet förutsätter finns på fakturan.

26 d §. I 26 d § i den gällande mervärdesskattelagen ingår en ny definition på transportmedel som ansluter sig till mervärdebekattningen av handeln på den inre marknaden. Hänvisningen i 2 mom. till luftfartyg som avses i 70 § 8 punkten ändras till en hänvisning till 70 § 6 punkten, där det enligt lagförslaget stadgas om skattefrihet för luftfartyg.

36 §. Avsikten med lagrummet är att stadga om skattefrihet för ersättningar som läkar- och tandläkarcentraler uppstår hos yrkesutövare eller andra som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster för användningen av maskiner och apparater samt för rengöring och underhåll av dem, vårdmaterial och administrativa tjänster i anslutning till vården. En förutsättning för skattefrihet är att varorna och tjänsterna används direkt i hälso- och sjukvård. T.ex. bokföringstjänster används inte direkt i hälso- och sjukvård.

Säljaren av skattefria varor och tjänster de-

finieras med stöd av lagen om privat hälso- och sjukvård (152/90). Säljaren skall vara en som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård dvs. i 2 § lagen definierade serviceproducent, självständig yrkesutövare eller en arbetsgivare eller en arbetsivare som själv ordnar sådana tjänster inom företagshälsovården som nämns i 2 § lagen om företags hälsovård (743/78). Enligt 2 § 2 mom. avses med serviceproducent en enskild eller ett bolag, ett andelslag, en förening eller någon annan sammanslutning eller stiftelse som har en enhet som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster. Enligt 3 mom. avses med självständig yrkesutövare den som självständigt utövar yrke med stöd av lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/94). För att försäljningen skall vara skattefri förutsätts att försäljningen är en del av den skattefria vårdverksamhet som säljaren utövar.

Varor och tjänster som används i hälso- och sjukvård kan säljas skattefritt förutom av läkar- och tandläkarcentraler även av t.ex. privata enheter som tillhandahåller fysioterapitjänster, laboratorier och röntgenanstalter samt privata sjukhus.

Den som köper de skattefria varorna och tjänsterna skall vara en som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård eller en självständig yrkesutövare, som avses i 35 § 2 punkten mervärdesskattelagen och som bedriver sin verksamhet med stöd av lagstadgad rätt eller som enligt lag är registrerad.

Försäljningen av varor och tjänster som direkt används i hälso- och sjukvård skall vara skattefri endast om villkoren gällande både säljaren och köparen uppfylls.

45 §. Enligt 45 § 1 mom. 2 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av framträdanden av ofentligt uppträdande till arrangören av ett evenemang. I praktiken säljer programbyråer och andra motsvarande företag framträdanden inte bara direkt till arrangörerna av evenemang utan också via andra programbyråer. Även försäljningar mellan programbyråer före försäljningen till arrangören av evenemanget har i beskattningspraxis betraktas som skattefria. Det föreslås att ordalydelsen i paragrafen ändras så att den bättre motsvarar nuvarande praxis.

I 2 mom. föreslås ändringar som beror på de ändringar av upphovsrättslagen som träd-

de i kraft vid ingången av maj 1995. Genom lagen om ändring av upphovsrättslagen (446/95) intogs stadganden om rätten till fotografi i upphovsrättslagen. Samtidigt upphävdes lagen om rätt till fotografisk bild (405/61). Det föreslås att 2 mom. ändras så att överlåtelse av rätten till fotografier och ersättning som erhållits på grund av denna rätt på samma sätt som tidigare blir utanför skattefrihetens tillämpningsområde. Skattefrihet tillämpas alltså inte på rätt som riktar sig till fotografier som nått verkshöjd enligt 1 § upphovsrättslagen och inte på rätt som riktar sig till andra fotografier enligt 49 a §. Ersättningar för efteranvändning av fotografiska verk och andra fotografier som omfattas av samövervakningen stannar fortfarande utanför beskattningen.

I 3 mom. har av administrativa skäl ersättning för efteranvändning av verk som omfattas av upphovsrättslagens samövervakning undantagits från skatt. Skattefriheten gäller ersättningar till en organisation som företräder innehavarna av upphovsrätten samt ersättningar som organisationen betalar ut i de situationer som uppräknas i momentet. Det föreslås att de ändringar i hänvisningarna som följer av ändringarna av upphovsrättslagen görs i paragrafen.

25 h § 1 mom. upphovsrättslagen innehåller ett avtalslicensstadgande gällande vidare-sändning av radio- eller televisionssändningar via kabel eller trådlöst. Motsvarande stadgande ingick tidigare i 22 a §. Enligt 25 h § 2 mom. och 48 § upphovsrättslagen beviljar sändarföretaget numera själv tillstånd till vidare-sändning via kabel, om utsändningen har sitt ursprung i en annan EES-stat. Tillstånd till vidare-sändning av verk som ingår i dylika utsändningar skall beviljas samtidigt. I beskattningen behandlas vidare-sändning via kabel på samma sätt oberoende av utsändningens ursprungsland. Ersättningar för efteranvändning skall alltså vara skattefria i alla vidare-sändningssituationer som avses i 25 h §.

Skattefriheten för ersättningar för efteranvändning gäller även i fortsättningen ersättning till i 26 § upphovsrättslagen nämnda upphovsmän eller andra som har rätt till ersättning men som inte företräds av någon organisation.

I 46 a § upphovsrättslagen ingår den nya närstående rättigheten för filmproducenter. Till följd av de hänvisningsstadganden som ingår i paragrafen betalas en del av ersätt-

ningarna via upphovsrättsorganisationen till filmproducenten i de fall som nämns i 14 § 1 mom. och 26 a §. Dessa ersättningar är skattefria.

I 26 i § upphovsrättslagen stadgas om den rätt till ersättning för yrkesmässig och offentlig vidareförsäljning som tillkommer upphovsmannen till andra bildkonstverk än fotografier. Motsvarande rätt har inte tidigare ingått i upphovsrättslagen. Sådan försäljning bedriver t.ex. konstauktioner och gallerier. Även försäljning av verk på konstutställningar är offentlig konsthandel. Stadgandet gäller inte förmedling av bildkonstverk. Enligt 26 j § upphovsrättslagen uppbärs ersättningarna för vidareförsäljning av en organisation som företräder uphovsmännen och som redovisar dem vidare till de sålda verkens rättsinnehavare. Den skattefrihet som stadgas i 45 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen föreslås av administrativa skäl bli utvidgad till att täcka även nämnda ersättningar för vidareförsäljning. Både den ersättning som organisationen uppbär och den ersättning som uphovsmannen får från organisationen skall således vara skattefria. Ersättningen ingår dock i grunden för den skatt som skall betalas på återförsäljningen av verket.

46 §. Enligt 46 § i den gällande mervärdesskattelagen behöver uphovsmannen inte betala skatt på försäljning av bildkonstster och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett alster som ägs av bildkonstnären. Försäljning av bildkonstster genom uphovsmannens åtgörande undantas fortfarande från skatt. Även förmedling av bildkonstster som ägs av uphovsmannen, dvs. försäljning i uphovsmannens namn, undantas fortfarande från skatt. Om en återförsäljare säljer verket i eget namn men för uphovsmannens räkning, skall återförsäljaren betala skatt på sin vinstmarginal på det sätt som avses i 79 a § i lagförslaget. Upphovsmannens andel skall undantas från skatt även i denna situation.

I 79 c § föreslås en definition på konstverk. Definitionen ansluter sig till det marginalbeskattningsförfarande som tillämpas på återförsäljning av konstverk. För enhetlighetens och tydlighetens skull ändras 46 § så att begreppet bildkonstster ersätts med konstverk. Avsikten med ändringen är inte att inskränka den nuvarande skattefrihetens omfattning men den utvidgas inte heller i någon väsentlig mån. Skattefriheten utvidgas

dock jämfört med nuvarande praxis så att den täcker även upp till åtta kopior av originalsulpturer, -tapisserier och -väggbonader. Motsvarande begreppsändring görs i 94 § 2 punkten.

58 §. Enligt den gällande lagen betalas skatt inte på försäljning och uthyrning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter. Skattefriheten gäller inte fartyg som huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

I artikel 15.5 i det sjätte mervärdesskattedirektivet ingår en bestämmelse gällande skattefrihet för havsgående fartyg. Enligt artikeln skall medlemsstaterna bland annat undanta leverans, uthyrning samt befraktning av vissa fartyg från skatt.

Mervärdesskattelagens stadgande avviker till sin ordalydelse från direktivet så till vida att där inte nämns befraktning av fartyg. För att förenhetliga stadgandet med direktivet och för att undanröja de tillämpningsproblem som förekommit i praktiken föreslås att begreppet befraktning fogas till paragrafen. Det är fråga om en typisk befraktningssituation när ett fartyg eller en del av det jämte besättning ställs till en befraktares disposition. Stadgandet skall inte heller i fortsättningen gälla överlåtelse av transporttjänster.

Eftersom direktivet har varit bindande för Finland sedan begynnelseögonblicket för Finlands EU-medlemskap föreslås att ändringen träder i kraft retroaktivt från ingången av 1995.

63 e §. Enligt 63 e § i den gällande mervärdesskattelagen anses ett gemenskapsinternt varuförvärv ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskattenummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats i den medlemsstat där varutransporten upphörde. Stadgandet baserar sig på artikel 28b A 2 i det andra mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG; ändrad genom direktiv 92/111/EEG).

Ordalydelsen i stadgandet preciseras så att ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland i en situation som avses i paragrafen, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats eller att han har fullgjort sin deklarationsskyldighet i anslutning till det gemenskapsinterna varuförvärvet i den medlemsstat där varutrans-

porten upphörde. Stadgandet lämpar sig således även för en situation där det gemenskapsinterna förvärvet är skattefritt.

66 §. Enligt 66 § i den gällande mervärdesskattelagen har en transporttjänst sålts i Finland om den utförs här. Transporter direkt från eller till utlandet anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom., som gäller gemenskapsinterna varutransporter. På grund av den föreslagna utvidgningen av begreppet gemenskapsintern varutransport föreslås att det även till den första meningen i paragrafen fogas en hänvisning till specialstadgandet i 66 a § 1 mom.

66 a §. Enligt huvudregeln i 66 § i den gällande mervärdesskattelagen har en transporttjänst sålts i Finland om den utförs här; transporter direkt från eller till utlandet anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands. Enligt 66 a § 1 mom. har en gemenskapsintern transport, dvs. en varutransport från en medlemsstat direkt till en annan, sålts i Finland om transporten inleds här i landet. Om köparen av en gemenskapsintern transport av varor vid köpet använder ett giltigt mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, anses den gemenskapsinterna transporten dock enligt 2 mom. ha sålts i Finland, om numret har getts i Finland.

Enligt 72 e § 1 och 2 mom. är en transporttjänst som direkt anknyter till en gemenskapsintern transport samt lastnings-, eller lossningstjänst eller annan sådan tjänst som direkt anknyter till en sådan transport skattefri, om köparen är en näringsidkare som i en annan medlemsstat har antecknats i registret över mervärdesskattskyldiga och som med stöd av 122 § skulle vara berättigad till full återbäring för den skatt som skall betalas för tjänsten.

På grund av ändringen av det sjätte mervärdesskattedirektivet föreslås att definitionen på gemenskapsintern varutransport i 66 a § ändras så att den täcker även en varutransport i direkt samband med den gemenskapsinterna transporten som utförs inom en medlemsstat. Denna ändringar utvidgar också tillämpningsområdet för 66 a § 3 och 4 mom., som gäller förmedling av gemenskapsinterna transporter, och 67 a §, som gäller tjänster som anknyter till gemenskapsinterna transporter och förmedling av sådana.

Det föreslås att 72 § 1 och 2 mom., som

gäller skattefrihet för transporter som direkt anknyter till gemenskapsinterna varutransporter och transportanknutna tjänster, upphävs. Den föreslagna regleringen leder i praktiken oftast till samma slutresultat som den nuvarande, eftersom säljaren i allmänhet inte är skattskyldig för tjänsterna i fråga, utan skatten betalas av köparen, som med hjälp av sin avdragsrätt kan eliminera skatten.

67 §. Det föreslås att till paragrafens stadgande om försäljningsland fogas en hänvisning till 67 § 1 mom. mervärdesskattelagen, som gäller tjänster som anknyter till gemenskapsinterna varutransporter, och till 67 b §, som fogas till lagen och som gäller gemenskapsintern handel med värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom. I stället föreslås att hänvisningen till 67 § 2 punkten i 67 a § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen slopas.

67 a §. Hänvisningen till 67 § 2 punkten i 67 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen föreslås bli slopad, eftersom det enligt lagförslaget i den förstnämnda paragrafen hänvisas till det senare lagrummet.

67 b §. Enligt 67 § i den gällande mervärdesskattelagen har värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom sålts i Finland om de utförs här. Enligt 72 e § 1 och 2 mom. betalas skatt inte på värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom, om köparen är en näringsidkare som i en annan medlemsstat har antecknats i registret över mervärdesskattskyldiga och som med stöd av 122 § skulle vara berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för tjänsten.

På grund av ändringen av det sjätte mervärdesskattedirektivet fogas till lagen en ny 67 b § enligt vilken värdering av lös egendom och en arbetsprestation som hänför sig till lös egendom anses vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland. Stadgandet tillämpas emellertid endast om föremålet transporteras bort från den medlemsstat där tjänsten utfördes. Om den vara som varit föremål för arbetet eller som uppkommit som resultat av tillverkningsarbete blir kvar i det land där arbetet utfördes, anses försäljningen enligt 67 § ske i Finland om tjänsten har utförts här.

Det föreslås att 72 e § 1 och 2 mom., som gäller skattefrihet för de nämnda tjänsterna, upphävs. Den föreslagna regleringen leder i praktiken oftast till samma slutresultat som den nuvarande, eftersom säljaren i allmänhet inte är skattskyldig för tjänsterna i fråga, utan skatten betalas av köparen som med hjälp av sin avdragsrätt kan eliminera skatten. Stadgandet tillämpas också på tillverkningsarbete som hänför sig till lös egendom. På tillverkningsarbete tillämpas alltså inte längre i någon situation stadgandena om gemenskapsintern varuförsäljning och gemenskapsinterna förvärv.

70 §. I 70 § 6 punkten i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för försäljning av varor som överförs till upplagringsförfarande, friområden och frilager. Ett motsvarande stadgande ingår i 72 h § 1 mom. 1 och 3 punkten i lagförslaget.

I 70 § 7 punkten i den gällande lagen stadgas om skattefrihet för försäljning till resenärer och i 10 punkten om skattefrihet för försäljning som sker i butiker för skattefria varor. Om dessa skattefriheter stadgas i 70 b § i lagförslaget.

Stadgandet i 70 § 8 punkten i den gällande lagen om skattefrihet för försäljning av luftfartyg och utrustning till ett sådant blir punkt 6. På motsvarande sätt blir stadgandet i 9 punkten om försäljning av en vara till ett fartyg i yrkesmässig internationell trafik eller ombord på ett sådant fartyg punkt 7. I det sistnämnda stadgandet konstateras till skillnad från nuläget uttryckligen att försäljning ombord på fartyg är skattefri endast under den förutsättningen att försäljningen sker till dem som reser utomlands.

70 a §. Enligt 70 a § i den gällande mervärdesskattelagen behöver skatt inte betalas på försäljning åt passagerare på fartyg och luftfartyg av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat. Enligt stadgandet behöver skatt inte heller betalas på försäljning av dylika varor i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodexen, beläget i hamnen eller på flygplatsen, åt passagerare som har biljett för flyg- eller båttransport till en annan medlemsstat. Stadgandet baserar sig på artikel 28k i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Ordalydelsen i 1 mom. förtydligas genom att där uttryckligen konstateras att även försäljning ombord på fartyg är skattefri endast när passageraren har biljett för transport till en annan medlemsstat. Dessutom komplette-

ras stadgandet så att skattefri försäljning i en hamn eller på en flygplats förutom i tullager även kan ske i ett skattefritt lager enligt 72 j i lagförslaget, eller beträffande accisbelagda varor, i ett accisfritt lager. Förutsättningen är att försäljaren har erhållit tillstånd enligt 72 k § i lagförslaget eller 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis att upprätthålla ett dylikt skattefritt lager.

Till paragrafen fogas ett 4 mom. enligt vilken annan försäljning av varor ombord på fartyg och luftfartyg till sådana som reser utomlands under transport till en annan medlemsstat är skattefri, om varorna är avsedda att konsumeras ombord. Sålunda är t.ex. försäljning åt fartygets personal av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat inte skattefri med stöd av stadgandet.

70 b §. Enligt 70 § 7 punkten i den gällande mervärdesskattelagen behöver skatt inte betalas på försäljning av varor till en person som inte är bosatt inom gemenskapen, om det utreds att han enligt vad som stadgas genom förordning själv har fört ut varorna från gemenskapen utan att använda dem här. Stadgandet baserar sig på artikel 15.2 första stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet, där det bestäms om skattefrihet för försäljning av varor när varorna förs ut ur gemenskapen av en sådan köpare som inte är etablerad inom landet eller på uppdrag av honom.

Genom det andra förenklingsdirektivet har specialbestämmelser om försättningarna och förfarandena för skattefri försäljning till resenärer lagts till artikel 15.2 andra och tredje stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet. I det andra stycket sägs att ifall försäljningen avser varor som medförs i resenärers personliga bagage skall detta undantag från skatt tillämpas förutsatt att:

- resenären inte är etablerad inom gemenskapen,
- varorna transporterats ut ur gemenskapen före utgången av den tredje månaden efter den månad då försäljningen genomförs,
- försäljningens sammanlagda värde inklusive mervärdesskatt överstiger motvärdet i nationell valuta av 175 ecu. Medlemsstaterna får emellertid från skatt undanta en försäljning vars sammanlagda värde är lägre än detta belopp.

I det tredje stycket definieras en resenär som inte är etablerad inom gemenskapen och bestäms hur utförelse av varor skall be-

visas.

Om skattefri försäljning till resenärer stadgas i stället för i nuvarande 70 § 7 punkten i 70 b § 1 mom., som fogas till lagen. Stadgandet kompletteras med den tidsfrist på tre månader som ändringen av direktivet förutsätter samt försäljningens minimibelopp. För att främja försäljningen till resenärer är det motiverat att tillämpa ett lågt minimibelopp för försäljningen och därför föreslås att beloppet skall vara 250 mk. I stadgandet används i stället för det nuvarande bosatt begreppet hemort, som används i definitionen på utlänning i 10 § mervärdesskattelagen. I det svenska direktivet används hemvist.

I mervärdesskatteförordningen stadgas om hur försäljaren skall visa att förutsättningar för skattefrihet föreligger.

För tydlighetens skull stadgas i 2 mom. om försäljning till resenärer med hemort i Norge. Stadgandet baserar sig på överenskommelsen om beskattnings av resgods i resandetraffiken mellan Finland, Danmark, Norge och Sverige samt om skattefri försäljning på flygplats i dessa länder (FördrS 33-34/81), som har trätt i kraft genom lag 317/81. I denna överenskommelse definieras begreppet resgods. På grund av Finlands, Sveriges och Danmarks EU-medlemskap är överenskommelsen inte längre tillämplig på försäljning till dem som är bosatta i Sverige och Danmark.

I 3 mom. stadgas på samma sätt som i den nuvarande 70 § 10 punkten om försäljning åt resande av varor som medförs som bagage i ett tullager beläget i en hamn eller på en flygplats. Till skillnad från nuläget kan försäljningen också ske i ett skattefritt lager enligt 72 j i lagförslaget eller, beträffande accisbelagda varor, i ett accisfritt lager under förutsättning att försäljaren har erhållit tillstånd enligt 72 k § i lagförslaget eller 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis att upprätthålla ett dylikt skattefritt lager. I stadgandet konstateras dessutom för tydlighetens skull att skattefriheten är begränsad till vissa varor, om köparen är en person med hemort i Norge. Stadgandet baserar sig på ovan nämnda nordiska överenskommelse. Om skattefri försäljning till resande till andra medlemsstater stadgas på samma sätt som för närvarande i 70 a §.

71 §. Enligt 71 § 1 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastnings- och

lossningstjänster samt andra sådana tjänster i samband med en vara för vilken gäller externt eller internt förpassningsförfarande. Stadgandet preciseras så att det beträffande varor som omfattas av internt förpassningsförfarande skall gälla enbart importerade varor. Även 86 § och 86 a § 4 mom., som gäller begreppet import, föreslås bli preciserade. Skattefriheten för transporter och transportanknutna tjänster skall således gälla endast sådana varor placerade enligt internt förpassningsförfarande som införs till gemenskapens skatteområde från ett område som hör till gemenskapens tullområde men inte till dess skatteområde. Stadgandet skall däremot inte gälla varor som transporteras från en medlemsstat till en annan medlemsstat via tredje land.

Enligt 71 § 2 punkten i den gällande lagen betalas skatt inte på försäljning av transport-, lastnings- och lossningstjänster samt andra sådana tjänster om skatt har betalats på tjänstens värde på grund av att värdet har inkluderats i skattegrunden för en importerad vara. Stadgandet ändras så att skattefriheten gäller situationer där en tjänst i anslutning till importen av en vara enligt 91 § skall inkluderas i skattegrunden för den importerade varan. Tillämpningen av stadgandet skall således inte påverkas trots att det skulle ha stadgats att importen är skattefri. Stadgandet baserar sig på artikel 14.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

Punkt 3 i paragrafen preciseras så att skattefriheten för försäljning av tjänster ombord på fartyg i internationell trafik gäller endast försäljning till dem som reser utomlands.

Enligt 71 § 4 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på uthyrning av luftfartyg för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik. Enligt artikel 15.6 i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall medlemsstaterna från skatt undanta uthyrning och befraktning av flygplan som används av flygbolag som driver flygtrafik mot betalning huvudsakligen på internationella linjer. För att förenhetliga stadgandet med direktivet föreslås att begreppet befraktning fogas till paragrafen. Eftersom direktivet har varit bindande för Finland sedan begynnelseögonblicket för Finlands EU-medlemskap, föreslås att ändringen träder i kraft retroaktivt från ingången av 1995.

I 71 § 6 punkten i den gällande lagen

stadgas om skattefrihet för försäljning av tjänster som hänför sig till varor som berörs av upplagringsförfarande eller finns på ett friområde eller i ett frilager. Ett motsvarande stadgande överförs till 72 h § 1 mom. 5 punkten i lagförslaget. Sålunda blir den nuvarande 71 § 7 punkten punkt 6, 8 punkten blir punkt 7, 9 punkten blir punkt 8, 10 punkten blir punkt 9 och 11 punkten blir punkt 10.

Till 10 punkten, där det på samma sätt som i nuvarande 11 punkten stadgas om skattefrihet för förmedling av nyttigheter som säljs skattefritt ändras hänvisningarna. Ytterligare skattefriheten för förmedling utvidgas att omfatta fartyg som avses i 58 § samt uthyrning och betraktning av dem.

72 b §. I 72 b § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om de varuförsäljningar till en annan medlemsstat som inte betraktas som skattefri gemenskapsintern försäljning. Stadgandet baserar sig på artikel 28c A a andra stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet (tillfogad genom direktiv 91/680/EEG), enligt vilket undantaget från skatt inte gäller försäljning åt sådana näringsidkare eller andra juridiska personer vilkas förvärv inte är skattepliktiga enligt 28a.1 a andra stycket när det är fråga om gemenskapsintern förvärv. Enligt denna bestämmelse är ett gemenskapsinternt förvärv inte föremål för mervärdesskatt om det sker på de villkor som fastställs i punkt 1 a. Enligt direktivet omfattas de som gör dylika förvärv inte av registrerings- eller deklARATIONSSKYLDIGHET. 72 b § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen motsvarar nämnda punkt 1 a b). Däremot saknar lagen ett stadgande som skulle motsvara punkt 1 a a).

Undantaget enligt sistnämnda bestämmelse gäller gemenskapsintern varuförvärv vilkas försäljning inom landets territorium skulle vara undantagen från skatt med stöd av artikel 15.4—10. Dessa artiklar gäller fartyg och luftfartyg i internationell trafik samt deras proviantering, försäljning i samband med diplomatiska och konsulära förbindelser samt försäljning till internationella organisationer. I 26 c § 3 mom. i lagförslaget stadgas att förvärv av vara i dessa situationer inte är ett gemenskapsinternt förvärv.

I motsvarighet till det ovanstående ändras 72 b § 3 mom. så att det inte heller är fråga om gemenskapsintern försäljning när förvärvet av varan enligt den bestämmelse i medlemsstaten i fråga som motsvarar 26 c §

3 mom. inte utgör ett skattepliktigt gemenskapsförvärv. Dylig försäljning av en vara som transporteras till en annan medlemsstat är alltså inte skattefri gemenskapsintern försäljning med stöd av 72 a §, utan skattefriheten beror på specialstadganden. Till exempel försäljning till en diplomatisk beskickning i en annan medlemsstat är inte gemenskapsintern försäljning om försäljningen är skattefri med stöd av 72 d §. Försäljningen av fartyg och luftfartyg som används i internationell trafik, delar till dem och provianteringsvaror är inte skattefri gemenskapsintern försäljning, om förvärvet av varan inte utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv i den stat där den skaffas. Med ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv avses ett förvärv som hör till tillämpningsområdet av mervärdesskattning men som det kan ha stadgats om skattefrihet för. Ändringen inverkar på hur man bevisar att förutsättningar för skattefrihet föreligger samt på säljarens deklarationsskyldighet. Ändringen gäller inte försäljningen av nya transportmedel och accisbelagda varor i de situationer som avses i 72 b § 4 mom. och 72 c §; sådan försäljning betraktas alltså som gemenskapsintern försäljning under de förutsättningar som stadgas i nämnda lagrum.

Enligt 72 b § 4 mom. i den gällande mervärdesskattelagen tillämpas paragrafens 2 och 3 mom. inte på försäljning av nya transportmedel. Enligt 2 mom. betraktas försäljningen av en vara som gemenskapsintern försäljning endast om köparen är en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare som är verksam i någon annan medlemsstat än Finland.

Det föreslås att ordalydelsen i 4 mom. ändras så att försäljningen av nya transportmedel betraktas som gemenskapsintern försäljning också när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en enskild. Om den som köper ett nytt transportmedel vore en näringsidkare eller en annan juridisk person än en näringsidkare, som inte berörs av 3 mom., betraktas försäljningen i enlighet med 2 mom. som gemenskapsintern försäljning endast om köparen verkar som näringsidkare eller någon annan juridisk person än en näringsidkare i en annan medlemsstat. Förutsättningen för skattefrihet är då med andra ord att köparen vid försäljningstidpunkten är antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat.

Enligt artikel 26 a D c i direktivet betraktas försäljningen av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter till andra medlemsstater inte som gemenskapsintern försäljning, om vinstmarginalbeskattningsförfarandet tillämpas på försäljningen. Motsvarande princip tillämpas enligt nuvarande praxis. Ett uttryckligt stadgande gällande saken föreslås bli tillfogat i det nya 5 mom. i 72 b § mervärdesskattelagen. Paragrafens tidigare 5 mom. blir 6 mom.

72 d §. I 72 d § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för försäljning till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status samt till utsända konsulers byråer. Skattefrihet beviljas under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten. Stadgandet baserar sig på artikel 15.10 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Det föreslås att stadgandet kompletteras så att där också nämns försäljning till de anställda vid de beskickningar och byråer som avses i stadgandet.

I 2 mom. stadgas att försäljning till internationella organisationer och deras medlemmar skall vara skattefri under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv. Stadgandet baserar sig på artikel 15.10 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Det föreslås att stadgandet kompletteras för det första så att det i stället för medlemmar gäller organisationens anställda. Dessutom föreslås att skattefriheten skall kunna grunda sig förutom på avtalet om grundande av organisationen även på avtalet om organisationens huvudkvarter. En förutsättning för skattefrihet är att placeringsstaten har erkänt organisationen som en internationell organisation.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. varmed avsikten är att undanta sådana förvärv från skatt som institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i någon annan medlemsstat gör i Finland. Med institutioner inom Europeiska gemenskaperna avses Europaparlament, rådet, kommissionen och domstolen samt de institutioner som är placerade i olika medlemsländer.

Skattefriheten gäller endast varor och tjänster som anskaffas för officiellt bruk.

Skattefriheten beviljas under samma förutsättningar som motsvarande undantag beviljas i den stat där institutionen är placerad. Minimibeloppet av varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris bestäms således enligt de regler som gäller i den stat där institutionen är placerad. Den som köper varan eller tjänsten skall ge säljaren en på behörigt sätt ifylld blankett med anteckning om godkännande av Europeiska gemenskapernas behöriga enhet.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom., enligt vilket förutsättningarna för skattefrihet skall påvisas på det sätt som stadgas genom förordning.

72 e §. Enligt 72 e § 1 och 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte för en transporttjänst som direkt anknyter till en gemenskapsintern transport samt en lastnings- och lossningstjänst eller annan sådan tjänst som direkt anknyter till en sådan transport, värdering av lös egendom samt arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom, om köparen är en näringsidkare som i en annan medlemsstat har antecknats i registret över mervärdesskattskyldiga och som med stöd av 122 § skulle vara berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för tjänsten. Enligt 3 mom. är en förutsättning för skattefrihet att köparens mervärdesskattenummer har antecknats i försäljningsverifikatet. Det föreslås att momenten upphävs eftersom den skattemässiga behandlingen av handeln på den inre marknaden med nämnda tjänster i stället genom skattefrihet förenklas med stadgandena om försäljningsland i 66 a § 1 mom. och 67 b §. Ändringen beror på det andra förenklingsdirektivet.

72 f §. I 72 f § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas när gemenskapsinterna varuförvärv är skattefria. Enligt 2 punkten betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om skatt enligt 46 §, 61 § eller 70 § 6 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan. I 70 § 6 punkten stadgas om skattefrihet för försäljningen av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt tullkodexen, eller till friområde eller frilager. Om nämnda skattefriheter stadgas i 72 h § 1 mom. 1 punkten i lagförslaget. I 72 h § 1 mom. 2 punkten i förslaget stadgas dessutom om skattefrihet för en vara som placeras till ett särskilt skatteupplagringsförfarande. Av denna orsak föreslås att hänvisningen till 70 § 6 punkten ersätts med en

hänvisning till 72 h § 1 mom. 1 och 2 punkten. Stadgandet baserar sig på artikel 16.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikel 28c E 1 sådan den lyder ändrad genom det andra förenklingsdirektivet). Dessutom preciseras ordalydelsen i stadgandet.

Enligt 72 f § 3 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet. Enligt 133 § 3 mom. i lagförslaget skall registrerings- och deklarationskyldigheten och andra procedurstadganden i lagen av övervakningsmässiga skäl också gälla den som gör ett skattefritt gemenskapsinternt förvärv med stöd av 72 f § 1—3 punkten. För att försummad deklarationskyldighet inte skall bli osanktionerad föreslås ett stadgande om att fullgjord deklarationskyldighet skall vara en förutsättning för att det gemenskapsinterna förvärvet skall vara skattefritt.

Ett stadgande som motsvarar 72 § 4 punkten i den gällande mervärdesskattelagen överförs till 26 c §.

Skattefriheter i anslutning till skatteupplagringsförfaranden, friområden och frilager

Till skillnad från den nuvarande situationen skall de stadganden som gäller skatteupplagringsförfaranden, friområden och frilager för tydlighetens skull samlas under en egen rubrik i 6 kap. mervärdesskattelagen. I 72 h och 72 i §§ stadgas om skattefrihet för försäljning av varor och tjänster i anslutning till dessa förfaranden, i 72 j och 72 k §§ om begreppet skatteupplagringsförfarande och tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager, i 72 l § om skyldighet att betala skatt när en vara upphör att omfattas av nämnda förfaranden eller överförs från nämnda platser, i 72 m § om den skattskyldige och om tidpunkten när skyldigheten att betala denna skatt uppstår och om den skattskyldige samt i 72 n § om grunden för den skatt som skall betalas. Om skattegrunden för en vara som upphört att omfattas av tullupplagringsförfarande eller annat motsvarande förfarande, när detta innebär import, skall dock på nuvarande sätt stadgas i 93 a § i kapitlet om import.

72 h §. Enligt 70 § 6 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av en vara när varan anmäls

till upplagringsförfarande enligt artikel 50-53 eller 99 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen) eller överförs till friområde eller frilager enligt artikel 166, så länge varan berörs av detta förfarande eller finns på dessa platser, med undantag för där använda varor. Stadgandet gäller varor som införts till finskt territorium från stater utanför gemenskapen men som dock inte ännu har importerats i mervärdesskattmässigt avseende. Stadgandet gäller dessutom varor som levererats från andra ställen i Finland eller inom gemenskapen, i den mån de kan anmälas till nämnda förfarande eller platser.

Ett stadgande som motsvarar det ovan rullerade ingår i 72 h § 1 mom. 1 och 3 punkten i lagförslaget. I 1 punkten stadgas om skattefrihet för försäljning av varor som placeras till nämnda förfarande eller platser. I 3 punkten stadgas om försäljning av varor som omfattas av nämnda förfarande eller finns på nämnda platser. I 1 mom. konstateras uttryckligen att en förutsättning för att försäljningen av gemenskapsvaror som överförs till ett friområde eller ett frilager eller finns på dessa platser skall vara skattefri är att varan placeras till exportförfarande som avses i artikel 161 i tullkodexen. Dessutom skall i 3 mom. uttryckligen konstateras att en förutsättning för skattefrihet är att varan i samband med försäljningen inte överförs från upplagringsförfarandet, friområdet eller frilagret. I lagen behövs inget stadgande om att skattefriheten inte gäller varor som används på nämnda platser, eftersom dylika varor inte kan placeras till tullupplagringsförfarande, tillfälligt lager eller exportförfarande.

Enligt 72 f § 2 punkten i den gällande lagen betalas skatt inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om skatt enligt 70 § 6 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan. Ett motsvarande stadgande ingår i 72 h § 4 mom. i lagförslaget.

Enligt 71 § 6 punkten i den gällande lagen betalas skatt inte på försäljning av en tjänst som utförts i ett sådant lager eller på ett sådant friområde som nämns i artikel 51, 99 eller 166 i tullkodexen, då tjänsten hänförs sig till en vara som berörs av upplagringsförfarande eller som finns på friområde eller frilager. Ett motsvarande stadgande ingår i 72 h § 1 mom. 5 punkten i lagförslaget.

Om en medlemsstat har föreskrivit att försäljningen av varor som omfattas av tullup-

plagringsförfarande och tjänster som hänförs sig till dem är skattefri, skall den enligt det andra stycke som fogats till artikel 16.1 D i det sjätte mervärdesskattedirektivet vidta nödvändiga åtgärder för att skattefriheten också skall omfatta motsvarande transaktioner som hänförs sig till varor som omfattas av annat upplagringsförfarande inom landets territorium. Denna skyldighet gäller dock endast de varor som räknas upp i bilaga J till direktivet. Dessa varor är råvaror och andra varor som saluförs på den internationella terminsmarknaden.

På grundval av det ovanstående föreslås att skattefriheten utsträcks även till försäljning av varor som omfattas av annat upplagringsförfarande än tullupplagringsförfarande samt till försäljningen av tjänster som hänförs sig till dessa varor och som utförs i ett skattefritt lager. Om denna skattefrihet stadgas i 72 h § 1 mom. 4 och 5 punkten i lagförslaget. Skattefriheten skall emellertid gälla endast varor som avses i 72 i § i lagförslaget vilka huvudsakligen är de varor som finns uppräknade i bilaga J till det andra förenklingsdirektivet. En förutsättning för att skatt inte skall behöva betalas på försäljningen av varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande är enligt 3 mom. att varorna inte överförs från förfarandet i anslutning till försäljningen.

I 72 h § 1 mom. 2 punkten stadgas att skatt inte heller betalas på import och försäljning av nämnda varor, om varorna är avsedda att placeras till skatteupplagringsförfarande. Dessutom stadgas i enlighet med artikel 16.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet att skatt inte heller betalas på gemenskapsinterna förvärv av nämnda varor som placeras till skatteupplagringsförfarande.

Skatteupplagringsförfarande definieras i 72 j § i lagförslaget.

72 i §. I paragrafen uppräknas de varor som berörs av den skattefrihet i anslutning till skatteupplagringsförfarandet som avses i 72 h § 1 mom. 2, 4 och 5 punkten. I 1 mom. uppräknas de varor som avses i bilaga J till det andra förenklingsdirektivet beträffande vilka medlemsstaterna skall stadga om samma skattefrihet som de har stadgat för varor som omfattas av tullupplagringsförfarande och tjänster som hänförs sig till dem. Dessutom ingår i förteckningen i momentet även cellulosa framställd av trä eller andra fibrösa cellulosahaltiga material, som också

är föremål för kedjehandel på terminsmarknaden.

Utöver ovan nämnda varor skall skattefriheten gällande varor som placeras eller befinns sig i skatteupplagringsförfarande enligt 2 mom. även gälla varor som är avsedda för en näringsidkare

- att säljas skattefritt enligt 70 § 7 punkten för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i internationell trafik eller avsedda för försäljning ombord på ett sådant fartyg eller att säljas skattefritt ombord på ett sådant fartyg

- att säljas skattefritt enligt 70 a § i en butik belägen i hamnen eller på flygplatsen eller ombord på ett fartyg eller ett luftfartyg till resenärer som beger sig till en annan medlemsstat

- att säljas skattefritt enligt 70 b § 3 mom. i en butik för skattefria varor till resenärer som beger sig till en stat utanför gemenskapen.

För lager för ovan nämnda varor söks i allmänhet tullagertillstånd. Varor som införs från stater utanför gemenskapen kan placeras till tullupplagringsförfarande, varvid införseln av dem inte utgör import innan de upphör att omfattas av nämnda förfarande. Däremot är försäljningen av varor från Finland till dylika lager skattepliktig verksamhet. Stadgandet är nödvändigt för att varor som skaffas från hemlandet och från andra ställen inom gemenskapen skall få samma ställning som varor som införs från stater utanför gemenskapen.

72 j §. Med varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande avses varor i skattefria lager som upprätthålls med stöd av tillstånd vilka inte omfattas av tullupplagringsförfarande eller är i ett tillfälligt lager. En vara anses dock inte omfattas av skatteupplagringsförfarande om den är avsedd att säljas i detaljhandelsledet, om det inte är fråga om varor som avses i 72 i § 2 mom., dvs. varor som är avsedda att proviantera luftfartyg eller fartyg i internationell trafik eller att säljas i en butik för skattefria varor. En vara anses vara avsedd att säljas i detaljhandelsledet om den är avsedd att säljas direkt från lagret till konsumtion. En vara anses inte heller omfattas av skatteupplagringsförfarande, om den används i lagret.

Accisbelagda varor anses omfattas av skatteupplagringsförfarande när de finns i ett lager som avses i 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis (1469/94). Beträffande dessa varor behöver man alltså inte särskilt

ansöka om tillstånd som avses i mervärdesskattelagen, utan ett tillstånd enligt lagen om påförande av accis räcker. Mervärdesskattefriheten för accisbelagda varor skall förutom ovan nämnda varor enligt 72 i § 2 mom. dessutom gälla mineraloljor, som hör till den obligatoriska varuförteckningen i det andra förenklingsdirektivet.

En vara anses omfattas av skatteupplagringsförfarande även när den överförs från ett skattefritt lager till ett annat inom finskt territorium. Däremot medför en överföring från ett skattefritt lager i Finland till ett skattefritt lager inom en annan medlemsstats territorium att skatteupplagringsförfarandet upphör i Finland. I detta avseende skiljer sig skatteupplagringsförfarandet från t.ex. tullupplagringsförfarandet, där en vara kan överföras från en medlemsstat till en annan utan skattepåföljder. Även överföring av accisbelagda varor från ett skattefritt lager i Finland till ett motsvarande lager inom en annan medlemsstats territorium medför inom mervärdesbeskattningen att upplagringsförfarandet upphör, trots att överföringen skulle vara skattefri inom accisbeskattningen.

Det föreslagna stadgandet baserar sig på artikel 16.1 B e första och tredje stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

72 k §. Eftersom det faktum att en vara upphör att omfattas av skatteupplagringsförfarandet medför betalnings- och deklara-tions-skyldighet för skatt som omfattas av beskattningen i hemlandet, föreslås att tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager beviljas av enligt 158 § gehörigt länsskatteverk. Tillstånd beviljas på ansökan. I tillståndsbeslutet fastställs villkoren för upprättandet av räkenskaper och annat anordnandet av upplagring. Länsskatteverket kan kräva att en säkerhet skall ställas för betalning av skatten. Avkrävandet av säkerhet är avsett att vara ett undantagsförfarande. Godkännandet som lagerhållare kan återkallas, om förutsättningarna för godkännande inte längre föreligger eller om tillståndsvillkoren inte har iakttagits. Skattestyrelsen skall meddela närmare föreskrifter om villkoren för upprätthållande av lagret.

72 l §. Enligt paragrafen skall skatt i regel betalas på överföring av varor från tull- eller skatteupplagringsförfarande, tillfälliga lager, frilager eller friområden eller, beträffande varor som finns på de två sistnämnda platserna, från exportförfarande. En dylik överföring skall dock i följande fyra fall inte

utgör en skattepliktig händelse i sig.

Skatt behöver för det första inte betalas när varan eller en tjänst som hänför sig till den inte har sålts skattefritt med stöd av 72 h § i lagförslaget, som gäller upplagringsförfaranden, friområden och frilager.

När det är fråga om varor som kommit från stater utanför gemenskapen anses en överföring från tullupplagringsförfarande, tillfälliga lager, frilager eller friområden till en annan plats i Finland enligt 86 och 86 a §§ mervärdesskattelagen som import av vara i Finland. För att undvika dubbelbeskattning skall överföringen av varan då inte i sig utgöra en skattepliktig händelse.

Det skall inte heller vara fråga om en skattepliktig överföring när överföringen ansluter sig till försäljning av varan. En sådan situation uppstår när den som säljer eller köper en vara eller någon annan för hans räkning i anslutning till försäljningen transporterar bort varan från ett skattefritt lager eller tulllager så att förfarandet i fråga upphör, eller bort från ett frilager, friområde eller tillfälligt lager. Enligt 72 h § 3 mom. i lagförslaget skall en sådan försäljning med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten inte längre vara skattefri. Försäljningen kan däremot vara skattefri med stöd av något specialstadgande. T.ex. om en vara som omfattas av skatteupplagringsförfarande säljs till en annan medlemsstat, betraktas försäljningen som skattefri under de förutsättningar som stadgas i 72 a—72 c §§ och försäljaren skall fullgöra den deklarationsskyldighet som ansluter sig till gemenskapsintern försäljning.

Det är inte heller fråga om en skattepliktig överföring när en vara överförs direkt till en stat utanför gemenskapen.

Det föreslagna stadgandet baserar sig på artikel 16.1 första och tredje stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet. Den gällande lagen innehåller inget motsvarande stadgande, eftersom det faktum att en vara upphör att omfattas av ett förfarande som avses i 70 § 6 punkten för närvarande i allmänhet utgör import i enlighet med 86 och 86 a §§.

72 m §. I 1 och 2 mom. stadgas om vem som är skyldig att betala den skatt som avses i 72 l § och när skyldighet att betala skatt uppstår. För skatten ansvarar enligt 3 mom. även lagerhållaren.

72 n §. I paragrafen stadgas om grunden för den skatt som skall betalas för en varuöverföring som avses i 72 l §. Om en vara inte har sålts medan den omfattades av skat-

teupplagrings- eller tullupplagringsförfarande eller fanns i ett tillfälligt lager, friområde eller frilager, skall till skattegrunden för det första räknas värdet av skattegrunden för den försäljning, import eller det gemenskapssinternas förvärv av varan som har gjort att varan har överförts till förfarandet eller platsen i fråga och varvid ingen skatt alltså har betalats. Dessutom skall till skattegrunden räknas värdet av skattegrunden för de tjänster som har sålts skattefritt med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten medan varan berördes av nämnda förfarande eller fanns på nämnda plats.

Om varan åter skulle ha sålts en eller flera gånger medan den omfattades av förfarandena eller fanns på platserna i fråga, räknas till skattegrunden värdet av skattegrunden för den senaste av dessa med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten skattefria försäljningar samt värdet av skattegrunden för sådana tjänster utförda efter denna försäljning som har sålts skattefritt medan varan omfattades av förfarandet eller fanns på platsen i fråga.

I 93 a § i lagförslaget ingår ett motsvarande stadgande om skattegrunden för varor som överförts från tullupplagringsförfarande, tillfälliga lager, friområden eller frilager i en situation där överföringen av varan utgör import.

Det föreslagna stadgandet baserar sig på artikel 16.1 första stycket i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

73 §. I 73 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår ett allmänt stadgande om grunden för den skatt som skall betalas på försäljning. Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. I momentet hänvisas till 72 n § i lagförslaget där det stadgas om grunden för den skatt som skall betalas på överföring av varor från tullupplagrings- eller skatteupplagringsförfarande, tillfälliga lager, friområden eller frilager.

73 a §. I 73 a § 2 mom. i den gällande lagen stadgas om grunden för skatten på ett gemenskapsinternt varuförvärv enligt 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten. 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten blir enligt lagförslaget punkt 1 och 2 och därför föreslås att hänvisningen i 73 § 2 mom. ändras på motsvarande sätt.

Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter

79 a—79 k §§. Om marginalbeskattnings-

förfarandet gällande begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter stadgas i artikel 26 a i det sjätte mervärdesskatte-direktivet. Motsvarande stadganden finns i 83 § i den gällande mervärdesskattelagen. Det föreslås att mervärdesskattelagen ändras så att den motsvarar direktivbestämmelserna. Av likformighetsskäl används direktivets lagstiftningsteknik och begrepp i regleringen.

83 § mervärdesskattelagen upphävs och stadganden gällande marginalbeskattningsförfarandet intas i de nya 79 a—79 k §§. Före paragraferna tillfogas en ny mellanrubrik "Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter". Samtidigt ändras mellanrubrikerna i 7 kap. så att rubriken "Särskilda stadganden" före 79 § ersätts med rubriken "Understöd och bidrag", före 80 § tillfogas rubriken "Resebyråttjänster" och före 80 a § rubriken "Särskilda stadganden".

Stadganden gällande marginalbeskattningsförfarandets tillämpningsområde intas i 79 a och 79 f—79 i §§, definitioner på olika kategorier av varor i 79 b—79 e §§ och stadganden gällande beräkning av skattegrunden i 79 j—79 k §§.

79 a §. I 1 mom. ingår ett grundläggande stadgande om tillämpningsområdet för marginalbeskattning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter. Enligt det skall en skattskyldig återförsäljare som säljer begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han förvärvat för skattepliktig återförsäljning som skattegrund få ha återförsäljarens vinstmarginal. Stadgandet motsvarar artikel 26 a B 1 i direktivet.

Marginalbeskattningsförfarandets tillämpningsområde bibehåller i huvudsak sin nuvarande omfattning. Enligt den gällande mervärdesskattelagen gäller förfarandet begagnade varor, vilket har ansetts omfatta även begagnade konstverk, samlarföremål och antikviteter. Förfarandets tillämpningsområde utvidgas så att det också täcker nya konstverk och samlarföremål. Tidigare har återförsäljning av nya föremål varit skattepliktig verksamhet enligt de allmänna stadgandena.

Marginalbeskattningsförfarandet skall på samma sätt som för närvarande tillämpas även på kommissionsförsäljning där försäljningen sker i återförsäljarens namn men för någon annans räkning. Förfarandet skall inte tillämpas för förmedling där försäljningen sker i någon annans namn.

Marginalbeskattningsförfarandet skall på samma sätt som för närvarande tillämpas endast på försäljning av sådana varor som en skattskyldig återförsäljare har förvärvat för skattepliktig återförsäljning.

Att tillämpa marginalbeskattningsförfarandet skall vara frivilligt på samma sätt som för närvarande. En skattskyldig återförsäljare får om han vill tillämpa mervärdesskattelagens allmänna stadganden på försäljning som omfattas av marginalbeskattningsförfarandet. Det vore förmanligt att förfara på detta sätt när försäljningen sker till en skattskyldig, eftersom köparen då enligt de normala reglerna kan dra av den skatt som ingår i inköpspriset. Stadgandet motsvarar till dessa delar artikel 26 a B 11.

Enligt 2 mom. anses en vara ha förvärvats för återförsäljning även när den säljs i delar. Motsvarande stadgande ingår i 83 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen.

I 3 mom. ingår en definition på skattskyldig återförsäljare. Stadgandet motsvarar artikel 26 a A e i direktivet.

79 b §. Paragrafen innehåller en definition på begagnade varor enligt artikel 26 a A d i direktivet. Definitionen är nödvändig bl.a. av den anledningen att också konstverk, samlarföremål och antikviteter är begagnade varor i ordets sedvanliga bemärkelse. Vissa av de stadganden som gäller marginalbeskattning berör dock endast konstverk, samlarföremål och antikviteter.

Som begagnade varor skall betraktas lös egendom som har varit i användning och som är lämplig för vidare användning i befintligt skick eller efter reparation eller i-ståndsättning eller demonterade.

Som begagnade varor skall inte betraktas konstverk, samlarföremål eller antikviteter. Dessa varukategorier definieras i 79 c—79 e §§.

79 c §. Paragrafen innehåller en definition på konstverk enligt bilaga I i direktivet. Definitionen bygger huvudsakligen på gemenskapens tulltaxa. Någon motsvarande definition finns inte i den gällande mervärdesskattelagen.

Ovan har föreslagits att begreppet bildkonstster i 46 § i den gällande mervärdesskattelagen ersätts med begreppet konstverk. Bildkonstster innefattar inte keramik- och emaljarbeten annat än som originalskulpturer och inte fotografiska verk. Enligt artikel 26 a A a i direktivet kan medlemsstaterna betrakta dylika föremål som annat än

konstverk. För att bevara nuvarande praxis skall ovan nämnda varor inte betraktas som sådana konstverk som avses i paragrafen. Marginalbeskattningsförfarandet kan dock tillämpas på dem när de är begagnade varor enligt den allmänna definitionen.

79 d §. I paragrafen definieras samlarföremål. Enligt direktivet betraktas som samlarföremål endast sådana frimärken som inte är gångbara och inte avsedda att bli gångbara på nytt. Även frimärken som är gångbara köps och säljs i samlarsyfte. För att förenkla förfarandet föreslås att även sådana gångbara frimärken, vars pris bestäms på grundval av samlarvärdet skall betraktas som samlarföremål.

79 e §. I paragrafen definieras antikviteter på ett sätt som överensstämmer med direktivet.

79 f §. I paragrafen preciseras marginalbeskattningsförfarandets tillämpningsområde. Motsvarande stadgande ingår i artikel 26 a B 2 i direktivet.

Marginalbeskattningsförfarandet skall likasom tidigare gälla varor som en återförsäljare har köpt i Finland eller i en annan medlemsstat.

Marginalbeskattningsförfarandet skall på samma sätt som tidigare tillämpas endast på försäljning av sådana varor som har förvärvats skattefritt från konsumenten eller från en sådan näringsidkare som inte har kunnat dra av den skatt som ingår i varornas anskaffningspris. I 1—5 punkten i paragrafen uppräknas de anskaffningssituationer som kommer i fråga. Någon motsvarande förteckning ingår inte i den gällande mervärdesskattelagen. Den föreslagna regleringen motsvarar dock i huvudsak det nuvarande rättstillståndet.

1 punkten gäller varor som köps från någon annan än en näringsidkare. Till denna kategori hör inköp från enskilda och sådana juridiska personer som inte är näringsidkare.

Enligt 2 punkten skall marginalbeskattningsförfarandet tillämpas på varor som har köpts från en sådan näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 61 §, 223 § eller motsvarande ikraftträdelsestadgande eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat. Enligt 61 § betalas skatt inte på försäljning av varor som är i annan användning än sådan som berättigar till avdrag. Enligt 223 § betalas skatt inte på försäljning av en anläggningstillgång som har förvärvats innan

mervärdesskattelagen trätt i kraft och för vilken avdrag inte har kunnat göras. Motsvarande stadganden ingår i ikraftträdelsestadgandena i lagarna 1218/94 och 1483/94 om ändring av mervärdesskattelagen.

Stadgandet skall gälla situationer där en vara har köpts från en näringsidkare vars verksamhet helt och hållet blir utanför beskattningen. Dessutom skall stadgandet tillämpas i situationer där en vara har köpts från en skattskyldig näringsidkare som inte har haft rätt att dra av den skatt som ingår i förvärvet av varan på grund av begränsningarna i avdragsrätten. Marginalbeskattningsförfarandet skall tillämpas t.ex. i en situation där återförsäljaren från en bank har köpt inventarier som använts i skattefri finansiell verksamhet eller från en skattskyldig näringsidkare köpt en begagnad personbil som använts för ett ändamål som inte berättigar till avdrag.

Stadgandet skall också tillämpas på inköp från en sådan näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 3 § mervärdesskattelagen eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat. I 3 § är affärsverksamhet i liten skala som stannar under en viss omsättningsgräns undantagen från skatt.

3 punkten gäller varor som har förvärvats från en näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 46 § eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat. Enligt 46 § i förslaget skall skatt inte betalas på konstverk som upphovsmannen säljer. Marginalbeskattningsförfarandet enligt den gällande mervärdesskattelagen har inte gällt nya konstverk. Stadgandet skall gälla återförsäljare som säljer konstverk i eget namn. Förmedling av konstverk som sålts i upphovsmannens namn undantas fortfarande från skatt.

4 punkten gäller varor som har förvärvats från en näringsidkare som på sin försäljning tillämpar det marginalbeskattningsförfarande som avses i 79 a § eller motsvarande förfarande i en annan medlemsstat. En ytterligare förutsättning skall liksom nu vara att det finns en anteckning om förfarandet i det försäljningsverifikat som ansluter sig till förvärvet.

5 punkten gäller försäljning av rörelsetillgångar enligt 62 § till den som fortsätter med affärsverksamheten. Den som fortsätter med affärsverksamheten kan tillämpa marginalbeskattningsförfarandet på försäljning av sådana varor som köpts från den som över-

låter affärsverksamheten och på vilka överlåtare hade kunnat tillämpa nämnda förfarande. Beträffande konstverk, samlarföremål och antikviteter som den som överlåter affärsverksamheten själv har importerat vore förutsättningen att överlåtare inte har gjort det avdrag som avses i 10 kap. för den skatt som skall betalas i samband med importen. Något motsvarande stadgande ingår inte i den gällande mervärdesskattelagen.

79 g §. Enligt artikel 26 a B 4 kan skattskyldiga återförsäljare om de så vill tillämpa marginalbeskattningsförfarandet även på följande varor som förvärvats såsom skattepliktiga:

- konstverk, samlarföremål eller antikviteter som de själva importerar,
- konstverk som levereras till dem av upphovsmännen till dessa eller av deras efterföljande rättsinnehavare, och
- konstverk som levereras till dem av en näringsidkare som inte är en skattskyldig återförsäljare i fall där leveransen omfattas av reducerad skattesats enligt artikel 12.3 c.

I paragrafen intas det stadgande som direktivbestämmelsen förutsätter. Enligt det kan en skattskyldig återförsäljare om han vill tillämpa marginalbesättning på konstverk, samlarföremål och antikviteter som han importerar från länder utanför gemenskapens skatteområde. Då får han enligt 115 § 2 mom. i lagförslaget inte dra av den skatt som han betalat i samband med importen. Det skattemässiga slutresultatet blir det samma oavsett om lagens allmänna stadganden eller marginalbesättningen tillämpas på försäljningen. Något motsvarande stadgande ingår inte i den gällande mervärdesskattelagen.

Några stadganden gällande konstverk som förvärvats från upphovsmannen eller en näringsidkare som inte är skattskyldig återförsäljare tas inte in i lagen. Konstverk som upphovsmannen säljer omfattas alltid av marginalbeskattningsförfarandet, eftersom de är undantagna från skatt i Finland. Bestämmelsen gällande förvärv från näringsidkare som inte är återförsäljare tillämpas inte, eftersom reducerad skattesats inte tillämpas på dylika förvärv i Finland.

79 h §. Enligt paragrafen tillämpas mervärdesskattelagens allmänna stadganden på försäljningen, om en anteckning gällande skatten har gjorts på försäljningsverifikatet. Motsvarande stadgande ingår i 83 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen.

79 i §. Marginalbeskattningsförfarandet tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel som avses i 26 d § och som transporteras till en annan medlemsstat. Stadgandet motsvarar 83 § 4 mom. i den gällande mervärdesskattelagen och artikel 26 a D a i direktivet.

79 j §. Paragrafen innehåller ett grundläggande stadgande om beräkningen av skattegrunden, dvs. vinstmarginalen. Det kompletteras av stadgandet i 79 k § om förenklad beräkning av skattegrunden.

Enligt det grundläggande stadgandet skall vinstmarginalen beräknas särskilt för varje vara. Enligt 1 mom. betraktas som vinstmarginal skillnaden mellan vederlaget för försäljningen av varan och varans inköpspris. Stadgandet motsvarar artikel 26 a B 3.

Beräkningen av skattegrunden per vara innebär en principiell skillnad jämfört med det nuvarande förfarandet. Enligt den gällande mervärdesskattelagen gör återförsäljaren avdrag vid inköpstidpunkten på grundval av varans inköpspris och betalar skatt vid försäljningstidpunkten på grundval av varans försäljningspris. Enligt lagförslaget görs inköpsavdraget vid försäljningstidpunkten från varans försäljningspris. En skattskyldig återförsäljare kan dock fortfarande förfara på nuvarande sätt, om han tillämpar det förenklade förfarande som avses i 79 k §.

Vederlag definieras i 73 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen. Med inköpspris avses det vederlag som köparen fått. Definitionerna på försäljnings- och inköpspris i artikel 26 a B 3 har motsvarande innehåll. Det är således inte nödvändigt att i lagen ta in några särskilda definitioner på försäljnings- och inköpspris som skall tillämpas vid marginalbesättning.

Det föreslagna sättet att beräkna skattegrunden leder i normala fall i fråga om enskilda varor till samma skattebelopp som regleringen enligt 83 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen. Skattegrunden kan beräknas på det sätt som presenteras i följande exempelsituation:

En skattskyldig återförsäljare köper en vara av en enskild för 1 000 mk och säljer den vidare för 2 000 mk. Återförsäljaren antecknar den sistnämnda summan på sin försäljningsfaktura. På fakturan antecknas inte skattebeloppet, trots att försäljningspriset innehåller den skatt som skall betalas på försäljningsmarginalen. Återförsäljarens vinstmarginal, som innehåller skattens andel,

är skillnaden mellan försäljnings- och inköpspriset, dvs. 1 000 mk. Skattegrunden motsvarar vinstmarginalen minskad med skattens andel. Skattegrunden vore således 1 000 mk—22/122 x 1 000 mk, dvs. 819,70 mk. Den skatt som skall betalas till staten är 22 % av 819,70 mk, dvs. 180,30 mk. Ifall det vore fråga om en bok, på vilken en skattesats på 12 % tillämpas, vore skattegrunden 1 000 mk—12/112 x 1 000 mk, dvs. 892,90 mk.

2 mom. innehåller en definition på inköpspris i en situation där en skattskyldig återförsäljare vill tillämpa marginalbeskattning på konstverk, samlarföremål eller antikviter som han själv importerat. Som inköpspris betraktas då den skattegrund som tillämpats vid importen ökad med mervärdesskattens andel. Stadgandet motsvarar artikel 26 a B 4.3 i direktivet.

I 3 mom. ingår ett stadgande om negativ vinstmarginal. Ifall varans inköpspris överstiger dess försäljningspris, kan skillnaden inte dras av från andra varors vinstmarginal. Detta beror på att skattegrunden beräknas särskilt för varje vara. För tydlighetens skull intas ett uttryckligt stadgande om detta i lagen. Förfarandet enligt den gällande mervärdesskattelagen har gjort det möjligt att dra av en negativ marginal från andra varors försäljningspriser. En negativ marginal kan dock dras av från försäljningspriserna på varor som omfattas av marginalbeskattningsförfarandet när det förenklade förfarande som avses i 79 k § tillämpas.

79 k §. Huvudregeln enligt direktivet är att vinstmarginalen beräknas särskilt för varje vara. Enligt artikel 26 a B 10 får medlemsstaterna för att förenkla förfarandet för vissa transaktioner eller vissa kategorier av skattskyldiga återförsäljare dock föreskriva att mervärdesskatten räknas på grundval av skatteperiodens vinstmarginal. Stadganden gällande detta förenklade förfarande ingår i 79 k § i lagförslaget.

För att marginalbeskattningsförfarandet skall förbli så enkelt som möjligt för de skattskyldiga ges en skattskyldig återförsäljare rätt att välja huruvida han beräknar vinstmarginalen per vara eller per skatteperiod. Återförsäljaren kan också tillämpa båda förfarandena parallellt. Ett stadgande gällande detta intas i 1 mom.

Enligt 2 mom. skall skatteperiodens sammanlagda vinstmarginal vara skillnaden mellan det sammanlagda beloppet av försälj-

ningspriserna för varor som sålts under perioden och som omfattas av marginalbeskattningen och det sammanlagda beloppet av inköpspriserna för varor som förvärvats under perioden.

3 mom. innehåller ett stadgande om skatteperiodens negativa vinstmarginal. Om det sammanlagda beloppet av skatteperiodens inköpspriser är större än det sammanlagda beloppet av skatteperiodens försäljningspriser, kan skillnaden läggas till det sammanlagda beloppet av de följande skatteperiodernas inköpspriser. När det förenklade förfarandet tillämpas kan, till skillnad från det normala förfarandet, eventuella förluster av enstaka transaktioner således på samma sätt som för närvarande dras av från vinsterna av andra transaktioner som omfattas av det förenklade marginalbeskattningsförfarandet. Ifall underskottet av någon orsak blir inte kvittats, skall det, till skillnad från nuläget, dock inte återbetalas till den skattskyldige.

Ovan nämnda kvittningsrätt gäller endast transaktioner som omfattas av förenklad marginalbeskattning. Skatteperiodens underskott skall inte kunna kvittas mot överskott som uppstår av beskattningsbara försäljningar enligt mervärdesskattelagens allmänna stadganden eller enligt 79 j §. Den gällande mervärdesskattelagen har gjort det möjligt att kvitta underskottet med överskottet av beskattningsbara försäljningar även enligt de allmänna stadgandena.

I 4 mom. stadgas att avdrag från varans inköpspris kan läggas till skatteperiodens vinstmarginal. Tillägget skall göras om varan tas i bruk för annat ändamål än skattepliktig återförsäljning. Detta gäller t.ex. situationer där varan upptas som anläggningstillgång eller säljs skattefritt utanför gemenskapen. Tillägg skall också göras när den skattskyldige beslutar att på försäljningen av varan tillämpa det sätt att beräkna skattegrunden per vara som avses i 79 k §. Stadgandet motsvarar 83 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen.

86 §. Enligt 86 § i den gällande mervärdesskattelagen avses med import av varor införsel av varor till gemenskapen. Det föreslås att stadgandet kompletteras så att som import betraktas inte införsel av sådana varor som i någon annan situation än den som avses i 86 a § 4 mom. har placerats enligt internt förpassningsförfarande som avses i artikel 163—165 i tullkodexen. Enligt artikel 163 i tullkodexen möjliggör det interna för-

passningsförfarandet att varor befordras från ett område som hör till tullområdet via tredje land till ett annat område som hör till tullområdet utan att det förändrar varornas tullstatus. Internt förpassningsförfarande används också enligt artikel 311 första stycket c i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för gemenskapens tullkodex (tillämpningsförordningen) bl.a. när varor befordras från en del av gemenskapens tullområde som inte hör till gemenskapens mervärdesskatteområde till en annan del av tullområdet som hör till skatteområdet. I sistnämnda fall anses det att varan kommer till gemenskapens skatteområde som import av varan enligt 86 a § 4 mom. mervärdesskattelagen. Stadgandet baserar sig på artikel 7 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

86 a §. I 86 a § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas när varuimport sker i Finland. I 2 mom. sägs att om på varan vid införseln till gemenskapens tullområde har tillämpats en tullklareringsform eller ett tullförfarande som nämns i momentet sker varuimporten i Finland i det fall att varan är i Finland när förfarandet upphör. I 4 mom. sägs att stadgandena i 2 mom. tillämpas också på varor som importerats från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har anmälts för internt förpassningsförfarande enligt artikel 163—165 i tullkodexen eller då någon av punkterna 1—4 i 3 mom. hade kunnat tillämpas, om varan hade importerats från ett område utanför gemenskapens tullområde. Stadgandet baserar sig på artikel 7 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. I artikel 7.3 sägs att om varor som införs från ett område inom gemenskapens tullområde men utanför skatteområdet har vid införsel till gemenskapens skatteområde placerats till ett förfarande som avses i artikel 33a.1 b eller c, anses importstaten vara den medlemsstat inom vars territorium detta förfarande upphör att gälla.

Det föreslås att stadgandet preciseras så att det gäller varor som har placerats till internt förpassningsförfarande eller till något förfarande som avses i 3 mom. 1—4 punkten. I 101 § 3 mom. i lagförslaget stadgas att tullagstiftningens stadganden om förfaranden skall tillämpas på varor som införs från tullområdet. Dessutom konstateras i stadgandet uttryckligen att det gäller varor som införs från gemenskapens tullområde.

90 §. Det föreslås att skrivfelet i 1 mom. i

den finskspråkiga paragrafen rättas till.

91 §. Enligt 91 § i den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden för varuimport transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnader samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

Stadgandet baserar sig på artikel 11 B 3 b i det sjätte mervärdesskattedirektivet (artikeln ändrad genom direktiv 91/680/EEG). Enligt det första stycket i b inkluderas i skattegrunden bikostnader, såsom provisions-, emballage-, transport- och försäkringskostnader, som uppstår fram till den första destinationsorten inom importmedlemsstatens territorium. Enligt det andra stycket avses med första destinationsort den ort som nämns på fraktsedeln eller någon annan handling med vars hjälp varorna införs till importmedlemsstaten. Det tredje stycket i nämnda b har genom det andra förklaringsdirektivet ändrats så att de bikostnader som avses ovan också skall inkluderas i skattegrunden då de härrör från en transport till en annan bestämmelseort inom gemenskapens territorium, om denna är känd när skattskyldigheten inträder.

På grundval av det ovanstående föreslås att till 91 § fogas ett nytt 3 mom. där det stadgas att kostnader i samband med import skall inkluderas i skattegrunden fram till en annan destinationsort inom gemenskapens territorium. Dessutom föreslås att ordalydelsen i 1 mom. ses över så att den bättre motsvarar direktivets bestämmelser.

93 a §. Enligt 93 a § i den gällande mervärdesskattelagen inkluderas i skattegrunden vid import av en vara också värdet av eller vederlaget för sådana i samband med varan utförda tjänster som med stöd av 71 § 6 punkten har sålts skattefritt. Stadgandet baserar sig på artikel 16.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet. I 71 § 6 punkten mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för försäljning av tjänster som hänförs till varor som omfattas av vissa förfaranden som avses i tullagstiftningen. Motsvarande stadgande ingår i 72 h § 1 mom. 5 punkten i lagförslaget. I 93 a § görs en ändring till följd av detta. Stadgandet preciseras även vad ordalydelsen beträffar.

Dessutom föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. där det sägs att om en importerad vara har sålts skattefritt medan den omfattades av något förfarande som avses i

72 h § 1 mom. 3 punkten, skall skattegrunden vara värdet av skattegrunden för den senaste av dessa försäljningar ökad med värdet av skattegrunden för de tjänster som efter denna försäljning har utförts skattefritt med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten. Skattegrunden för en importerad vara skall således i en sådan situation inte bestämmas enligt tullkodexen och tillämpningsförordningen. Stadgandet motsvarar 72 n § i lagförslaget där det stadgas om skattegrunden när överföringen av en vara från skatteupplagringsförfarande eller ett förfarande enligt tullagstiftningen inte utgör import. Det föreslagna stadgandet baserar sig på artikel 16.1 i det sjätte mervärdesskattedirektivet.

94 §. I 94 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om undantag från mervärdesskatt vid import av varor.

2 punkten ändras så att bildkonstalter ersätts med begreppet konstverk. Motsvarande ändring har föreslagits i 46 §.

Hänvisningen i 9 punkten till luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 8 punkten ändras till en hänvisning till 70 § 6 punkten dit nämnda stadgande föreslås bli överfört.

21 punkten gäller varor som enligt 9 § tullagen är tullfria samt dessa varor även då de är avsedda för fartyg och luftfartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat. Eftersom 9 § tullagen även gäller proviantering av fartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat föreslås att detta omnämmandet av saken slopas i 94 § 21 punkten mervärdesskattelagen.

22 punkten i den gällande paragrafen gäller varor som enligt 12 § tullagen är tullfria, dvs. hemkomstgåvor som personal på fordon i yrkesmässig trafik mellan Finland och tredje land för med sig. Eftersom stadgandet ansluter sig till stadgandet i 95 § mervärdesskattelagen om resenärers hemkomstgåvor, flyttas det till denna paragraf.

Institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i Finland får med stöd av 129 § återbäring för den skatt som är inkluderad i förvärvet av varor och tjänster som de köper i Finland för officiellt bruk. Eftersom det inte är skäl att försätta import i en annan ställning, stadgas att varor som importeras av institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i Finland skall vara skattefria under motsvarande förutsättningar. Ett stadgande som gäller detta intas som punkt 22.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. där det för tydlighetens skull konstateras att de skattefriheter som stadgas i 1 mom. och som baserar sig på tullfrihet också tillämpas på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, och som skulle vara tullfria om de infördes från ett område utanför tullområdet.

95 §. I 95 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om skattefrihet för införsel av resenärers personliga resgods. Stadgandet baserar sig på rådets direktiv (69/169/EEG) av den 28 maj 1969 om harmonisering av lagstiftningen om befrielse från omsättnings-skatter och punktskatter på varor som införs av resande. Enligt artikel 5.2 i detta direktiv (sådan den lyder ändrad genom direktiv 72/230/EEG) får medlemsstaterna minska värdet och/eller kvantiteten för varor för vilka befrielse från skatt beviljas om de importeras av personer bosatta inom gränzonen, gränsarbetare och besättningen på transportmedel som används mellan tredje land och gemenskapen. Med gränsarbetare avses enligt punkt 5 varje person vars normala verksamhet kräver att han passerar gränsen under sin arbetsdag. Dessa bestämmelser motsvarar artikel 49 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 av den 28 mars 1983 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (tullfrihetsförordningen) om begränsning av tullfriheten för nämnda personers hemkomstgåvor.

Enligt 94 § 22 punkten mervärdesskattelagen behöver skatt inte betalas på importen av varor som enligt 12 § tullagen är tullfria. Enligt 12 § tullagen får den som tillhör personalen på ett fordon i yrkesmässig trafik mellan Finland och tredje land och vars hemort är i Finland tullfritt föra in resgods och hemkomstgåvor enligt vad som stadgas om resenärer i tullfrihetsförordningen. Mängden av hemkomstgåvor under en kalendermånad får dock enligt 12 § 2 mom. tullagen inte överstiga den mängd som en resande tullfritt får föra in på en gång. Finansministeriet kan med stöd av 3 mom. begränsa rätten att föra in hemkomstgåvor i fråga om en person vars hemort ligger utanför gemenskapens tullområde och som hör till i 1 mom. nämnda fordonspersonal.

Eftersom 94 § 22 punkten i den gällande mervärdesskattelagen ansluter sig till 95 § mervärdesskattelagen, som gäller resenärers hemkomstgåvor, föreslås att stadgandet flyt-

tas till 95 §.

I regeringens proposition med förslag till lag om ändring av tullagen och till lag om ändring av 21 § lagen om påförande av accisföreslås att 12 § tullagen ändras så att den som tillhör personalen på ett fordon i yrkesmässig trafik mellan Finland och tredje land eller som är gränsarbete enligt tullfrihetsförordningen som tullfria hemkomstgåvor får föra in varor till ett sammanlagt värde av högst 150 mk samt dessutom tobaksprodukter och alkoholdrycker i högst de mängder som uppräknas i förslaget. I 3 mom., som fogas till 95 § mervärdesskattelagen, föreslås i syfte att förenhetliga den tull- och mervärdebeskattningsmässiga behandlingen att beträffande nämnda personers hemkomstgåvor tillämpas vad som stadgas i 12 § 1 mom. tullagen.

Dessutom intas i paragrafen ett nytt 4 mom. där det sägs att på den som tillhör personalen vid ett fordon enligt 3 mom. och har hemort inom gemenskapen och som på grund av sina arbetsuppgifter har vistats utanför gemenskapen i mer än 15 dygn utan avbrott tillämpas dock 1 mom. I en sådan situation tillämpas alltså det normala stadgandet om skattefrihet för hemkomstgåvor. Stadgandet motsvarar 12 § 2 mom. tullagen i nämnda regeringsproposition.

101 §. Enligt 86 § i den gällande mervärdesskattelagen avses med import av varor införsel av varor till gemenskapen. Med gemenskapen avses enligt 1 a § gemenskapens mervärdesskatteområde enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning. Vissa områden som hör till gemenskapens tullområde hör inte till gemenskapens mervärdesskatteområde. Enligt artikel 33a.1 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet skall de formaliteter som berör införseln av varor som förs från gemenskapens tullområde till gemenskapens skatteområde vara desamma som de som har fastställts i gemenskapens tullbestämmelser för import av varor till gemenskapens tullområde. Artikel 33a.1 c gäller varor som införs till gemenskapens skatteområde och som kunde omfattas av något av de förfaranden som avses i artikel 16.1 B a, b, c och d eller helt tullfritt temporärt importförfarande, om varorna hade införts från ett område utanför gemenskapens tullområde. Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att varor som är i en sådan situation kan vara kvar i gemenskapen på samma villkor som tillämpas på nämnda förfaranden.

Enligt 101 § 1 mom. mervärdesskattelagen tillämpas vid mervärdesbeskattningen av varuimport inte stadganden om tull, om det inte särskilt stadgas om saken i lagen. Enligt 2 mom. gäller om förfarandet vid import av varor, betalning, återbäring eller återindrivning av skatt samt även om annat förfarande, om inte något annat stadgas i lagen, i tillämpliga delar vad tullagstiftningen stadgar om tull.

För tydlighetens skull föreslås på grundval av ovan relaterade bestämmelser i det sjätte mervärdesskattedirektivet att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom., enligt vilket tullagstiftningens stadganden om uppvisnings- och deklarationsskyldigheter och andra formaliteter som berör varor som införs till gemenskapens tullområde samt tillfällig upplagring, överföring till frilager eller friområde eller placering enligt tullupplagringsförfarande, internt förädlingsförfarande med suspensionsarrangemang eller helt tullfritt temporärt importförfarande tillämpas även på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, till gemenskapens skatteområde.

102 §. I 102 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår huvudregeln om avdragsrätt. Enligt 2 mom. avses med i förvärv inkluderad skatt den skatt som nämns i 1 mom. 1—3 punkten, dvs. skatten på en köpt vara eller tjänst, skatten på en importerad vara och skatten på ett gemenskapsinternt förvärv. I 4 mom. sägs att vad mervärdesskattelagen stadgar om skatt som ingår i inköpspriset tillämpas även på skatt som avses i 1 mom. 4 punkten, dvs. mervärdesskatten som uppburits av bilskatt enligt bilskattelagen.

Till 1 mom. fogas en ny 5 punkt enligt vilken den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av skatten på en i 75 l § i lagförslaget avsedd överföring av en vara från upplagringsförfarande.

Dessutom föreslås att 3 mom. ändras så att med skatt som ingår i förvärvet avses även skatten på nämnda överföring och skatten av bilskatt enligt bilskattelagen. Det föreslås att 4 mom. upphävs som onödigt.

102 a §. I 102 a § i den gällande lagen stadgas om verifikation som en förutsättning för avdragsrätt. Paragrafens ordalydelse preciseras.

113 §. Det föreslås att ordalydelsen i 113 §, som gäller specialavdrag för den som köper en uthyrningstjänst, preciseras så att

den motsvarar den ordalydelse som används i 102 § 3 mom.

115 §. Enligt det gällande stadgandet får avdrag som avses i 102 § inte göras för varor som har köpts begagnade, om säljaren har haft rätt att dra av det belopp som avses i 83 § 1 mom. från grunden för skatten på försäljningen i anslutning till marginalbeskattningen. Ett motsvarande avdragsförbud ingår i artikel 26 a B 6. Stadgandets ordalydelse ändras så att det motsvarar direktivets bestämmelse.

Enligt det gällande stadgandet gäller avdragsförbudet inte om säljaren har antecknat skatten på försäljningsverifikatet. Stadgandet slopas som onödigt, eftersom lagens allmänna stadganden då tillämpas enligt 79 h § i lagförslaget och avdragsrätten följer direkt på grundval av dem.

Till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. enligt vilket en skattskyldig återförsäljare inte får göra avdrag för konstverk, samlarföremål och antikviteter som han själv importerat, om han tillämpar marginalbeskattningsförfarandet på försäljningen av dem. Stadgandet är nödvändigt för att förhindra dubbelavdrag. Stadgandet motsvarar artikel 26 a B 7. Något motsvarande stadgande ingår inte i den gällande lagen.

122 §. I 122 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om utländska näringsidkares rätt att på ansökan få återbäring för den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som han skaffat i Finland. Stadgandet gäller utlänningar som inte är skattskyldiga för sin försäljning i Finland och som inte har fast driftställe här.

Enligt 1 mom. 2 punkten har utlänningar rätt till återbäring även för de varor och tjänster vilkas anskaffning hänför sig till den försäljning som utlänningen idkar i Finland och som köparen enligt 9 § är skattskyldig för. Det föreslås att ordalydelsen i punkten preciseras så att rätten till återbäring också gäller situationer där köparen är en stat.

Enligt 3 punkten gäller rätt till återbäring enligt paragrafen också en sådan nyttighet vars förvärv ansluter sig till utlänningens verksamhet i Finland som omfattas av nollskattesats. Denna punkt upphävs och ordalydelsen i 132 § 1 mom. ändras så att en utlänning har rätt till återbäring enligt 131 § oberoende av om verksamheten i fråga bedrivs från ett fast driftställe eller inte. Ändringen baserar sig på rådets åttonde direktiv av den 6 december 1979 om harmonisering

av medlemsstaternas lagar om omsättnings-skatter - regler för återbetalning av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i landets territorium (79/1072/EEG) samt på rådets trettonde direktiv av den 17 november 1986 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättnings-skatter - Regler om återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade i gemenskapens territorium (86/560/EEG). Ändringen ansluter sig också till den föreslagna ändringen av 133 § 3 mom. mervärdesskattelagen som innebär bl.a. att de som bedriver gemenskapssintern försäljning i Finland alltid skall vara registrerings- och deklarationsskyldiga.

Utländska näringsidkares rätt till återbäring motsvarar till sin omfattning skattskyldigas rätt att dra av den skatt som ingår i anskaffningar. Utländska näringsidkare har således inte rätt att få återbäring av skatt för anskaffningar som är föremål för begränsad avdragsrätt. Ett uttryckligt stadgande gällande saken föreslås i 2 mom.

127 §. I lagrummet utvidgas skattefriheten för diplomatförvärv så att till främmande makters diplomatiska och andra beskickningar i motsvarande ställning samt till utsända konsulers konsulat i Finland återbärs den skatt som ingår i priset på varor och tjänster, när dessa har köpts för officiellt bruk. I lagen begränsas inte de varor och tjänster som omfattas av återbäring.

Skatteåterbäringen utvidgas till att gälla även diplomatiska representanters och utsända konsulers personliga bruk. Skatten återbärs även för varor och tjänster som familjemedlemmar som hör till diplomatiska representanters eller utsända konsulers hushåll skaffat för sitt personliga bruk.

En förutsättning för skatteåterbäring vore att en enskild varas eller tjänsts skattebelagda pris är minst 1 000 mk.

128 §. I skatteåterbäringssystemet föreslås inga andra ändringar än att granskningen av räkningarna överförs från utrikesministeriet till Nylands länsskatteverk. Ansökan om återbäring av skatt skall fortfarande lämnas till utrikesministeriet för varje kvartal under kalenderåret och senast inom ett år efter betalningsdagen för den faktura som bifogas ansökan. Utrikesministeriet fastställer att sökanden på basis av sin ställning och ändamålet med varan har rätt till återbäring för den skatt som ingår i varornas och tjänsternas pris. Nylands länsskatteverk kontrollerar

övriga förutsättningar för återbäring och återbär skatten.

Skattestyrelsen bestämmer vilka uppgifter som skall ingå i ansökan och vilka handlingar som skall bifogas ansökan. Gällande 128 § 2 och 3 mom. förblir som tidigare.

129 §. Avsikten med 1 mom. är att undanta sådana förvärv från skatt som görs av institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i Finland. Till institutionerna återbärs på ansökan den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts för officiellt bruk. För skattefrihet förutsätts enligt 3 mom. att varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris är minst 500 finska mark.

Enligt 2 mom. återbärs till Europeiska gemenskaperna på ansökan även skatter som ingår i priset på varor och tjänster som skaffas i Finland på basis av ett avtal som gäller en beställd undersökning eller ett samarbetsavtal. Skatterna återbärs endast i den mån som Europeiska gemenskaperna finansierar förvärvet. En förutsättning för att skatterna skall återbäras är förutom minimipriset 500 mk att det offentliga eller privata samfund som gjort förvärvet inte får dra av den skatt som ingår i förvärvet eller att samfundet inte har rätt att få återbäring för den skatt som ingår i förvärvet. På inköpsverifikatet för varan eller tjänsten kan som köpare anges en institution inom Europeiska gemenskaperna eller det privata eller offentliga samfund som är avtalspart. Förutsättningen för medgivande av undantag är att Europeiska gemenskaperna skriftligt bestyrker att varorna och tjänsterna är avsedda för uppnåendet av de gemensamma mål som fastställts i fördraget för upprättande av Europeiska gemenskaperna.

131 §. Rätten till återbäring enligt 131 § i den gällande mervärdesskattelagen gäller enligt 1 mom. 1 punkten förvärv som gjorts för verksamhet som är skattefri enligt bl.a. 70 och 71 §§. Eftersom ett stadgande som motsvarar den skattefrihet som stadgats i 6 punkten i dessa paragrafer ingår i 72 h § i lagförslaget, fogas till 131 § 1 mom. 1 punkten en hänvisning till detta stadgande.

132 §. Enligt 132 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen har en utlänning som inte har fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldig för den försäljning som han utövar här, inte rätt att få återbäring enligt 131 §.

122 § ändras enligt lagförslaget så att för-

värv som gjorts för verksamhet som en utlänning bedriver i Finland och som omfattas av nollskattesats inte berättigar till återbäring som avses i paragrafen i fråga. För att utlänningar skall få rätt till återbäring enligt 131 §, ändras ordalydelsen i 132 § 1 mom.

133 §. Enligt 133 § 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen tillämpas vad 13—23 kap., som gäller förfarande, stadgar om skattskyldiga också på den som är berättigad till återbäring enligt 130 och 131 §§. Deklarationsskyldigheten enligt artikel 22 i det sjätte mervärdesskattedirektivet gäller också sådana gemenskapsinterna förvärv som är skattefria. På grundval av detta och av övervakningsmässiga skäl föreslås att till momentet fogas ett stadgande enligt vilket kap. 13—23 tillämpas också på den som gör ett gemenskapsinternt varuförvärv och med stöd av 72 f § 1—3 punkten inte behöver betala skatt på förvärvet.

Deklarationsskyldigheten enligt den gällande lagen och andra stadganden i anslutning till förfarandet gäller i princip också en person som bedriver enbart verksamhet som berättigar till återbäring. Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom. enligt vilket 133 § 3 mom. inte tillämpas på en person som i Finland inte bedriver annan försäljning än sådan som berättigar till återbäring enligt 131 §, om han inte vill använda sin rätt till återbäring. 3 mom. skall dock alltid tillämpas på en person som i Finland utför gemenskapsinterna varuförsäljningar. En sådan person skall alltså registrera sig och lämna de deklARATIONER som stadgas i lagen. Stadgandet baserar sig på artikel 22.9 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet enligt vilken medlemsstaterna kan befria vissa näringsidkare från vissa eller alla skyldigheter i anslutning till beskattningsförfarandet. Befrielsen kan dock inte gälla bl.a. personer som inom landets territorium bedriver gemenskapsinterna varuförsäljningar eller gemenskapsinterna varuförvärv.

140 §. I paragrafen företas de ändringar gällande tidläggningen som föranleds av ändringarna i marginalbeskattningsförfarandet gällande begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter.

Enligt den gällande lagen hänförs skatten på försäljningen av en vara som är föremål för marginalbeskattningsförfarande till kalendermånaden i enlighet med de allmänna stadgandena om tidläggning. Inga ändringar föreslås i stadgandena om tidläggning av

skatten på försäljning.

Enligt 140 § i den gällande lagen hänförs ett belopp som avses i 83 § 2 mom. och som skall dras av från skattegrunden till den kalendermånad under vilken varan har tagits emot.

Vid tillämpningen av det sätt att räkna skattegrunden särskilt för varje transaktion som avses i 79 j § kan det avdrag som får göras på grund av en anskaffning inte längre göras för den månad varan tagits emot, utan det hänförs till samma månad som skatten på försäljningen. Detta är en direkt följd av 79 a § i lagförslaget.

Då grunden för skatten beräknas på det sätt som avses i 79 k § i förslaget särskilt för varje skatteperiod, hänförs ett avdrag som görs i samband med förvärvet av en vara på samma sätt som för närvarande till den kalendermånad under vilken varan har tagits emot. En ändring gällande saken görs i 140 § 1 mom.

Enligt 140 § 2 mom. i den gällande lagen hänförs ett tillägg som enligt 83 § 2 mom. skall göras till skattegrunden till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 83 § 2 mom. Enligt lagförslaget skall motsvarande regel tillämpas när skattegrunden beräknas på det sätt som avses i 79 k § per skatteperiod. En ändring som gäller saken görs i 140 § 2 mom.

Vid tillämpning av det sätt att beräkna skattegrunden särskilt för varje transaktion som avses i 79 j § i lagförslaget tillämpas inte stadgandena om återbäring av avdraget, eftersom avdraget kan göras först vid försäljningstidpunkten.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. som gäller situationer där en skattskyldig återförsäljare tillämpar lagens allmänna stadganden på försäljningen av konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerat. Enligt stadgandet skall skatten för importen då hänföras till den månad till vilken skatten på försäljningen hänförs. Stadgandet motsvarar artikel 26 a B 11 i direktivet.

141 a §. I 141 b § i den gällande mervärdesskattelagen ingår ett stadgande om periodisering av avdrag för ett gemenskapsinternt förvärv. Eftersom det inte finns någon 141 a § i lagen, upphävs 141 b § och motsvarande stadgande intas i den 141 a § som fogas till lagen.

149 §. I 1 mom. görs en ändring som beror på marginalbeskattningsförfarandet gällande begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter. Enligt lagförslaget kan ett belopp som inte dragits av för kalendermånaden överföras till följande kalendermånad endast när det sätt att beräkna vinstmarginalen per skatteperiod som avses i 79 k § tillämpas. Stadganden gällande detta ingår i 79 k § 3 mom. i lagförslaget.

Det föreslås dessutom att hänvisningsstadgandet ändras så att det gäller det marginalavdrag för resebyråttjänster som avses i 80 §.

154 §. I 154 § 2 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om den ränta som skall påföras ett belopp som debiteras på grund av felaktigt återburen skatt till en utländsk näringsidkare. I regeringens proposition 112/1995 rd. med förslag till lag om skattetillegg och förseningsränta föreslås allmänna stadganden om dröjsmålspåföljder för skatter och avgifter. Det föreslås att 2 mom. förenhetligas med dessa förslag till stadganden.

158 §. I 158 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om länskatteverkets regionala behörighet. Hänvisningen till beskattninglagen föreslås bli ersatt med en hänvisning till lagen om beskattningsförfarande. Ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem (131/95). Ändringen innebär inga substansändringar när det gäller att bestämma behörigt länskatteverk.

159 §. Enligt 159 § i den gällande mervärdesskattelagen förordnar länskatteverket för varje länskatteverk ett statsombud för att bevaka statens rätt vid beskattningen. I regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem föreslås att de benämningar på skattetagarnas ombud som förekommer i olika skattelagar förenhetligas och ersätts med benämningen skatteombud. Den föreslagna lagen om skatteförvaltningen innehåller ett stadgande enligt vilket statens rätt vid beskattningen och vid ändringssökande som gäller beskattningen bevakas av ett skatteombud varom stadgas närmare genom förordning. Lagen gäller också mervärdesbeskattningen och därför föreslås att motsvarande paragraf i mervär-

desskattelagen upphävs.

162 b §. I 162 b § 2 mom. 1 punkten och i 3 mom. i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om avgivande av sammandragsdeklaration i situationer där den som köper ett tillverkningsarbete sänder råvaror till en annan medlemsstat. Det föreslås att stadgandet i 2 mom. 1 punkten slopas och att 3 mom. upphävs. Ändringarna ansluter sig till det föreslagna slopandet av specialstadgandena om försäljning och köp av tillverkningsarbete, vilket baserar sig på det andra föreklingsdirektivet.

169 §. I 169 § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om den skattskyldiges skyldighet att visa myndigheten alla dokument som kan vara nödvändiga vid beskattningen, vid verkställande av skattegranskning eller vid behandling av ansökan om ändring i hans beskattning samt om hans skyldighet att visa den egendom som hör till verksamheten. I 2 mom. stadgas om var granskningen skall utföras och om den skattskyldiges skyldighet att ställa nödvändiga hjälpmedel till granskarens förfogande.

Det föreslås att paragrafen ändras så att den motsvarar den lagstiftningsteknik som föreslås i regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem. Enligt 1 mom. skall den skattskyldige på uppmaning av behörig myndighet för granskning visa upp allt det material och all den egendom som hör till verksamheten och även annat material och annan egendom som kan behövas vid hans beskattning eller vid behandlingen av en ansökan om ändring. Med material och egendom som inte hör direkt samman med verksamheten avses t.ex. sådana dokument och egendom i personligt bruk som kan påverka beskattningen av den skattskyldige. Om det material och den egendom som skall visas upp i samband med granskningen samt om granskningsförfarandet stadgas med stöd av 3 mom. närmare genom förordning.

I 2 mom. föreslås ett uttryckligt stadgande enligt vilket en berättelse skall upprättas över granskningen, om inte särskilda skäl föranleder något annat. Någon berättelse behöver inte uppgöras t.ex. när inga sådana brister eller fel som skulle inverka på beskattningen iakttas vid granskningen.

175 §. Det föreslås att begreppet statsombud ersätts med uttrycket skatteombud i pa-

ragrafen. Den föreslagna ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem.

179 §. Det föreslås att begreppet skattebyrå i 2 mom. ersätts med länskatteverk. Den föreslagna ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem.

180 §. I paragrafen stadgas om när efterbeskattning inte behöver verkställas. Enligt 1 mom. behöver efterbeskattning inte verkställas om den obetalda skatten eller den överbetalda återbäringen beror på fel som har lett till att någon annan skattskyldig har påförts för mycket skatt.

Kvittning kan inte göras i situationer där skatt på grund av ett fel inte har återburits till en utländsk näringsidkare med stöd av 122 §. Det föreslås att paragrafen ändras så att kvittningsmöjligheten utsträcks även till ovan nämnda situationer. Med avvikelser från det tidigare föreslås att stadgandet ändras så att där uppräknas på ett uttömmande sätt de återbäringar som hör till stadgandets tillämpningsområde. På grund av systemet för återkrav av återbäringar till kommuner kan kvittning inte göras i situationer där skatt på grund av fel inte har återburits till en kommun med stöd av 130 §.

183 §. I 183 § i den gällande mervärdesskattelagen ingår stadganden om skattetillägg som skall påföras skatt som betalas efter utsatt tid. I regeringens proposition 112/1995 rd. med förslag till lag om skattetillägg och förseningsränta föreslås att det stiftas en allmän lag om dröjsmålspåföljder för skatter och avgifter. Lagen ersätter stadgandena i olika skattelagar om storleken på och sättet att räkna ut skattetillägg och ränta som motsvarar dröjsmålsränta. I 183 § mervärdesskattelagen föreslås de ändringar som föranleds av nämnda lagförslag.

I 1 mom. stadgas om skattetillägg som den skattskyldige betalar på eget initiativ. För närvarande ingår ett sådant stadgande i 4 mom. I 2 mom. stadgas om situationer där länskatteverket påför skattetillägget. Ett motsvarande stadgande ingår i 1 och 2 mom. i den nuvarande paragrafen.

Enligt 3 mom. beräknas skattetillägget enligt lagen om skattetillägg och förseningsränta. Skattetillägget är således den av Fin-

lands Bank årligen fastställda referensräntan för dröjsmålsränta, förhöjd med nio procentenheter. Under innevarande år är referensräntan sex procentenheter. Skattetilägget beräknas från dagen efter den i 147 § stadgade sista betalningsdagen till betalningsdagen, sistnämnda dag medräknad. Om skatt som lämnats obetald debiteras, beräknas skattetilägget dock till den förfallodag som sätts ut för skatten, sistnämnda dag medräknad. Till 3 mom. överförs dessutom det stadgande som ingår i det nuvarande 6 mom., enligt vilket myndigheten av särskilda skäl kan beräkna skattetilägget från en senare tidpunkt. Skattetilägget kan således även i fortsättningen göras skälligare t.ex. när skattetilägget beror på ett tolkningsfel.

Till 4 mom. överförs det stadgande som ingår i det nuvarande 3 mom. i oförändrad form. 5 mom. preciseras så att skattetilägget i de situationer som avses där med stöd av 11 § förordningen om skatteuppbörd beräknas enligt en årlig ränta på 9 %. Dessutom stryks momentets första sats såsom onödig.

Det föreslås att 7 mom. upphävs, eftersom motsvarande stadgande ingår i den föreslagna lagen om skattetillägg och förseningsränta.

Ändring i beslut om skattetillägg söks fortfarande i enlighet med mervärdesskattelagens stadganden.

185, 193, 194, 199 och 202 §§. Det föreslås att begreppet statsombud i paragrafen ersätts med uttrycket skatteombud. Den föreslagna ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem.

190 §. Det föreslås att hänvisningen i 3 mom. ändras. Ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem.

197 §. Det föreslås att hänvisningen i 2 mom. ändras. Ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem.

209 a §. I 209 a § i den gällande mervärdesskattelagen stadgas om försäljarens skyldighet att ge köparen en verifikation över köpet. Enligt 1 mom. skall i verifikationen antecknas varans eller tjänstens skattefria försäljningspris och beloppet av den skatt

som ingår i försäljningen. Det föreslås att ordalydelsen i momentet korrigeras så att begreppet den skatt som ingår i försäljningen ersätts med begreppet den skatt som betalas på försäljningen.

I 3 mom. stadgas om de försäljningar beträffande vilka försäljaren i verifikationen också skall anteckna försäljarens och köparens mervärdesskattenummer. Det föreslås att momentet ändras så att sådana anteckningar också skall göras över sådan försäljning enligt 67 b § i lagförslaget av värdering av lös egendom och arbetsprestationer som hänför sig till lös egendom där köparen använder ett mervärdesskattenummer som getts i någon annan medlemsstat. Stadgandet baserar sig på artikel 22.3 b andra stycket första strecksatsen i det sjätte mervärdesskattedirektivet, sådan den lyder ändrad genom det andra förenklingsdirektivet. Dessutom föreslås att den felaktiga hänvisningen i momentet korrigeras. Det föreslås också att ordalydelsen preciseras så att i försäljningsverifikationen över ett nytt transportmedel skall antecknas de uppgifter som behövs för konstaterande av att villkoren i 26 d § 1 mom. uppfylls.

I 4 mom. stadgas om de anteckningar som skall göras på fakturan i samband med trepartsaffärer. Det föreslås att momentets ordalydelse preciseras genom att uttrycket gemenskapsintern försäljning ersätts med uttrycket vidareförsäljning och uttrycket köparens och följande köparens mervärdesskattenummer med uttrycket eget och köparens mervärdesskattenummer. Eftersom stadgandena gällande trepartsaffär gäller endast varor föreslås att omnämmandet av tjänster slopas i paragrafen.

209 b §. Den skattskyldige skall enligt 209 § 1 mom. i den gällande mervärdesskattelagen hålla förteckning över de varor som han transporterar till en annan medlemsstat för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—4 punkten. Momentet ändras så att där hänvisas endast till 18 b § 1—3 punkten.

Försäljaren av tillverkningsarbeten skall enligt 2 mom. hålla en separat förteckning över de råvaror som sänts till honom. Momentet upphävs. Ändringarna ansluter sig till det föreslagna slopanDET av specialstadgandena gällande försäljning och köp av tillverkningsarbete. Den föreslagna ändringen baserar sig på det andra förenklingsdirektivet.

214 §. Det föreslås att begreppet statsombud i paragrafen ersätts med uttrycket skatteombud och allmän underrätt med uttrycket tingsrätt. De föreslagna ändringen beror på regeringens proposition med förslag till lag om skatteförvaltningen och till lag om beskattningsförfarande samt till vissa lagar som har samband med dem och lagen om ändring av rättegångsbalken (354/87).

217 a §. Enligt 70 § 1—4 punkten i den gällande mervärdesskattelagen betalas skatt inte på försäljning av varor när varan sänds utanför gemenskapen. Med gemenskapen avses enligt 1 a § gemenskapens mervärdesskatteområde enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning. Vissa områden som hör till gemenskapens tullområde hör inte till gemenskapens mervärdesskatteområde. Enligt artikel 33a.2 a i det sjätte mervärdesskattedirektivet tillämpas på en vara som exporteras utanför gemenskapens skatteområde men till gemenskapens tullområde samma formaliteter som enligt gemenskapens tillagstiftning gäller för export utanför gemenskapens tullområde.

På grund av ovan relaterade bestämmelse i det sjätte mervärdesskattedirektivet föreslås att till mervärdesskattelagen fogas en ny 217 a §, enligt vilken de stadganden i tullagstiftningen som gäller formaliteterna för varor som förs ut från gemenskapens tullområde också skall tillämpas på varor som förs från gemenskapens skatteområde till gemenskapens tullområde men utanför gemenskapens skatteområde.

2. Närmare stadganden och bestämmelser

Närmare stadganden om verkställigheten av mervärdesskattelagen har utfärdats genom mervärdesskatteförordningen (50/94). De ändringar som lagförslaget föranleder kommer att företas i mervärdesskatteförordningen.

3. Ikraftträdande

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 januari 1996.

I 2 mom. i ikraftträdelsestadgandet ingår

huvudregeln för ikraftträdandet. Enligt huvudregeln tillämpas lagen när en såld vara har levererats eller en tjänst tillhandahållits, ett gemenskapsinternt förvärv gjorts, en importerad vara utlämnats från tullövervakning, en vara eller tjänst tagits i eget bruk eller en vara överförs från upplagringsförfarande på ikraftträdelsedagen eller därefter. I fråga om leveransprincipen motsvarar förslaget till stadgande den praxis som tillämpats vid tidigare lagändringar.

I 3 mom. i ikraftträdelsestadgandet ingår ett specialstadgande gällande marginalbeskattningen av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter. Marginalbeskattningsstadgandena tillämpas på de varor som har levererats eller utlämnats från tullövervakning till en skattskyldig återförsäljare på ikraftträdelsedagen eller därefter. 83 §, som föreslås bli upphävd, tillämpas på varor som har levererats före ikraftträdandet till i paragrafen avsedda personer som handlar med begagnade varor och som är berättigade till avdrag.

Enligt 4 mom. i ikraftträdelsestadgandet tillämpas vissa av de föreslagna stadgandena retroaktivt från den 1 januari 1995. Det retroaktiva stadgandet gäller överlåtelser av varor och tjänster med direkt anknytning till hälso- och sjukvård enligt 36 § 5 punkten i lagförslaget, försäljning av befraktnings-tjänster enligt 58 § 1 mom. och 71 § 4 punkten samt förvärv som görs av institutioner inom Europeiska gemenskaperna enligt 72 d § 3 mom., 94 § 22 punkten och 129 §.

Enligt 5 mom. i ikraftträdelsestadgandet tillämpas lagen retroaktivt från den 1 maj 1995 på ersättningar för efteranvändning och återförsäljning enligt 45 § 3 mom. i lagförslaget. Stadgandet är nödvändigt av administrativa skäl, eftersom ändringarna av upphovsrättslagen trädde i kraft vid den tidpunkten.

Med stöd av 6 mom. i ikraftträdelsestadgandet får åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter vidtas innan den träder i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 31 december 1993 (1501/93) 70 § 8—10 punkten, 71 § 11 punkten, 72 e § 1—3 mom., 72 f § 4 punkten, 83 §, 102 § 4 mom., 122 § 3 punkten, 141 b och 159 §§, 162 b § 3 mom., varvid de nuvarande 4—6 mom. blir 3—5 mom., 209 b § 2 mom., 224 § samt 228 § 3 och 4 mom.,

dessalagrum sådana de lyder, 70 § 8—10 punkten, 71 § 11 punkten, 72 e § 1—3 mom., 72 f § 4 punkten, 122 § 3 punkten, 141 b §, 162 b § 3 mom., 209 b § 2 mom. och 228 § 4 mom. i lag av den 29 december 1994 (1486/94), 83 § delvis ändrad genom lag av den 27 maj 1994 och nämnda lag av den 29 december 1994 (337/94 och 1486/94), 159 § i lag av den 16 december 1994 (1228/94) och 102 § 4 mom. i lag av den 29 december 1994 (1483/94),

ändras 1 § 1 mom. 3 punkten, 2 § 2 mom., 2 a §, 13 c § 4 mom., 18 a och 18 b §§, 26 a § 2 mom., 26 b §, i 26 c § 2 mom. den inledande satsen, 26 d § 2 mom., 36 § 4 punkten, 45 § 1 mom. 2 punkten samt 2 och 3 mom., 46 §, 58 § 1 mom., 63 e §, 66 § 1 mom., 66 a § 1 mom., i 67 § den inledande satsen, 67 a § 1 mom., 70 § 6 och 7 punkten, 70 a § 1 mom., 71 § 1—4 och 6—10 punkten, 72 b § 3—5 mom., 72 d §, 72 f § 2 och 3 punkten, 73 a § 2 mom., mellanrubriken före 79 §, 86 §, 86 a § 4 mom., den finska språkdräkten i 90 § 1 mom., 91 och 93 a §§, 94 § 2, 9, 21 och 22 punkten, 102 § 1 mom. 4 punkten och 3 mom., 102 a, 113 och 115 §§, 122 § 2 punkten, mellanrubriken före 127 § och 127 §, 128 § 1 mom., 129 §, 131 § 1 mom. 1 punkten, 132 §, 133 § 3 mom., 140 §, 149 § 1 mom., 154 § 2 mom. 158 § 1 mom., 162 b § 2 mom., 169 §, 175 § 2 mom., 179 § 2 mom., 180 § 1 mom., 183 §, 185 §, 190 § 3 och 5 mom., 193 § 1 och 2 mom., 194 § 1 och 4 mom., 197 § 2 mom., 199 och 202 §§, 209 a § 1, 3 och 4 mom., 209 b § samt 214 §,

av dessa lagrum 1 § 1 mom. 3 punkten, 2 a §, 13 c § 4 mom., 18 a och 18 b §§, 26 a § 2 mom., 26 b §, i 26 c § 2 mom. den inledande satsen, 26 d § 2 mom., 45 § 1 mom. 2 punkten och 2 mom., 58 § 1 mom., 63 e §, 66 § 1 mom., 66 a § 1 mom., 67 a § 1 mom., 70 § 6 och 7 punkten, 70 a § 1 mom., 71 § 1—4 och 6—10 punkten, 72 b § 3—5 mom., 72 d §, 72 f § 2—3 punkten, 73 a § 2 mom., 86 §, 86 a § 4 mom., 90 § 1 mom., 91 och 93 a §§, 94 § 9, 21 och 22 punkten, 102 § 3 mom., 102 a §, 122 § 2 punkten, 131 § 1 mom. 1 punkten, 132 och 140 §§, 162 b § 2 mom., 183 § 1, 2 och 4 mom., 209 a § 1, 3 och 4 mom. samt 209 b § sådana de lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94) och 115 § sådan den lyder delvis ändrad genom sistnämnda lag samt 102 § 1 mom. 4 punkten i lag av den 29 december 1994 (1483/94), 193 § 1 mom., 194 § 4 mom., 199 och 202 §§ sådana de lyder i lag av den 2 augusti 1994 (700/94), 175 § 2 mom., 193 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (377/94) och 179 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 19 augusti 1994 (735/94), samt

fogas till 1 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), en ny 4 punkt, till 26 c §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 3 mom., varvid det nuvarande 3 mom. blir 4 mom., samt ett nytt 5 mom., till 36 § en ny 5 punkt, till lagen en ny 67 b §, till 70 a §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 4 mom., till lagen en ny 70 b §, till 72 b §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/86), ett nytt 5 mom., varvid det nuvarande 5 mom. blir 6 mom., till 72 f §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom., till lagen nya 72 h—72 n §§ och före dem en ny mellanrubrik, till 73 § ett nytt 3 mom., till lagen nya 79 a—79 k §§ och före dem en ny mellanrubrik, nya mellanrubriker före 80 och 80 a §§, till 94 §, sådant det lyder delvis ändrat genom lag av den 16 december 1994 (1218/94) och lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom., till 95 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), nya 3 och 4 mom., till 101 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 3 mom., till 102 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag av den 29 december 1994 (1483/94 och 1486/94), en ny 5 punkt, till 122 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom.,

till 128 § ett nytt 2 mom., varvid de nuvarande 2—3 mom. blir 3—4 mom., en ny mellanrubrik före 129 §, till 133 § ett nytt 4 mom. och till lagen nya 141 a och 217 a §§ som följer:

1 §

Mervärdesskatt skall enligt denna lag betalas till staten

3) på gemenskapsinterna varuförvärv enligt 26 a § i Finland,

4) på överföring av varor enligt 72 l § från upplagringsförfarande i Finland.

2 §

Om skyldigheten att betala skatt på import av varor stadgas i 9 kap. och om skyldigheten att betala skatt på överföring av varor från upplagringsförfarande i 72 m §.

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 4 mom.

13 c §

En renbeteslagsgrupps skatteperiod är ett renskötselår. Skattedeklarationen för skatteperioden skall lämnas och skatten betalas före utgången av juli under det år som följer på renskötselåret.

18 a §

Som varuförsäljning anses också att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland överförs till en annan medlemsstat för näringsidkarens transaktioner.

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i den stat där transporten upphör och varan efter arbetet återbördas till honom i Finland,

2) temporärt för försäljning av hans tjänster,

3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore fråga om im-

port från en stat utanför gemenskapen,

4) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till den andra medlemsstaten så som nämns i 18 a §.

26 a §

Som gemenskapsinternt varuförvärv anses också

1) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till Finland för näringsidkarens transaktioner,

2) att en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar i en annan situation än den som nämns i 1 punkten överförs från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse, om varan hade förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga.

26 b §

En vara anses inte ha blivit förvärvad så som avses i 26 a § 2 mom., om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i Finland och varan efter arbetet återbördas till honom i den medlemsstat från vilken varan ursprungligen transporterades,

2) temporärt för försäljning av hans tjänster,

3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore varit fråga om import från en stat utanför gemenskapen,

4) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till Finland så som nämns i 26 a § 2 mom. 1 eller 2 punkten.

26 c §

Det är dock inte fråga om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som förvärvens värde, utan skattens andel, med undantag för nya transportmedel, accispliktiga varor och förvärv som nämns i 3 mom., är högst 50 000 mark per kalenderår, om

Det är inte heller fråga om ett gemenskapsinternt förvärv, om

1) skatt inte skulle betalas på försäljning av varan med stöd av 58 § eller 70 § 6 eller 7 punkten, om försäljningen skulle ske i Finland,

2) förvärvet av varan skulle berättiga till återbäring enligt 127 §, om försäljningen skulle ske i Finland, eller

3) förvärvaren är en internationell organisation eller medlem av dess personal, som enligt avtalet om grundande av organisationen eller avtalet om organisationens huvudkvarter skulle ha rätt till återbäring för den skatt som ingår i förvärvet, om försäljningen skulle ske i Finland.

Det är inte heller fråga om ett gemenskapsinternt förvärv, om det på försäljningen av varan i den stat där transporten har inletts har tillämpats ett förfarande som motsvarar det förfarande som nämns i 79 a §. En förutsättning för skattefrihet är att det på ett försäljningsverifikat som givits av en utländsk återförsäljare finns en anteckning om att ovan nämnda förfarande har tillämpats på försäljningen.

26 d §

Som transportmedel betraktas dock inte sådana fartyg eller luftfartyg som med stöd av 58 § eller 70 § 6 punkten kan säljas skattefritt.

36 §

Skatt betalas inte heller på försäljning av följande varor och tjänster

4) modersmjölk, blod, organ och vävnader av människa,

5) varor och tjänster som används direkt i hälso- och sjukvård och som den som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård inom ramen för denna sin verksamhet överläter till någon annan som tillhandahåller häl-

so- och sjukvårdstjänster eller till en yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården enligt 35 § 2 punkten.

45 §

Skatt betalas inte på

2) försäljning av framträdanden av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten då avsikten är att framträdandet skall överlåtas till arrangören av ett evenemang,

Skattefriheten enligt 1 mom. 3 och 4 punkten gäller inte rätten till fotografier, reklamverk, kartor eller material som används för framställning av sådana, automatiska databehandlingssystem eller datorprogram eller överlåtelse av visningsrätten till filmer, videoprogram eller motsvarande program.

Skatt betalas inte heller på överlåtelse av en rättighet som grundar sig på upphovsrättslagen eller på ersättningar som på grund av denna rätt erhållits enligt 13 §, 14 § 1 mom., 25 h § 1 och 2 mom., 25 i, 26 a, 26 i, 47 och 47 a §§ upphovsrättslagen, när ersättningstagaren är en organisation som företräder innehavarna av upphovsrätten eller ersättningen betalas ut av en sådan organisation.

46 §

Upphovsmannen behöver inte betala skatt på försäljning av konstverk som avses i 79 c § och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett konstverk som ägs av upphovsmannen.

58 §

Skatt betalas inte på försäljning, uthyrning eller befraktning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

63 e §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskattenummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats eller att han har fullgjort sin deklarations-skyldighet i anslutning till det gemen-

skapsinterna varuförvärvet i den medlemsstat där varustransporten upphörde.

66 §

En transporttjänst har sålts i Finland om den utförs här, om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom. En transporttjänst som utförs både i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om transporten sker direkt till eller från utlandet, om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom.

66 a §

En gemenskapsintern varustransport har sålts i Finland om transporten inleds här i landet, om inte något annat stadgas i 2 mom. Med gemenskapsintern transport avses en varustransport från en medlemsstat till en annan och transport av varan i medlemsstaten i direkt samband med en sådan transport.

67 §

Följande tjänster har sålts i Finland om de utförs här, om inte något annat stadgas i 67 a § 1 mom. eller 67 b §,

67 a §

En lastnings- och lossningstjänst samt annan motsvarande tjänst i samband med en gemenskapsintern varustransport anses vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland.

67 b §

Värdering av lös egendom och en arbetsprestation som hänför sig till lös egendom anses vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland. Detta tillämpas emellertid endast om föremålet transporteras bort från den medlemsstat där tjänsten utfördes.

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

6) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att använ-

das av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

7) försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg till dem som reser utomlands, om inte något annat stadgas i 70 a §.

70 a §

Skatt betalas inte på försäljning enligt 2 och 3 mom. av varor som medförs som bagage åt passagerare som har biljett eller motsvarande dokument för sjö- eller lufttransport till en annan medlemsstat, om försäljningen sker

1) i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodexen eller i ett lager som avses i 72 j § beläget i en hamn eller på en flygplats, eller

2) ombord på ett fartyg eller luftfartyg under transport till en annan medlemsstat.

Annan försäljning av varor under sådan transport som avses i 1 mom. 2 punkten till dem som reser utomlands är skattefri, om varorna är avsedda att konsumeras ombord på fartyget.

70 b §

Skatt betalas inte på försäljning av varor som medförs som bagage åt en passagerare som inte har sin hemort inom gemenskapen eller i Norge, om det utreds att han, på det sätt som stadgas genom förordning, har fört ut varorna från gemenskapen under de tre följande månaderna efter försäljningsmånaden och om det vederlag som uppburits hos passageraren är minst 250 mark.

Skatt betalas inte på försäljning av en vara eller en grupp av varor som normalt utgör en helhet åt en person som har sin hemort i Norge och som i omedelbar anslutning till försäljningen har medfört varorna som bagage till Norge och där betalat mervärdesskatt i samband med införseln. En ytterligare förutsättning är att varans eller varugruppens försäljningspris exklusive skatt är minst 1 000 mark.

Skatt betalas inte på försäljning av varor som medförs som bagage på en plats som avses i 70 a § 1 mom. 1 punkten till den som reser utanför gemenskapen. Till en person som har sin hemort i Norge får dock skattefritt säljas endast alkoholdrycker, to-

baksprodukter, choklad- och konfektyrvaror, parfymer, kosmetiska preparat och toalettmiddel.

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastning- och lossningstjänster samt andra sådana tjänster i samband med en vara som skall transporteras till en stat utanför gemenskapen eller en vara för vilken gäller externt förpassningsförfarande eller en vara som skall importeras och för vilken gäller internt förpassningsförfarande,

2) försäljning av transport-, lastnings- och lossningstjänster samt andra sådana tjänster i samband med import av varor, om tjänstens värde enligt 91 § skall inkluderas i skatTEGRUNDEN för en importerad vara,

3) försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg till dem som reser utomlands,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa eller befraktning av luftfartyg, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

6) försäljning med stöd av en garantiförbindelse eller annan motsvarande förbindelse av reparationsarbete som hänför sig till en vara, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,

7) försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till ett företag eller en sammanslutning som bedriver televerksamhet i utlandet,

8) försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling i utlandet,

9) försäljning av resebyråtjänster enligt 80 §, till den del det är fråga om sådana varor och tjänster som andra näringsidkare utanför gemenskapen överlåter för att direkt utnyttjas av den resande,

10) förmedling av varor eller tjänster som

med stöd av 58 §, 59 § 4 punkten, 70, 70 b, 71 eller 72 d § säljs skattefritt.

72 b §

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1—3 punkten

1) vars förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv, eller

2) vars förvärv inte med stöd av en bestämmelse som i medlemsstaten i fråga motsvarar 26 c § 3 mom. utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Försäljningen av nya transportmedel betraktas som gemenskapsintern försäljning även när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en enskild.

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också överföringar av varor enligt 18 a §.

72 d §

Skatt betalas inte på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status, till utsända konsulers byråer samt till deras personal, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten.

Skatt betalas inte heller på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras personal, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i avtalet om organisationens huvudkvarter. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har erkänt organisationen som en internationell organisation.

Skatt betalas inte på försäljning av varor och tjänster till en institution inom Europeiska gemenskaperna som är placerad i en annan medlemsstat under samma förutsättningar som skattefrihet beviljas i den stat där institutionen är placerad.

Förutsättningarna för skattefrihet skall påvisas på det sätt som stadgas genom förordning.

72 f §

Skatt betalas inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om

2) skatt enligt 46 eller 61 § eller 72 h § 1 mom. 1 eller 2 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan, om försäljningen skulle ske i Finland,

3) förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet och han har fullgjort sin deklarationsskyldighet enligt 162 §.

Skattefriheter i anslutning till upplagringsförfaranden, friområden och frilager

72 h §

Skatt betalas inte på

1) försäljning av en sådan vara som place-
ras till upplagringsförfarande enligt artikel 50 eller 98 i rådets förordning (EEG) nr (2913/92) om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen) eller överförs till ett friområde eller ett frilager som avses i artikel 166 i tullkodexen,

2) import och försäljning av en vara som avses i 72 i § och som överförs till skatteupplagringsförfarande enligt 72 j §,

3) försäljning av en vara som omfattas av upplagringsförfarande eller finns på ett friområde eller i ett frilager enligt 1 punkten,

4) försäljning av en vara som avses i 72 i § och som omfattas av skatteupplagringsförfarande enligt 72 j §,

5) försäljning av en tjänst som utförts i ett lager, på ett friområde eller i ett frilager som avses i artikel 51 eller 99 i tullkodexen eller i ett skattefritt lager som avses i 72 j §, om tjänsten hänför sig till en vara som avses ovan i 3 eller 4 punkten,

Om det är fråga om en vara vars överföring från frilager eller friområde till någon plats inom gemenskapen inte innebär import av varan, är en förutsättning för skattefriheten till 1 mom. 1 och 3 punkten att varan placeras till exportförfarande som avses i artikel 161 i tullkodexen.

En förutsättning för att försäljning som avses i 1 mom. 3 och 4 punkten skall vara skattefri är att varan i samband med försälj-

ningen inte överförs från ett förfarande, friområde eller frilager som avses i paragrafen.

Skatt betalas inte på ett gemenskapsinternt varuförvärv, om skatt enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan om försäljningen skulle ske i Finland.

72 i §

Varor som avses i 72 h § 1 mom. 2 och 4 punkten är följande varor som avses i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (tulltaxan):

- 1) tenn, position 8001,
- 2) koppar, positionerna 7402, 7403, 7405 och 7408,
- 3) zink, position 7901,
- 4) nickel, position 7502,
- 5) aluminium, position 7601,
- 6) bly, position 7801,
- 7) indium, positionerna ex. 8112 91 och ex. 8112 99,
- 8) spannmål, positionerna 1001—1005, 1006 (endast obehandlat ris) och 1007—1008,
- 9) oljeväxter och oljehaltiga frukter, positionerna 1201-1207, kokosnöt, brasiliansk nöt och cashewnöt, 0801, andra nötter 0802 och oliver 0711 20,
- 10) spannmål och utsäde (inklusive soja-bönor), positionerna 1201—1207,
- 11) kaffe, inte rostat, positionerna 0901 11 00 och 0901 12 00,
- 12) te, position 0902,
- 13) kakaobönor, hela eller sönderslagna, råa eller rostade, position 1801,
- 14) råsocker, positionerna 1701 11 och 1701 12,
- 15) gummi, i ursprungliga former eller som plattor, ark eller remsor, positionerna 4001 och 4002,
- 16) ull, position 5101,
- 17) kemikalier i bulk, kapitlet 28 och 29,
- 18) mineralolja (inklusive propan och butan, också inklusive råpetroleumolja), positionerna 2709, 2710, 2711 12 och 2711 13,
- 19) silver, position 7106,
- 20) platina, (palladium, rhodium), positionerna 7110 11 00, 7110 21 00 och 7110 31 00,
- 21) potatis, position 0701,
- 22) vegetabiliska oljor och fetter och deras fraktioner, oavsett om de är raffinerade eller

ej, men inte kemiskt modifierade, positionerna 1507—1515,

23) cellulosa, positionerna 4701—4706.

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas också på andra varor, om varorna är avsedda för en näringsidkare att säljas enligt 70 § 7 punkten, 70 a § eller 70 b § 3 mom.

72 j §

Med varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande avses varor i ett skattefritt lager som upprätthålls med stöd av tillstånd enligt 72 k § vilka inte omfattas av upplagringsförfarande enligt artikel 50 eller 98 i tullkodexen. En vara anses dock inte omfattas av skatteupplagringsförfarande om den är avsedd att säljas i detaljhandelsledet, med undantag för en vara som avses i 72 i § 2 mom., eller om den används i lagret.

Accispiktiga varor anses omfattas av skatteupplagringsförfarande när de finns i ett lager som avses i 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis.

En vara omfattas av skatteupplagringsförfarande även när den inom finskt territorium överförs från ett skattefritt lager eller från ett lager som avses i 2 mom. till ett annat.

72 k §

Tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager beviljas av länsskatteverket på ansökan. I tillståndsbeslutet fastställs villkoren för upprätthållande av lagret. Länsskatteverket kan kräva att en säkerhet skall ställas för betalning av skatt.

Som lagerhållare kan godkännas en näringsidkare som i fråga om de ekonomiska omständigheterna och även i övrigt lämpar sig som sådan.

Godkännandet som lagerhållare kan återkallas, om förutsättningar för godkännande inte längre föreligger eller om tillståndsvillkoren inte har iakttagits.

Skattestyrelsen meddelar närmare föreskrifter om villkoren för upprätthållande av lagret.

72 l §

Skatt skall betalas på överföringen av en vara från ett förfarande, ett friområde eller ett frilager som avses i 72 h §.

Skatt behöver dock inte betalas om

1) varan och en tjänst som hänför sig till den inte har sålts skattefritt enligt 72 h §,

2) det vid överföringen är fråga om import av varan,

3) överföringen av varan ansluter sig till försäljning av varan, eller

4) varan överförs utanför gemenskapen.

72 m §

Skyldig att betala skatt på sådan överföring av en vara som avses i 72 l § är den som är ansvarig för att ett förfarande som avses i 72 h § upphör eller för överföringen från friområdet eller frilagret.

Skyldighet att betala skatt uppstår när varan överförs från ett förfarande, ett friområde eller ett frilager som avses i 72 h §.

Ansvarig för den skatt som skall betalas när en vara överförs från skatteupplagringsförfarande är också den som upprätthåller ett skattefritt lager eller ett lager som avses i 72 j § 2 mom.

72 n §

Till grunden för den skatt som skall betalas på en sådan överföring av en vara som avses i 72 l § räknas, om varan inte med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten har sålts skattefritt,

1) värdet av skattegrunden för en sådan försäljning, import eller ett gemenskapsinternt förvärv av varan som undantagits från skatt med stöd av 72 h § 1 mom. 1 eller 2 punkten, och

2) värdet av skattegrunden för sådana försäljningar av tjänster som undantagits från skatt med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten.

Om varan med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten har sålts skattefritt, räknas till skattegrunden

1) värdet av skattegrunden för den senaste dylika försäljningen av varan, och

2) värdet av skattegrunden för sådana försäljningar av tjänster som med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten är undantagna från skatt och som har utförts efter den försäljning som avses i 1 punkten.

73 §

Om grunden för skatt på överföring av varor från upplagringsförfarande stadgas i 72 n §.

73 a §

Grunden för skatten på sådana gemenskapsinterna förvärv som nämns i 26 a § 2 mom. 1 och 2 punkten är det i 74 § nämnda värdet.

Understöd och bidrag

79 §

Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter

79 a §

Då en skattskyldig återförsäljare säljer begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han anskaffat för skattepliktig återförsäljning, får som grund för skatten betraktas vinstmarginalen utan skattens andel.

En vara betraktas anskaffad för återförsäljning också då den säljs i delar.

Med skattskyldig återförsäljare avses en skattskyldig som i form av affärsverksamhet köper eller importerar begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter för återförsäljning.

79 b §

Med begagnade varor avses lös egendom som har varit i användning och som är lämplig för vidare användning i befintligt skick, efter reparation eller iståndsättning eller demonterad. Som begagnade varor betraktas dock inte konstverk, samlarföremål och antikviteter.

79 c §

Med konstverk avses följande i tulltaxan klassificerade varor:

1) tavlor, konstgrafiska originalblad och andra föremål som hör till position 9701 eller 9702 00 00,

2) skulpturer som hör till position 9703 00 00 och avgjutningar vars utförande är begränsat till åtta stycken och övervakat av konstnären eller hans efterföljande rättsinnehavare, och

3) handvävda tapisserier som hör till position 5805 00 00 och väggbonader som hör till position 6304 00 00, högst åtta exemplar av varje.

79 d §

Med samlarföremål avses följande i tulltaxan klassificerade varor:

1) frimärken, skattemärken, frankostämpel, förstadagskuvert, helsaker och motsvarande som hör till position 9704 00 00, förutsatt att de inte är eller avsedda att bli gångbara eller att deras pris bestäms på grundval av samlarvärdet, och

2) samlingar och föremål för samlingar av zoologiskt, botaniskt, mineralogiskt, anatiskt, historiskt, arkeologiskt, palentologiskt, etnografiskt eller numismatiskt intresse.

79 e §

Med antikviteter avses föremål, andra än konstverk och samlarföremål, med en ålder av mer än 100 år.

79 f §

Det förfarande som avses i 79 a § tillämpas endast på försäljning av sådana varor som en skattskyldig återförsäljare har köpt i Finland eller inom gemenskapen

1) av någon annan än en näringsidkare,

2) av en näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 61 §, 223 § eller ett motsvarande stadgande eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat,

3) av en näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 46 § eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat,

4) av en näringsidkare som på sin försäljning tillämpar det förfarande som avses i 79 a § eller motsvarande förfarande i en annan medlemsstat, om det finns en anteckning om detta på försäljningsverifikatet, eller

5) på det sätt som avses i 62 § av överlåtaren, om överlåtaren har köpt varan av en säljare som avses i 1—4 punkten eller om överlåtaren inte har gjort det avdrag som avses i 10 kap. för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerat.

79 g §

En skattskyldig återförsäljare får tillämpa det förfarande som avses i 79 a § även på konstverk, samlarföremål och antikviteter som han själv importerar.

79 h §

Om en skattskyldig återförsäljare på försäljningsverifikatet har gjort en anteckning om den skatt som skall betalas på försäljningen, tillämpas utan hinder av 79 a eller 79 g § denna lags allmänna stadganden på försäljningen.

79 i §

Vad som stadgas i 79 a § tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel som avses i 26 d §, om transportmedlet så som anges i

72 b § 1 mom. transporterats till en annan medlemsstat.

79 j §

Den vinstmarginal som avses i 79 a § är skillnaden mellan vederlaget för försäljningen av varan och varans inköpspris, om inte något annat stadgas i 79 k §.

Som inköpspris enligt 1 mom. för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som en skattskyldig återförsäljare själv importerar betraktas grunden för skatten enligt 9 kap. ökad med skattens andel.

Om varans inköpspris är högre än vederlaget för försäljningen av den, kan skillnaden inte dras av från vederlagen för försäljningen av andra varor.

79 k §

En skattskyldig återförsäljare får som vinstmarginal använda vinstmarginalen under den skatteperiod som avses i 162 §.

Skatteperiodens vinstmarginal är skillnaden mellan det sammanlagda beloppet av vederlagen för varor som sålts under skatteperioden och som omfattas av det förfarande som avses i 79 a § och det sammanlagda beloppet av inköpspriserna för varor som anskaffats under skatteperioden och som omfattas av nämnda förfarande.

Om det sammanlagda beloppet av inköpspriserna enligt 2 mom. är större än det sammanlagda beloppet av vederlagen för de varor som sålts, kan skillnaden under följande skatteperiod läggas till det sammanlagda beloppet av inköpspriserna för varor som omfattas av förfarandet enligt denna paragraf.

Om en vara vars inköpspris har avdragits på det sätt som avses i 2 mom. vid beräkningen av skatteperiodens vinstmarginal tas i annan användning än för att återsäljas som skattepliktig eller om på försäljningen tillämpas 79 j § eller om det på försäljningsverifikatet har gjorts en anteckning om skatten enligt 79 h §, skall det avdragna beloppet läggas till skatteperiodens vinstmarginal.

Resebyråtjänster

80 §

Särskilda stadganden

80 a §

86 §

Med import av varor avses införsel av varor till gemenskapen. Som import av varor betraktas dock inte införsel av sådana varor som i en annan situation än en som avses i 86 a § 4 mom. har placerats till internt förpassningsförfarande som avses i artikel 163—165 i tullkodexen.

86 a §

Vad 2 mom. stadgar tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde men från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har placerats till internt förpassningsförfarande som avses i artikel 163—165 i tullkodexen eller enligt något förfarande som avses i 3 mom. 1—4 punkten.

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastning-, lossnings- och försäkringskostnader samt andra sådana kostnader i samband med importen av varan, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

Om det vid den tidpunkt då skyldighet att betala skatt uppstår är känt att varan transporterats till en annan destinationsort inom gemenskapens område, inkluderas kostnaderna dock i skattegrunden fram till denna destinationsort.

93 a §

I skattegrunden inkluderas också värdet av skattegrunden för sådana i samband med en importerad vara utförda tjänster som med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten har sålts skattefritt.

Om en importerad vara med stöd av 72 h § 1 mom. 3 punkten har sålts skattefritt, är skattegrunden värdet av skattegrunden för den senaste dylika försäljningen av varan ökad med värdet av skattegrunden för de tjänster enligt 1 mom. som utförts efter denna försäljning.

94 §

Skattefri är import av följande varor

2) konstverk som upphovsmannen äger och som avses i 79 c §.

9) fartyg som avses i 58 § 1 mom. och

luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 6 punkten,

21) varor som enligt 9 § tullagen är tullfria,

22) varor enligt 129 § 1 mom. som förvärvats för Europeiska gemenskapernas officiella bruk, om grunden för den skatt som skall betalas på importen av varan ökad med mervärdesskattens andel är minst 500 mark.

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, och som skulle vara tullfria om de infördes från ett område utanför tullområdet.

95 §

Beträffande de som hör till personalen på ett transportmedel i yrkesmässig trafik mellan Finland och ett land utanför gemenskapen och gränsarbetare som avses i artikel 49 i tullfrihetsförordningen tillämpas vad som stadgas i 12 § 1 mom. tullagen.

Om den som hör till personalen på ett transportmedel enligt 3 mom. och som har hemort inom gemenskapen, på grund av sina arbetsuppgifter har vistats mer än 15 månader utan avbrott utanför Finland, tillämpas vad som stadgas i 1 mom.

101 §

Vad som i tullagstiftningen stadgas om formaliteter som berör varor som införs till gemenskapens tullområde samt om tillfällig upplagring, överföring till frilager eller friområde eller placering enligt tullupplagringsförfarande, internt förädlingsförfarande med suspensionsarrangemang eller helt tullfritt temporärt importförfarande, tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, till gemenskapens skatteområde.

102 §

Den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av

4) mervärdesskatten som uppburits av bilskatt enligt bilskattelagen,

5) skatt som betalas på sådan överföring av varor från upplagringsförfarande som avses i 72 § 1 §.

Med i förvärv inkluderad skatt avses i denna lag den skatt som nämns i 1 mom.

102 a §

En förutsättning för avdragsrätten är att den skattskyldige över den vara eller tjänst som denne köpt av en annan skattskyldig har en verifikation av vilken framgår den skatt som skall betalas på försäljningen.

I fråga om skatt som skall betalas på en importerad vara är förutsättningen för avdragsrätten att importören har förtullningsbeslutet och därtill hörande handlingar.

113 §

Den som köper en uthyrningstjänst får dra av den skatt som skall betalas på importen av den vara som han hyr, om han med stöd av 9 § skall betala skatt för att han hyr varan.

115 §

Avdrag som avses i 102 § får inte göras för varor, om försäljaren har tillämpat det förfarande som avses i 79 a § på försäljningen.

En skattskyldig återförsäljare får inte dra av den skatt som skall betalas för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerar, om han tillämpar det förfarande som avses i 79 a § på försäljningen.

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig eller där köparen är en stat.

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av stadgandena i 10 kap., om utlänningen hade varit skattskyldig för sin verksamhet.

Diplomatförvärv

127 §

Till främmande maktens diplomatiska beskickningar och andra beskickningar i motsvarande ställning samt till utsända konsulers konsulat i Finland kan på basis av öm-

sesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster, när dessa har köpts för officiellt bruk.

Till främmande makters diplomatiska representanter och till utsända konsulter i Finland kan på basis av ömsesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster, då varan eller tjänsten har köpts för personligt bruk av en diplomatisk representant eller en utsänd konsul eller familjemedlemmar som hör till deras hushåll.

Förutsättningen för återbäring är att en enskild varas eller tjänsts skattebelagda pris är minst 1 000 mark.

128 §

Ansökan om skatteåterbäring skall lämnas till utrikesministeriet för varje kvartal under kalenderåret och senast inom ett år efter betalningsdagen för den faktura som bifogas ansökan. Utrikesministeriet fastställer att sökanden på basis av ömsesidighet, sökandens ställning samt ändamålet med varan eller tjänsten har rätt till skatteåterbäring. Nylands länsskatteverk kontrollerar övriga förutsättningar för återbäring och återbär skatten.

Skattestyrelsen bestämmer närmare vilka uppgifter som skall ingå i ansökan och vilka handlingar som skall fogas till ansökan.

Institutioner inom Europeiska gemenskaperna

129 §

Till institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i Finland återbäras varje kalenderår på ansökan den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland för officiellt bruk.

Till Europeiska gemenskaperna återbäras varje kalenderår på ansökan den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland eller förvärvet av varor som importerats till Finland på basis av ett avtal gällande en beställd undersökning eller ett samarbetsavtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskaperna och ett offentligt eller privat samfund som är placerade i Finland. Skatten återbäras till den del som Europeiska gemenskaperna finansierar förvärvet och köparen inte med stöd av 10 kap. har rätt att dra av den skatt som ingår i förvärvet eller

med stöd av 122 eller 131 § får återbäring för den.

För återbäring förutsätts att varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris eller grunden för den skatt som skall betalas på importen ökad med mervärdesskattens andel är minst 500 mark.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 55, 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten, 70—72 e eller 72 h §,

132 §

En utlänning har inte rätt att få återbäring enligt 131 §, om han har rätt till återbäring enligt 122 §.

133 §

Vad 13—23 kap. stadgar om skattskyldiga tillämpas också på den som är berättigad till återbäring enligt 130 och 131 §§ samt på den som gör ett gemenskapsinternt varuförvärv och som med stöd av 72 f § inte behöver betala skatt.

Vad 3 mom. stadgar tillämpas dock inte på en person som i Finland inte bedriver annan försäljning än sådan som berättigar till återbäring enligt 131 § och som inte vill använda sin rätt till återbäring. Om det är fråga om försäljning som avses i 72 a §, tillämpas dock 3 mom.

140 §

Ett belopp som avses i 80 § 2 mom. och som skall dras av från skattegrunden och det inköpspris som avses i 79 k § 2 mom. för en vara som anskaffats under skatteperioden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Ett tillägg som enligt 80 § 3 mom. eller 79 k § 4 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 79 h §.

Om en skattskyldig återförsäljare tillämpar lagens allmänna stadganden på försäljning av konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerar, avdras den

skatt som skall betalas på importen för den kalendermånad till vilken skatten på försäljningen hänförs.

141 a §

Det avdrag som görs från gemenskapsinterna förvärv av varor hänförs till samma kalendermånad som den skatt som betalas på det gemenskapsinterna förvärvet.

149 §

Kan vid beräkningen av den skatt som skall redovisas för en kalendermånad sådant avdrag som avses i 10 kap. eller 78 eller 80 § inte göras till fullt belopp, skall det oavdragna beloppet hänföras till följande kalendermånader. Länsskatteverket betalar efter räkenskapsperiodens utgång på ansökan eller på basis av någon annan inlämnad utredning den skatt som inte har avdragits för räkenskapsperioden. Om den skattskyldige efter räkenskapsperiodens utgång har ansökt om återbäring av den oavdragna skatten, får den inte dras av under följande räkenskapsperioder.

154 §

På det belopp som skall debiteras påförs ett skattetillägg från den dag då återbäringen betalades till den utsatta förfallodagen, sistnämnda dag medräknad. Skattetillägget beräknas i övrigt enligt vad som stadgas i lagen om skattetillägg och förseningsränta (/).

158 §

Ärenden som gäller en skattskyldig behandlas av det länsskatteverk inom vars verksamhetsområde den skattskyldige har sin hemkommun. Som hemkommun anses den kommun där den skattskyldige enligt lagen om beskattningsförfarande (/) skall påföras statsskatt.

162 b §

En sammandragsdeklaration skall också avges om ett gemenskapsinternt varuförvärv som den skattskyldige har gjort med stöd av 63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där transporten upphörde.

169 §

Den skattskyldige skall på uppmaning av skattestyrelsen, länsskatteverket eller skatteombudet i Finland för granskning visa upp sin bokföring och sina anteckningar samt allt det material och all den egendom som hör till verksamheten och annat material och annan egendom som kan behövas för hans beskattning eller vid behandlingen av en ansökan om ändring i beskattningen.

Över granskningen skall upprättas en berättelse, om inte särskilda skäl föranleder annat.

Om förfarandet vid granskningen samt om det material och den egendom som skall visas upp stadgas närmare genom förordning.

175 §

På begäran av den som saken gäller eller av skatteombudet skall länsskatteverket meddela beslut i registerärenden samt i ärenden som gäller bildande eller upplösning av en skattskyldighetsgrupp.

179 §

Har den skattskyldige avlidit, efterbeskattas dödsboet. Efterbeskattningen skall verkställas inom ett år från utgången av det kalenderår då bouppteckningen inlämnades till länsskatteverket.

180 §

Efterbeskattning behöver inte verkställas, om den omständigheten att skatt i de fall som avses i 179 § inte har betalats eller har återburits till ett för stort belopp beror på fel som har lett till att någon annan skattskyldig har påförts för mycket skatt eller att skatt som avses i 122 eller 131 § inte har återburits. För detta krävs att den skattskyldige uppvisar en förbindelse enligt vilken den som har rätt att få återbäring avstår från sin rätt till återbäring. Till den som har avgivit förbindelse återbärs ingen skatt.

183 §

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt som skall redovisas för en skatteperiod utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala skattetillägg.

Har den skattskyldige inte betalat skatten som skall redovisas för en skatteperiod inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten. Skattetillägg påförs också skatt som betalats efter ovan nämnda tid, om den skattskyldige inte har betalat skattetillägg på det sätt som avses i 1 mom.

Skattetillägg som nämns i 1 och 2 mom. beräknas på det sätt som stadgas i lagen om skattetillägg och förseningsränta (/). Av särskilda skäl kan myndigheten dock beräkna skattetillägget från en senare tidpunkt än den stadgade.

Bestäms skatten helt eller delvis enligt uppskattning för en längre period än en kalendermånad eller är det inte på annat sätt utan oskäligt extra arbete möjligt att reda ut för vilken månad skatten har blivit obetald, kan begynnelse tidpunkten för uträkandet av skattetillägget uppskattas med beaktande av den obetalda skattens sannolika fördelning på de olika månaderna.

Om skatten har bestämts på grund av besvär som anförts på statens vägnar eller skall till staten indrivnas skatt som den skattskyldige redan har betalat men som har återburits till honom, är skattetillägget lika stort som den ränta som nämns i 11 § förordningen om skatteuppbörd.

185 §

Anser skatteombudet att en skattskyldig skall påföras skatt, skattetillägg eller skatteförhöjning, skall länskatteverket på hans begäran fatta beslut i saken.

190 §

Den i 84 § lagen om beskattningsförfarande nämnda centralskattenämnden kan, om det anses vara av synnerlig vikt för sökanden eller det med tanke på tillämpningen av lagen i andra liknande fall eller med hänsyn till enhetligheten i beskattningspraxis är viktigt att få saken avgjord, på ansökan meddela förhandsbesked om mervärdesbeskattning.

Ärenden som gäller förhands, besked skall i länskatteverket, länsrätten i Nylands län och högsta förvaltningsdomstolen behandlas såsom brådskande.

193 §

Ändring i beslut om mervärdesbeskattning som länskatteverket har fattat med stöd av denna lag söks genom besvär hos länsrätten i Nylands län. Besvär anföras på statens vägnar av skatteombudet vid länskatteverket. Besvärsskriften skall tillställas länskatteverket inom besvärstiden.

För den skattskyldige är besvärstiden tre år från utgången av räkenskapsperioden eller, om beslutet avser flera räkenskapsperioder, från utgången av den sista av dem, dock alltid minst 60 dagar från delfäendet. Över ett beslut som gäller förhandsbesked och ett beslut som avses i 175 § 2 mom. får näringsidkaren anföras besvär inom 30 dagar från delfäendet. För skatteombudet är besvärstiden 30 dagar från det beslutet fattades.

194 §

Länskatteverket skall i fråga om besvär som skatteombudet har anförts ge den skattskyldige och, i fråga om besvär som en skattskyldig har anförts skatteombudet tillfälle att bemöta besvaren samt att vid behov avge genmäle.

Skatteombudets besvärsskrift och den skattskyldiges i 3 mom. nämnda besvärsskrift jämte bemötande, genmäle och utlåtande samt andra handlingar som har tillkommit vid behandlingen av ärendet skall utan dröjsmål sändas till länsrätten i Nylands län.

197 §

Beträffande sökande av ändring i förhandsbesked som centralskattenämnden har meddelat gäller i tillämpliga delar 84 § lagen om beskattningsförfarande.

199 §

Besvär får på statens vägnar anföras hos högsta förvaltningsdomstolen av skatteombudet vid länskatteverket.

202 §

Ändrar länsrätten eller högsta förvaltningsdomstolen med anledning av besvär av skatteombudet ett registreringsbeslut som avses i 175 § 2 mom., skall den samtidigt bestäm-

ma den tidpunkt från vilken beslutet skall tillämpas.

209 a §

Den skattskyldige försäljaren skall ge köparen av varan eller tjänsten en verifikation, om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är en näringsidkare. Verifikation skall ges även över förskottsbetalning. I verifikationen skall antecknas varans eller tjänstens skattefria försäljningspris och beloppet av den skatt som betalas på försäljningen enligt de olika skattesatserna.

Säljaren skall i fråga om de försäljningar som avses i 66 a, 67 a, 67 b, 69 och 72 a §§ i verifikationen anteckna även säljarens och köparens mervärdesskattenummer. I verifikationen över ett nytt transportmedel skall dessutom antecknas de uppgifter som behövs för konstaterande av att villkoren i 26 d § 1 mom. uppfylls.

Säljaren skall vid vidareförsäljning som avses i 72 g § i verifikationen anteckna varans pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, eget och köparens mervärdesskattenummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

209 b §

Den skattskyldige skall hålla förteckning över de varor som han själv eller någon annan för hans räkning transporterar till en annan medlemsstat för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—3 punkten.

214 §

För beskattning eller besvär över den kan den myndighet som behandlar ärendet bevilja den skattskyldige och skatteombudet rätt

att på ed låta höra vittnen vid den tingsrätt där detta lämpligen kan ske. Vid vittnesförhör har även den andra parten rätt att låta höra vittnena.

217 a §

Vad som i tullagstiftningen stadgas om formaliteter som berör varor som förs ut från gemenskapens tullområde tillämpas också på varor som förs till gemenskapens tullområde, men till ett område utanför gemenskapens skatteområde, från gemenskapens skatteområde.

Denna lag träder i kraft den
199 .

Lagen tillämpas, om inte något annat stadgas nedan, när en såld vara har levererats eller en tjänst tillhandahållits, ett gemenskapsinternt förvärv gjorts, en importerad vara utlämnats från tullövervakning, en vara eller en tjänst tagits i eget bruk eller en vara överförs från upplagringsförfarande på ikraftträdelsedagen eller därefter.

Stadgandena gällande marginalbeskattning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter tillämpas på varor som har levererats eller utlämnats från tullövervakning till en skattskyldig återförsäljare på ikraftträdelsedagen eller därefter.

36 § 5 punkten, 58 § 1 mom., 71 § 4 punkten, 72 d § 3 mom., 94 § 22 punkten och 129 § tillämpas när en såld vara har levererats eller en tjänst tillhandahållits, ett gemenskapsinternt förvärv gjorts, en importerad vara utlämnats från tullövervakning eller en vara eller en tjänst tagits i eget bruk den 1 januari 1995 eller därefter.

45 § 3 mom. tillämpas när en tjänst har tillhandahållits den 1 maj 1995 eller därefter.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

Helsingfors den 27 oktober 1995

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Minister Arja Aho

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 31 december 1993 (1501/93) 70 § 8—10 punkten, 71 § 11 punkten, 72 e § 1—3 mom., 72 f § 4 punkten, 83 §, 102 § 4 mom., 122 § 3 punkten, 141 b och 159 §§, 162 b § 3 mom., varvid de nuvarande 4—6 mom. blir 3—5 mom., 209 b § 2 mom., 224 § samt 228 § 3 och 4 mom.,

dessas lagrum sådana de lyder, 70 § 8—10 punkten, 71 § 11 punkten, 72 e § 1—3 mom., 72 f § 4 punkten, 122 § 3 punkten, 141 b §, 162 b § 3 mom., 209 b § 2 mom. och 228 § 4 mom. i lag av den 29 december 1994 (1486/94), 83 § delvis ändrad genom lag av den 27 maj 1994 och nämnda lag av den 29 december 1994 (337/94 och 1486/94), 159 § i lag av den 16 december 1994 (1228/94) och 102 § 4 mom. i lag av den 29 december 1994 (1483/94),

ändras 1 § 1 mom. 3 punkten, 2 § 2 mom., 2 a §, 13 c § 4 mom., 18 a och 18 b §§, 26 a § 2 mom., 26 b §, i 26 c § 2 mom. den inledande satsen, 26 d § 2 mom., 36 § 4 punkten, 45 § 1 mom. 2 punkten samt 2 och 3 mom., 46 §, 58 § 1 mom., 63 e §, 66 § 1 mom., 66 a § 1 mom., i 67 § den inledande satsen, 67 a § 1 mom., 70 § 6 och 7 punkten, 70 a § 1 mom., 71 § 1—4 och 6—10 punkten, 72 b § 3—5 mom., 72 d §, 72 f § 2 och 3 punkten, 73 a § 2 mom., mellanrubriken före 79 §, 86 §, 86 a § 4 mom., den finska språkdräkten i 90 § 1 mom., 91 och 93 a §§, 94 § 2, 9, 21 och 22 punkten, 102 § 1 mom. 4 punkten och 3 mom., 102 a, 113 och 115 §§, 122 § 2 punkten, mellanrubriken före 127 § och 127 §, 128 § 1 mom., 129 §, 131 § 1 mom. 1 punkten, 132 §, 133 § 3 mom., 140 §, 149 § 1 mom., 154 § 2 mom. 158 § 1 mom., 162 b § 2 mom., 169 §, 175 § 2 mom., 179 § 2 mom., 180 § 1 mom., 183 §, 185 §, 190 § 3 och 5 mom., 193 § 1 och 2 mom., 194 § 1 och 4 mom., 197 § 2 mom., 199 och 202 §§, 209 a § 1, 3 och 4 mom., 209 b § samt 214 §,

av dessa lagrum 1 § 1 mom. 3 punkten, 2 a §, 13 c § 4 mom., 18 a och 18 b §§, 26 a § 2 mom., 26 b §, i 26 c § 2 mom. den inledande satsen, 26 d § 2 mom., 45 § 1 mom. 2 punkten och 2 mom., 58 § 1 mom., 63 e §, 66 § 1 mom., 66 a § 1 mom., 67 a § 1 mom., 70 § 6 och 7 punkten, 70 a § 1 mom., 71 § 1—4 och 6—10 punkten, 72 b § 3—5 mom., 72 d §, 72 f § 2—3 punkten, 73 a § 2 mom., 86 §, 86 a § 4 mom., 90 § 1 mom., 91 och 93 a §§, 94 § 9, 21 och 22 punkten, 102 § 3 mom., 102 a §, 122 § 2 punkten, 131 § 1 mom. 1 punkten, 132 och 140 §§, 162 b § 2 mom., 183 § 1, 2 och 4 mom., 209 a § 1, 3 och 4 mom. samt 209 b § sådana de lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94) och 115 § sådan den lyder delvis ändrad genom sistnämnda lag samt 102 § 1 mom. 4 punkten i lag av den 29 december 1994 (1483/94), 193 § 1 mom., 194 § 4 mom., 199 och 202 §§ sådana de lyder i lag av den 2 augusti 1994 (700/94), 175 § 2 mom., 193 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 27 maj 1994 (377/94) och 179 § 2 mom. sådant det lyder i lag av den 19 augusti 1994 (735/94), samt

fogas till 1 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat genom nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), en ny 4 punkt, till 26 c §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 3 mom., varvid det nuvarande 3 mom. blir 4 mom., samt ett nytt 5 mom., till 36 § en ny 5 punkt, till lagen en ny 67 b §, till 70 a §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 4 mom., till lagen en ny 70 b §, till 72 b §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/86), ett nytt 5 mom., varvid det nuvarande 5 mom. blir 6 mom., till 72 f §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom., till lagen nya 72 h—72 n §§ och före dem en ny mellanrubrik, till 73 § ett nytt 3 mom., till lagen nya 79 a—79 k §§ och före dem en ny mellanrubrik, nya mellanrubriker före 80 och 80 a §§, till 94 §, sådant det lyder delvis ändrat genom lag av den 16 december 1994 (1218/94) och lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom., till 95 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), nya 3 och 4 mom., till 101 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 3 mom., till 102 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat

genom nämnda lagar av den 29 december 1994 (1483/94 och 1486/94), en ny 5 punkt, till 122 §, sådan den lyder i nämnda lag av den 29 december 1994 (1486/94), ett nytt 2 mom., till 128 § ett nytt 2 mom., varvid de nuvarande 2—3 mom. blir 3—4 mom., en ny mellanrubrik före 129 §, till 133 § ett nytt 4 mom. och till lagen nya 141 a och 217 a §§ som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

1 §

Mervärdesskatt skall enligt denna lag betalas till staten

3) på gemenskapsinterna varuförvärv enligt 26 a § i Finland.

3) på gemenskapsinterna varuförvärv enligt 26 a § i Finland,

4) på överföring av varor enligt 72 l § från upplagringsförfarande i Finland.

2 §

Om skyldigheten att betala skatt på import av varor stadgas i 9 kap.

Om skyldigheten att betala skatt på import av varor stadgas i 9 kap. och om skyldigheten att betala skatt på överföring av varor från upplagringsförfarande i 72 m §.

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 3 mom.

2 a §

Skattskyldig för sådan vidareförsäljning som nämns i 72 g § är köparen, om säljaren på försäljningsverifikationen har gjort de anteckningar som avses i 209 a § 4 mom.

13 c §

En renbeteslagsgrupps skatteperiod är ett renkötselår. Skattedeklarationen för skatteperioden skall lämnas före utgången av juli under det år som följer på renkötselåret.

En renbeteslagsgrupps skatteperiod är ett renkötselår. Skattedeklarationen för skatteperioden skall lämnas och skatten betalas före utgången av juli under det år som följer på renkötselåret.

18 a §

Som varuförsäljning anses också att

1) i Finland utfört tillverkningsarbete på en vara säljs till en näringsidkare som finns antecknad i registret över mervärdesskattskyldiga i en annan medlemsstat, om köparen eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används vid arbetet från köparens registreringsland och den färdiga varan transporterats till köparens registreringsland,

2) en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland överförs till hans rörelse i en annan medlemsstat.

18 a §

Som varuförsäljning anses också att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i Finland överförs till en annan medlemsstat för näringsidkarens transaktioner.

Gällande lydelse

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § 2 mom. om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara till den som säljer tillverkningsarbete i en sådan situation som avses i 26 a § 2 mom. 1 punkten,

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i den stat där transporten upphör,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore fråga om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som avses i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som avses i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de i 1 mom. nämnda förutsättningarna upphör, anses varan ha blivit överförd till den andra medlemsstaten så som nämns i 18 a § 2 punkten.

Föreslagen lydelse

18 b §

En vara anses inte ha blivit såld så som avses i 18 a § om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i den stat där transporten upphör och varan efter arbetet återbördas till honom i Finland,

2) temporärt för försäljning av hans tjänster,

3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore fråga om import från en stat utanför gemenskapen,

4) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 63 § 3 mom., 63 b, 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till den andra medlemsstaten så som nämns i 18 a §.

26 a §

Som gemenskapsinternt varuförvärv anses också

1) köp av i en annan medlemsstat utfört tillverkningsarbete på en vara, om den näringsidkare som köper arbetet eller någon annan för hans räkning transporterar de råvaror som används i arbetet från en sådan medlemsstat där köparen är registrerad som mervärdesskattskyldig, och den färdiga varan transporteras till köparens registreringsland,

2) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till hans rörelse i Finland,

3) att en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar i en annan situation än den som nämns i 2 punkten överförs från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse, om varan hade förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga.

Som gemenskapsinternt varuförvärv anses också

1) att en vara som hör till tillgångarna för en rörelse som en näringsidkare bedriver i en annan medlemsstat överförs till Finland för näringsidkatens transaktioner,

2) att en vara som hör till näringsidkarens rörelsetillgångar i en annan situation än den som nämns i 1 punkten överförs från en annan medlemsstat till Finland för att här användas inom hans rörelse, om varan hade förvärvats eller tillverkats i medlemsstaten i fråga.

Gällande lydelse

26 b §

En vara anses inte ha blivit förvärvad så som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten, om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) som råvara i en sådan situation som nämns i 18 a § 1 punkten till den som säljer tillverkningsarbetet,

2) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i Finland,

3) temporärt för försäljning av hans tjänster,

4) temporärt i ett sådant syfte som skulle berättiga till tillämpning av ett helt tullfritt temporärt importförfarande, om det hade varit fråga om import från en stat utanför gemenskapen,

5) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

6) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till Finland så som avses i 26 a § 2 mom. 2 eller 3 punkten.

Föreslagen lydelse

26 b §

En vara anses inte ha blivit förvärvad så som avses i 26 a § 2 mom., om näringsidkaren eller någon annan för hans räkning överför varan

1) för en arbetsprestation som säljs åt honom och som skall utföras på varan i Finland och varan efter arbetet återbördas till honom i den medlemsstat från vilken varan ursprungligen transporterades,

2) temporärt för försäljning av hans tjänster,

3) temporärt i ett syfte som skulle berättiga till tillämpning av helt tullfritt temporärt importförfarande, om det vore varit fråga om import från en stat utanför gemenskapen,

4) för sådan försäljning som nämns i 63 c §, eller

5) för genomförande av sådan försäljning som nämns i 70, 72 a eller 72 d §.

Om någon av de förutsättningar som nämns i 1 mom. upphör, anses varan ha blivit överförd till Finland så som nämns i 26 a § 2 mom. 1 eller 2 punkten.

26 c §

Det är dock inte fråga om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som de gemenskapsinterna förvärvens värde, utan skattens andel, med undantag för nya transportmedel och accispliktiga varor, är högst 50 000 mark per kalenderår, om

Det är dock inte fråga om ett gemenskapsinternt förvärv till den del som förvärvens värde, utan skattens andel, med undantag för nya transportmedel, accispliktiga varor och förvärv som nämns i 3 mom., är högst 50 000 mark per kalenderår, om

Det är inte heller fråga om ett gemenskapsinternt förvärv, om

1) skatt inte skulle betalas på försäljning av varan med stöd av 58 § eller 70 § 6 eller 7 punkten, om försäljningen skulle ske i Finland,

2) förvärvet av varan skulle berättiga till återbäring enligt 127 §, om försäljningen skulle ske i Finland, eller

3) förvärvaren är en internationell organisation eller medlem av dess personal, som enligt avtalet om grundande av organisationen eller avtalet om organisationens huvudkvarter skulle ha rätt till återbäring för

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

den skatt som ingår i förvärvet, om försäljningen skulle ske i Finland.

Det är inte heller fråga om ett gemenskapsinternt förvärv, om det på försäljningen av varan i den stat där transporten har inletts har tillämpats ett förfarande som motsvarar det förfarande som nämns i 79 a §. En förutsättning för skattefrihet är att det på ett försäljningsverifikat som givits av en utländsk återförsäljare finns en anteckning om att ovan nämnda förfarande har tillämpats på försäljningen.

26 d §

Som transportmedel betraktas dock inte sådana fartyg eller luftfartyg som med stöd av 58 § eller 70 § 8 punkten kan säljas skattefritt.

Som transportmedel betraktas dock inte sådana fartyg eller luftfartyg som med stöd av 58 § eller 70 § 6 punkten kan säljas skattefritt.

36 §

Skatt betalas inte heller på försäljning av följande varor och tjänster

4) modersmjölk, blod, organ och vävnader av människa.

4) modersmjölk, blod, organ och vävnader av människa,

5) varor och tjänster som används direkt i hälso- och sjukvård och som den som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster enligt lagen om privat hälso- och sjukvård inom ramen för denna sin verksamhet överlåter till någon annan som tillhandahåller hälso- och sjukvårdstjänster eller till en yrkesutbildad person inom hälso- och sjukvården enligt 35 § 2 punkten.

45 §

Skatt betalas inte på

2) försäljning av framträdanden av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten till arrangören av ett evenemang,

2) försäljning av framträdanden av sådana uppträdande som nämns i 1 punkten *då avsikten är att framträdandet skall överlåtas* till arrangören av ett evenemang,

Skattefriheten enligt 1 mom. 3 och 4 punkten gäller inte rätten till reklamverk, kartor eller material som används för framställning av sådana, automatiska databehandlingssystem eller datorprogram eller överlåtelse av visningsrätten till filmer, videoprogram eller motsvarande program.

Skattefriheten enligt 1 mom. 3 och 4 punkten gäller inte rätten till *fotografier*, reklamverk, kartor eller material som används för framställning av sådana, automatiska databehandlingssystem eller datorprogram eller överlåtelse av visningsrätten till filmer, videoprogram eller motsvarande program.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Skatt betalas inte heller på överlåtelse av en rättighet som grundar sig på lagen om upphovsrätt eller lagen om rätt till fotografisk bild (405/61) eller på ersättningar som på grund av denna rätt erhållits enligt 11 a §, 17 § 1 mom., 22 a, 22 b, 26 a, 47 och 47 a §§ upphovsrättslagen, när ersättningsstagaren är en organisation som företräder innehavarna av upphovsrätten eller ersättningen betalas ut av en sådan organisation.

46 §

Upphovsmannen behöver inte betala skatt på försäljning av bildkonstster och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett alster som ägs av bildkonstnären.

58 §

Skatt betalas inte på försäljning eller uthyrning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

63 e §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskattenummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats i den medlemsstat där varutransporten upphörde.

66 §

En transporttjänst har sålts i Finland om den utförs här. En transporttjänst som utförs både i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om transporten sker direkt till eller från utlandet, om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom.

66 a §

En varutransport från en medlemsstat direkt till en annat (gemenskapsintern trans-

Skatt betalas inte heller på överlåtelse av en rättighet som grundar sig på upphovsrättslagen eller på ersättningar som på grund av denna rätt erhållits enligt 13 §, 14 § 1 mom., 25 h § 1 och 2 mom., 25 i, 26 a, 26 i, 47 och 47 a §§ upphovsrättslagen, när ersättningsstagaren är en organisation som företräder innehavarna av upphovsrätten eller ersättningen betalas ut av en sådan organisation.

46 §

Upphovsmannen behöver inte betala skatt på försäljning av konstverk som avses i 79 c § och en förmedlare behöver inte heller betala skatt på förmedling av ett konstverk som ägs av upphovsmannen.

58 §

Skatt betalas inte på försäljning, uthyrning eller befraktning av fartyg med en största skrovlängd på minst 10 meter och med en sådan konstruktion att de inte huvudsakligen är avsedda för nöjes- eller sportbruk.

63 e §

Ett gemenskapsinternt varuförvärv anses ske i Finland även då köparen för det gemenskapsinterna förvärvet har använt det mervärdesskattenummer som givits i Finland och varutransporten har inletts i en annan medlemsstat, om inte köparen visar att det gemenskapsinterna förvärvet har beskattats eller att han har fullgjort sin deklarationskyldighet i anslutning till det gemenskapsinterna varuförvärvet i den medlemsstat där varutransporten upphörde.

66 §

En transporttjänst har sålts i Finland om den utförs här, om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom. En transporttjänst som utförs både i Finland och utomlands anses emellertid i sin helhet ha sålts utomlands om transporten sker direkt till eller från utlandet, om inte något annat stadgas i 66 a § 1 mom.

66 a §

En gemenskapsintern varutransport har sålts i Finland om transporten inleds här i

Gällande lydelse

port) har sålts i Finland om transporten inleds här i landet, om inte något annat stadgas i 2 mom.

67 §

Följande tjänster har sålts i Finland om de utförs här:

67 a §

Med avvikelse från 67 § 2 punkten anses en lastnings-, lossnings- och annan motsvarande tjänst i samband med en gemenskapsintern varutransport vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland.

Föreslagen lydelse

landet, om inte något annat stadgas i 2 mom. Med gemenskapsintern transport avses en varutransport från en medlemsstat till en annan och transport av varan i medlemsstaten i direkt samband med en sådan transport.

67 §

Följande tjänster har sålts i Finland om de utförs här, om inte något annat stadgas i 67 a § 1 mom. eller 67 b §,

67 a §

En lastnings- och lossningstjänst samt annan motsvarande tjänst i samband med en gemenskapsintern varutransport anses vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland.

67 b §

Värdering av lös egendom och en arbetsprestation som hänför sig till lös egendom anses vara såld i Finland om köparen vid köpet använder ett mervärdesskattenummer som han fått i någon medlemsstat, och numret i fråga har getts i Finland. Detta tillämpas emellertid endast om föremålet transporteras bort från den medlemsstat där tjänsten utfördes.

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

6) försäljning av en vara när varan anmäls till upplagringsförfarande enligt artikel 50—53 eller 99 i rådets förordning om tullkodex (EEG) nr 2913/92 om inrättande av en tullkodex för gemenskapen (tullkodex) eller till friområde eller frilager enligt artikel 166, så länge varan berörs av detta förfarande eller finns på dessa platser, med undantag för där använda varor,

7) försäljning av varor till en person som inte är bosatt inom gemenskapen, om det utreds att han enligt vad som stadgas genom förordning själv har fört ut varorna från gemenskapen utan att använda dem här,

6) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

7) försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg till dem som

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

8) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

9) försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg, om inte något annat stadgas i 70 a §,

10) försäljning åt resande av varor som medförs som bagage i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i en hamn eller på en flygplats, om inte något annat stadgas i 70 a §.

70 a §

Försäljning åt passagerarna på fartyg och luftfartyg av varor som medförs som bagage under transport till en annan medlemsstat är skattefri enligt vad som stadgas i 2 eller 3 mom. Detta tillämpas också på försäljning av dylika varor i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodex, beläget i hamnen eller på flygplatsen åt passagerare som har biljett eller motsvarande dokument för flyg- eller båttransport till en annan medlemsstat.

reser utomlands, om inte något annat stadgas i 70 a §.

(8—10 punkter upphävs)

70 a §

Skatt betalas inte på försäljning enligt 2 och 3 mom. av varor som medförs som bagage åt passagerare som har biljett eller motsvarande dokument för sjö- eller lufttransport till en annan medlemsstat, om försäljningen sker

1) i ett tullager enligt artikel 99 i tullkodexen eller i ett lager som avses i 72 j § beläget i en hamn eller på en flygplats, eller

2) ombord på ett fartyg eller luftfartyg under transport till en annan medlemsstat.

Annan försäljning av varor under sådan transport som avses i 1 mom. 2 punkten till dem som reser utomlands är skattefri, om varorna är avsedda att konsumeras ombord på fartyget.

70 b §

Skatt betalas inte på försäljning av varor som medförs som bagage åt en passagerare som inte har sin hemort inom gemenskapen eller i Norge, om det utreds att han, på det sätt som stadgas genom förordning, har fört ut varorna från gemenskapen under de tre följande månaderna efter försäljningsmånaden och om det vederlag som uppburits hos passageraren är minst 250 mark.

Skatt betalas inte på försäljning av en vara eller en grupp av varor som normalt utgör en helhet åt en person som har sin hemort i Norge och som i omedelbar anslutning till försäljningen har medfört varorna som бага-

Gällande lydelse

71 §
Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) Försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster i samband med en vara som skall transporteras till en stat utanför gemenskapen eller för vilken gäller externt *eller internt* förpassningsförfarande,

2) försäljning av transport-, lastnings-, lossnings- och andra sådana tjänster om skatt har betalats på tjänstens värde på grund av att värdet har inkluderats i skattegrunden för en importerad vara,

3) försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

6) försäljning av en tjänst som utförs i ett sådant lager eller på ett sådant friområde som nämns i artikel 51, 99 eller 166 i tullkodex, då tjänsten hänför sig till en vara som nämns i 70 § 6 punkt mervärdesskatte-lagen,

7) försäljning med stöd av en garantiför-

Föreslagen lydelse

ge till Norge och där betalat mervärdesskatt i samband med införseln. En ytterligare förutsättning är att varans eller varugruppens försäljningspris exklusive skatt är minst 1 000 mark.

Skatt betalas inte på försäljning av varor som medförs som bagage på en plats som avses i 70 a § 1 mom. 1 punkten till den som reser utanför gemenskapen. Till en person som har sin hemort i Norge får dock skattefritt säljas endast alkoholdrycker, tobaksprodukter, choklad- och konfektyrvaror, parfym, kosmetiska preparat och toalettmiddel.

71 §
Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

1) försäljning av transporttjänster och med transporten direkt förknippade lastning- och lossningstjänster samt andra sådana tjänster i samband med en vara som skall transporteras till en stat utanför gemenskapen eller en vara för vilken gäller externt förpassningsförfarande *eller en vara som skall importeras och för vilken gäller internt förpassningsförfarande*,

2) försäljning av transport-, lastnings- och lossningstjänster samt andra sådana tjänster i samband med import av varor, om tjänstens värde enligt 91 § skall inkluderas i skattegrunden för en importerad vara,

3) försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg *till dem som reser utomlands*,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa *eller befraktning av luftfartyg*, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

6) försäljning med stöd av en garantiför-

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

bindelse eller annan motsvarande förbindelse av reparationsarbete som hänför sig till en vara, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,

8) försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till företag som bedriver televerksamhet i utlandet,

9) försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling,

10) försäljning av resebyråttjänster enligt 80 §, till den del det är fråga om sådana varor och tjänster som andra näringsidkare utanför gemenskapen överlåter för att direkt utnyttjas av den resande,

11) förmedling av varor eller tjänster som med stöd av 59 § 4 punkten, 70, 71 eller 72 d § säljs skattefritt.

bindelse eller annan motsvarande förbindelse av reparationsarbete som hänför sig till en vara, till den utländska näringsidkare som har givit förbindelsen, förutsatt att han inte är skattskyldig i Finland,

7) försäljning av teletjänster i samband med internationell teletrafik till ett företag eller en sammanslutning som bedriver televerksamhet i utlandet,

8) försäljning av transporttjänster som gäller internationell postförmedling och därtill anslutna tjänster till ett företag eller en sammanslutning som bedriver postförmedling i utlandet,

9) försäljning av resebyråttjänster enligt 80 §, till den del det är fråga om sådana varor och tjänster som andra näringsidkare utanför gemenskapen överlåter för att direkt utnyttjas av den resande,

10) förmedling av varor eller tjänster som med stöd av 58 §, 59 § 4 punkten, 70, 70 b, 71 eller 72 d § säljs skattefritt.

72 b §

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1—3 punkten, och hans *gemenskapsinterna* förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv.

Paragrafens 2 och 3 mom. tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också *försäljning av tillverkningsarbete på varor* och överföringar av varor enligt 18 a §.

Det är dock inte fråga om gemenskapsintern försäljning i de fall då köparen är en sådan person som avses i 63 b § 2 mom. 1—3 punkten

1) *vars* förvärv inte överstiger den undre gränsen för skatteplikten för gemenskapsinterna förvärv, sådan den tillämpas i medlemsstaten i fråga, och personen inte har ansökt om att bli skattskyldig för sina förvärv, *eller*

2) *vars* förvärv inte med stöd av en bestämmelse som i medlemsstaten i fråga motsvarar 26 c § 3 mom. utgör ett skattepliktigt gemenskapsinternt förvärv.

Försäljningen av nya transportmedel betraktas som gemenskapsintern försäljning även när det är fråga om en situation som avses i 3 mom. eller när köparen är en enskild.

Försäljning av en vara betraktas inte som gemenskapsintern försäljning, om det förfarande som avses i 79 a § har tillämpats på försäljningen.

Som gemenskapsförsäljning betraktas också överföringar av varor enligt 18 a §.

Gällande lydelse

72 d §

Skatt *behöver* inte betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status *samt* till utsända konsulers byråer, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten.

Skatt *behöver* inte heller betalas på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer och deras medlemmar, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har godkänt organisationen som berättigad till skattefria förvärv.

72 e §

Skatt *betalas inte* för försäljning av tjänster som nämns i 2 mom. om köparen är en näringsidkare som i en annan medlemsstat har antecknats i registret över mervärdesskattekyldiga och som med stöd av 122 § skulle vara berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för tjänsten.

Ovan i 1 mom. avsedda tjänster är

- 1) transporttjänst som direkt anknyter till en gemenskapsintern transport samt lastnings-, lossnings- eller annan sådan tjänst som direkt anknyter till en sådan transport,
- 2) tjänst som nämns i 67 § 3 och 4 punkten.

En förutsättning för skattefrihet enligt 1 mom. är att köparens mervärdesskattnummer har antecknats i försäljningsverifikatet.

Föreslagen lydelse

72 d §

Skatt betalas inte på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna diplomatiska beskickningar och andra beskickningar med samma status, till utsända konsulers byråer *samt till deras personal*, under motsvarande förutsättningar som skattefrihet eller återbäring beviljas i placeringsstaten.

Skatt betalas inte heller på försäljning av varor och tjänster till i andra medlemsstater belägna internationella organisationer *och deras personal*, under de förutsättningar och med de begränsningar som har fastställts i avtalet om grundande av organisationen eller i avtalet om organisationens huvudkvarter. En förutsättning för skattefriheten är att placeringsstaten har erkänt organisationen som *en internationell organisation*.

Skatt *betalas inte* på försäljning av varor och tjänster till en institution inom Europeiska gemenskaperna som är placerad i en annan medlemsstat under samma förutsättningar som skattefrihet beviljas i den stat där institutionen är placerad.

Förutsättningarna för skattefrihet skall påvisas på det sätt som stadgas genom förordning.

72 e §

(upphävs)

72 f §

Skatt betalas inte på gemenskapsinterna varuförvärv, om

Gällande lydelse

2) skatt enligt 46 §, 61 § eller 70 § 6 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan,

3) förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet,

4) på försäljning av vara i den stat där transporten har inletts har tillämpats ett förfarande som motsvarar det förfarande som avses i 83 §.

Föreslagen lydelse

2) skatt enligt 46 eller 61 § eller 72 h § 1 mom. 1 eller 2 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan, om försäljningen skulle ske i Finland,

3) förvärvaren med stöd av 122 § vore berättigad till full återbäring av den skatt som skall betalas för förvärvet och han har fullgjort sin deklarationsskyldighet enligt 162 §.

(4 mom. upphävs)

*Skattefriheter i anslutning till upplagringsförfaranden, friområden och frilager**72 h §*

Skatt betalas inte på

1) försäljning av en sådan vara som placeras till upplagringsförfarande enligt artikel 50 eller 98 i rådets förordning (EEG) nr (2913/92) om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (tullkodexen) eller överförs till ett friområde eller ett frilager som avses i artikel 166 i tullkodexen,

2) import och försäljning av en vara som avses i 72 i § och som överförs till skatteupplagringsförfarande enligt 72 j §,

3) försäljning av en vara som omfattas av upplagringsförfarande eller finns på ett friområde eller i ett frilager enligt 1 punkten,

4) försäljning av en vara som avses i 72 i § och som omfattas av skatteupplagringsförfarande enligt 72 j §,

5) försäljning av en tjänst som utförts i ett lager, på ett friområde eller i ett frilager som avses i artikel 51 eller 99 i tullkodexen eller i ett skattefritt lager som avses i 72 j §, om tjänsten hänförs till en vara som avses ovan i 3 eller 4 punkten,

Om det är fråga om en vara vars överföring från frilager eller friområde till någon plats inom gemenskapen inte innebär import av varan, är en förutsättning för skattefriheten till 1 mom. 1 och 3 punkten att varan placeras till exportförfarande som avses i artikel 161 i tullkodexen.

En förutsättning för att försäljning som avses i 1 mom. 3 och 4 punkten skall vara skattefri är att varan i samband med försäljningen inte överförs från ett förfarande,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

frimråde eller frilager som avses i paragrafen.

Skatt betalas inte på ett gemenskapsinternt varuförvärv, om skatt enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten inte skulle uppbäras på försäljning av varan om försäljningen skulle ske i Finland.

72 i §

Varor som avses i 72 h § 1 mom. 2 och 4 punkten är följande varor som avses i rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (tulltaxan):

- 1) tenn, position 8001,
- 2) koppar, positionerna 7402, 7403, 7405 och 7408,
- 3) zink, position 7901,
- 4) nickel, position 7502,
- 5) aluminium, position 7601,
- 6) bly, position 7801,
- 7) indium, positionerna ex. 8112 91 och ex. 8112 99,
- 8) spannmål, positionerna 1001—1005, 1006 (endast obehandlat ris) och 1007—1008,
- 9) oljeväxter och oljehaltiga frukter, positionerna 1201-1207, kokosnöt, brasiliansk nöt och cashewnöt, 0801, andra nötter 0802 och oliver 0711 20,
- 10) spannmål och utsäde (inklusive soja-bönor), positionerna 1201—1207,
- 11) kaffe, inte rostat, positionerna 0901 11 00 och 0901 12 00,
- 12) te, position 0902,
- 13) kakaobönor, hela eller sönderslagna, råa eller rostade, position 1801,
- 14) råsocker, positionerna 1701 11 och 1701 12,
- 15) gummi, i ursprungliga former eller som plattor, ark eller remsor, positionerna 4001 och 4002,
- 16) ull, position 5101,
- 17) kemikalier i bulk, kapitlen 28 och 29,
- 18) mineraloljor (inklusive propan och butan, också inklusive råpetroleumoljor), positionerna 2709, 2710, 2711 12 och 2711 13,
- 19) silver, position 7106,
- 20) platina, (palladium, rhodium), positionerna 7110 11 00, 7110 21 00 och 7110 31 00,
- 21) potatis, position 0701,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

22) vegetabiliska oljor och fetter och deras fraktioner, oavsett om de är raffinerade eller ej, men inte kemiskt modifierade, positionerna 1507—1515,

23) cellulosa, positionerna 4701—4706.

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas också på andra varor, om varorna är avsedda för en näringsidkare att säljas enligt 70 § 7 punkten, 70 a § eller 70 b § 3 mom.

72 j §

Med varor som omfattas av skatteupplagringsförfarande avses varor i ett skattefritt lager som upprätthålls med stöd av tillstånd enligt 72 k § vilka inte omfattas av upplagringsförfarande enligt artikel 50 eller 98 i tullkodexen. En vara anses dock inte omfattas av skatteupplagringsförfarande om den är avsedd att säljas i detaljhandelsledet, med undantag för en vara som avses i 72 i § 2 mom., eller om den används i lagret.

Accispliktiga varor anses omfattas av skatteupplagringsförfarande när de finns i ett lager som avses i 7 § 2 punkten lagen om påförande av accis.

En vara omfattas av skatteupplagringsförfarande även när den inom finskt territorium överförs från ett skattefritt lager eller från ett lager som avses i 2 mom. till ett annat.

72 k §

Tillstånd till upprätthållande av skattefritt lager beviljas av länsskatteverket på ansökan. I tillståndsbeslutet fastställs villkoren för upprätthållande av lagret. Länsskatteverket kan kräva att en säkerhet skall ställas för betalning av skatt.

Som lagerhållare kan godkännas en näringsidkare som i fråga om de ekonomiska omständigheterna och även i övrigt lämpar sig som sådan.

Godkännandet som lagerhållare kan återkallas, om förutsättningar för godkännande inte längre föreligger eller om tillståndsvillkoren inte har iakttagits.

Skattestyrelsen meddelar närmare föreskrifter om villkoren för upprätthållande av lagret.

72 l §

Skatt skall betalas på överföringen av en vara från ett förfarande, ett friområde eller ett frilager som avses i 72 h §.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Skatt behöver dock inte betalas om

- 1) varan och en tjänst som hänför sig till den inte har sålts skattefritt enligt 72 h §,
- 2) det vid överföringen är fråga om import av varan,
- 3) överföringen av varan ansluter sig till försäljning av varan, eller
- 4) varan överförs utanför gemenskapen.

72 m §

Skyldig att betala skatt på sådan överföring av en vara som avses i 72 l § är den som är ansvarig för att ett förfarande som avses i 72 h § upphör eller för överföringen från friområdet eller frilagret.

Skyldighet att betala skatt uppstår när varan överförs från ett förfarande, ett friområde eller ett frilager som avses i 72 h §.

Ansvarig för den skatt som skall betalas när en vara överförs från skatteupplagringsförfarande är också den som upprätthåller ett skattefritt lager eller ett lager som avses i 72 j § 2 mom.

72 n §

Till grunden för den skatt som skall betalas på en sådan överföring av en vara som avses i 72 l § räknas, om varan inte med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten har sålts skattefritt,

1) värdet av skattegrunden för en sådan försäljning, import eller ett gemenskapsinternt förvärv av varan som undantagits från skatt med stöd av 72 h § 1 mom. 1 eller 2 punkten, och

2) värdet av skattegrunden för sådana försäljningar av tjänster som undantagits från skatt med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten.

Om varan med stöd av 72 h § 1 mom. 3 eller 4 punkten har sålts skattefritt, räknas till skattegrunden

1) värdet av skattegrunden för den senaste dylika försäljningen av varan, och

2) värdet av skattegrunden för sådana försäljningar av tjänster som med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten är undantagna från skatt och som har utförts efter den försäljning som avses i 1 punkten.

73 §

Om grunden för skatt på överföring av

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

varor från upplagringsförfarande stadgas i 72 n §.

73 a §

Grunden för skatten på sådana gemenskapsinterna förvärv som nämns i 26 a § 2 mom. 2 och 3 punkten är det i 74 § nämnda värdet.

Grunden för skatten på sådana gemenskapsinterna förvärv som nämns i 26 a § 2 mom. 1 och 2 punkten är det i 74 § nämnda värdet.

Särskilda stadganden

79 §

Understöd och bidrag

79 §

Begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter

79 a §

Då en skattskyldig återförsäljare säljer begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han anskaffat för skattepliktig återförsäljning, får som grund för skatten betraktas vinstmarginalen utan skattens andel.

En vara betraktas anskaffad för återförsäljning också då den säljs i delar.

Med skattskyldig återförsäljare avses en skattskyldig som i form av affärsverksamhet köper eller importerar begagnade varor, konstverk, samlarföremål eller antikviteter för återförsäljning.

79 b §

Med begagnade varor avses lös egendom som har varit i användning och som är lämplig för vidare användning i befintligt skick, efter reparation eller istandsättning eller demonterad. Som begagnade varor betraktas dock inte konstverk, samlarföremål och antikviteter.

79 c §

Med konstverk avses följande i tulltaxan klassificerade varor:

1) tavlor, konstgrafiska originalblad och andra föremål som hör till position 9701 eller 9702 00 00,

2) skulpturer som hör till position 9703 00 00 och avgjutningar vars utförande är begränsat till åtta stycken och övervakat av konstnären eller hans efterföljande rättsinnehavare, och

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3) handvävda tapisserier som hör till position 5805 00 00 och väggbonader som hör till position 6304 00 00, högst åtta exemplar av varje.

79 d §

Med samlarföremål avses följande i tulltaxan klassificerade varor:

1) frimärken, skattemärken, frankostämpelar, förstadagskuvert, helsaker och motsvarande som hör till position 9704 00 00, förutsatt att de inte är eller avsedda att bli gångbara eller att deras pris bestäms på grundval av samlarvärdet, och

2) samlingar och föremål för samlingar av zoologiskt, botaniskt, mineralogiskt, anatomiskt, historiskt, arkeologiskt, palentologiskt, etnografiskt eller numismatiskt intresse.

79 e §

Med antikviteter avses föremål, andra än konstverk och samlarföremål, med en ålder av mer än 100 år.

79 f §

Det förfarande som avses i 79 a § tillämpas endast på försäljning av sådana varor som en skattskyldig återförsäljare har köpt i Finland eller inom gemenskapen

1) av någon annan än en näringsidkare,
2) av en näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 61 §, 223 § eller ett motsvarande stadgande eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat,

3) av en näringsidkare vars försäljning är undantagen från skatt med stöd av 46 § eller med stöd av en motsvarande bestämmelse i en annan medlemsstat,

4) av en näringsidkare som på sin försäljning tillämpar det förfarande som avses i 79 a § eller motsvarande förfarande i en annan medlemsstat, om det finns en anteckning om detta på försäljningsverifikatet, eller

5) på det sätt som avses i 62 § av överlåtaren, om överlåtaren har köpt varan av en säljare som avses i 1—4 punkten eller om överlåtaren inte har gjort det avdrag som avses i 10 kap. för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerat.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

79 g §

En skattskyldig återförsäljare får tillämpa det förfarande som avses i 79 a § även på konstverk, samlarföremål och antikviteter som han själv importerar.

79 h §

Om en skattskyldig återförsäljare på försäljningsverifikatet har gjort en anteckning om den skatt som skall betalas på försäljningen, tillämpas utan hinder av 79 a eller 79 g § denna lags allmänna stadganden på försäljningen.

79 i §

Vad som stadgas i 79 a § tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel som avses i 26 d §, om transportmedlet så som anges i 72 b § 1 mom. transporteras till en annan medlemsstat.

79 j §

Den vinstmarginal som avses i 79 a § är skillnaden mellan vederlaget för försäljningen av varan och varans inköpspris, om inte något annat stadgas i 79 k §.

Som inköpspris enligt 1 mom. för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som en skattskyldig återförsäljare själv importerar betraktas grunden för skatten enligt 9 kap. ökad med skattens andel.

Om varans inköpspris är högre än vederlaget för försäljningen av den, kan skillnaden inte dras av från vederlagen för försäljningen av andra varor.

79 k §

En skattskyldig återförsäljare får som vinstmarginal använda vinstmarginalen under den skatteperiod som avses i 162 §.

Skatteperiodens vinstmarginal är skillnaden mellan det sammanlagda beloppet av vederlagen för varor som sålts under skatteperioden och som omfattas av det förfarande som avses i 79 a § och det sammanlagda beloppet av inköspriserna för varor som anskaffats under skatteperioden och som omfattas av nämnda förfarande.

Om det sammanlagda beloppet av inköspriserna enligt 2 mom. är större än det sammanlagda beloppet av vederlagen för de varor som sålts, kan skillnaden under följande skatteperiod läggas till det sammanlagda

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

beloppet av inköpspriserna för varor som omfattas av förfarandet enligt denna paragraf.

Om en vara vars inköpspris har avdragits på det sätt som avses i 2 mom. vid beräkningen av skatteperiodens vinstmarginal tas i annan användning än för att återsäljas som skattepliktig eller om på försäljningen tillämpas 79 j § eller om det på försäljningsverifikatet har gjorts en anteckning om skatten enligt 79 h §, skall det avdragna beloppet läggas till skatteperiodens vinstmarginal.

Resebyråttjänster

80 §

80 §

Särskilda stadganden

80 a §

80 a §

83 §

Från skattegrunden får dras av 82 procent av en för skattepliktig återförsäljning såsom begagnad och skattefri anskaffad varas inköpspris. I fråga om böcker utgör avdraget 89 procent av inköpspriset.

Om en för skattepliktig återförsäljning anskaffad vara från vars inköpspris har gjorts avdrag med stöd av 1 mom. tas i bruk för något annat ändamål eller om det på försäljningsverifikatet i samband med varans återförsäljning har gjorts en anteckning om den skatt som skall betalas på försäljningen, skall det avdragna beloppet läggas till skattegrunden.

Vad 1 mom. stadgar om varor som anskaffats skattefritt, skall tillämpas även på köp av varor då säljaren har haft rätt till sådant avdrag som avses i 1 mom., om det på försäljningsverifikatet har antecknats att varans inköpspris inte inkluderar avdragsgill skatt.

Vad 1 mom. stadgar tillämpas inte på försäljning av nya transportmedel om transportmedlet så som anges i 72 b § 1 mom. transporteras till en annan medlemsstat.

Genom förordning kan i fråga om vissa varor som tagits i annan användning än till skattepliktig återförsäljning fastställas grunderna för beräkning av det belopp som skall

(upphävs)

83 §

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

läggas till skattegrunden.

86 §

Med import av varor avses införsel av varor till gemenskapen.

86 §

Med import av varor avses införsel av varor till gemenskapen. *Som import av varor betraktas dock inte införsel av sådana varor som i en annan situation än en som avses i 86 a § 4 mom. har placerats till internt förpassningsförfarande som avses i artikel 163—165 i tullkodexen.*

86 a §

Vad 2 mom. stadgar tillämpas också på varor som importeras från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har anmälts för internt förpassningsförfarande enligt artikel 163—165 i tullkodex eller då någon av punkterna 1—4 i 3 mom. hade kunnat tillämpas, om varan hade importerats från ett område utanför gemenskapens tullområde.

Vad 2 mom. stadgar tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde men från områden utanför gemenskapens skatteområde, då varorna har placerats till internt förpassningsförfarande som avses i artikel 163—165 i tullkodexen eller enligt något förfarande som avses i 3 mom. 1—4 punkten.

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastnings-, lossnings- och försäkringskostnader för varan samt övriga kostnader i samband med transporten, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

91 §

I skattegrunden inkluderas transport-, lastning-, lossnings- och försäkringskostnader samt andra sådana kostnader i samband med importen av varan, fram till den första destinationsort i Finland som finns angiven i transportavtalet.

Om det vid den tidpunkt då skyldighet att betala skatt uppstår är känt att varan transporteras till en annan destinationsort inom gemenskapens område, inkluderas kostnaderna dock i skattegrunden fram till denna destinationsort.

93 a §

I skattegrunden inkluderas vid import av en vara också värdet av eller vederlaget för sådana i samband med varan utförda tjänster som med stöd av 71 § punkten har sålts skattefritt.

93 a §

I skattegrunden inkluderas också värdet av skattegrunden för sådana i samband med en importerad vara utförda tjänster som med stöd av 72 h § 1 mom. 5 punkten har sålts skattefritt.

Om en importerad vara med stöd av 72 h § 1 mom. 3 punkten har sålts skattefritt, är skattegrunden värdet av skattegrunden för den senaste dylika försäljningen av varan ökad med värdet av skattegrunden för de tjänster enligt 1 mom. som utförts efter denna försäljning.

94 §

Skattefri är import av följande varor

Gällande lydelse

2) bildkonstster som upphovsmannen äger,

9) fartyg som avses i 58 § 1 mom. och luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 8 punkten,

21) varor som enligt 9 § tullagen (1466/94) är tullfria samt dessa varor även då de är avsedda för fartyg och luftfartyg i trafik mellan Finland och en annan medlemsstat,

22) varor som enligt 12 § tullagen (1466/94) är tullfria.

Föreslagen lydelse

2) *konstverk* som upphovsmannen äger och som avses i 79 c §.

9) fartyg som avses i 58 § 1 mom. och luftfartyg, reservdelar och utrustning som avses i 70 § 6 punkten,

21) varor som enligt 9 § tullagen är tullfria,

22) *varor enligt 129 § 1 mom. som förvärvats för Europeiska gemenskapernas officiella bruk, om grunden för den skatt som skall betalas på importen av varan ökad med mervärdesskattens andel är minst 500 mark.*

Vad som stadgas i 1 mom. tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, och som skulle vara tullfria om de infördes från ett område utanför tullområdet.

95 §

Beträffande de som hör till personalen på ett transportmedel i yrkesmässig trafik mellan Finland och ett land utanför gemenskapen och gränsarbetare som avses i artikel 49 i tullfrihetsförordningen tillämpas vad som stadgas i 12 § 1 mom. tullagen.

Om den som hör till personalen på ett transportmedel enligt 3 mom. och som har hemort inom gemenskapen, på grund av sina arbetsuppgifter har vistats mer än 15 månader utan avbrott utanför Finland, tillämpas vad som stadgas i 1 mom.

101 §

Vad som i tullagstiftningen stadgas om formaliteter som berör varor som införs till gemenskapens tullområde samt om tillfällig upplagring, överföring till frilager eller friområde eller placering enligt tullupplagringsförfarande, internt förädlingsförfarande med suspensionsarrangemang eller helt tullfritt temporärt importförfarande, tillämpas också på varor som införs från gemenskapens tullområde, men från ett område utanför gemenskapens skatteområde, till gemen-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

skapens skatteområde.

102 §

Den skattskyldige får för skattepliktig rörelse dra av:

4) mervärdesskatten som uppburits av bilskatt enligt bilskattelagen.

4) mervärdesskatten som uppburits av bilskatt enligt bilskattelagen,

5) skatt som betalas på sådan överföring av varor från upplagringsförfarande som avses i 72 l §.

Med i förvärv inkluderad skatt avses i denna lag den skatt som nämns i 1 mom. 1—3 punkten.

Vad denna lag stadgar om skatt som ingår i inköpspriset tillämpas även på skatt som avses i 1 mom. 4 punkten.

Med i förvärv inkluderad skatt avses i denna lag den skatt som nämns i 1 mom.

(4 mom. upphävs)

102 a §

En förutsättning för avdragsrätten är att den skattskyldige över den vara eller tjänst som denne köpt av en annan skattskyldig har en verifikation av vilken framgår den skatt som ingår i köpet.

I fråga om skatt som skall betalas på en importerad vara är förutsättningen för avdragsrätten att importören har de importhandlingar av vilka framgår den skatt som ingår i importen.

102 a §

En förutsättning för avdragsrätten är att den skattskyldige över den vara eller tjänst som denne köpt av en annan skattskyldig har en verifikation av vilken framgår den skatt som skall betalas på försäljningen.

I fråga om skatt som skall betalas på en importerad vara är förutsättningen för avdragsrätten att importören har förtullningsbeslutet och därtill hörande handlingar.

113 §

Den som köper en uthyrningstjänst får dra av den skatt som hänför sig till importen av den vara som han hyr, om han med stöd av 9 § skall betala skatt för att han hyr varan.

113 §

Den som köper en uthyrningstjänst får dra av den skatt som skall betalas på importen av den vara som han hyr, om han med stöd av 9 § skall betala skatt för att han hyr varan.

115 §

Avdrag som avses i 102 § får inte göras för varor som har köpts begagnade, om säljaren har haft rätt att dra av det belopp som avses i 83 § 1 mom. från grunden för skatten på försäljningen. Detta tillämpas dock inte om säljaren på försäljningsverifikatet har antecknat den skatt som skall betalas för försäljningen av varan.

115 §

Avdrag som avses i 102 § får inte göras för varor, om försäljaren har tillämpat det förfarande som avses i 79 a § på försäljningen.

En skattskyldig återförsäljare får inte dra av den skatt som skall betalas för konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerar, om han tillämpar det förfarande som avses i 79 a § på försäljningen.

Gällande lydelse

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig, eller

3) *sådan verksamhet som en utlänning utövar i Finland som berättigar till återbäring som avses i 131 §.*

Diplomatiska beskickningar

127 §

Till främmande makters diplomatiska beskickningar och andra beskickningar i motsvarande ställning samt till utsända konsulers konsulat i Finland kan på basis av ömsesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i anskaffningen av *följande* varor och tjänster, när dessa har köpts för officiellt bruk

1) *byggmateriel samt varor som används för inredning och utrustning av byggnader,*

2) *varor som används i representationsverksamheten,*

3) *motorfordon samt reservdelar och tillbehör till motorfordon,*

4) *tjänster som hänför sig till beskickningens eller konsulatets byggnad samt till varor som nämns i 1—3 punkten,*

5) *teletjänster, vatten, avfallshantering, energiförnödenheter och bränslen som anskaffats för beskickningens eller konsulatets fastighet samt*

6) *bränslen för motorfordon.*

Föreslagen lydelse

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

2) i Finland idkad försäljning enligt 9 § för vilken köparen är skattskyldig *eller där köparen är en stat.*
(upphävs)

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av stadgandena i 10 kap., om utlänningen hade varit skattskyldig för sin verksamhet.

Diplomatförvärv

127 §

Till främmande makters diplomatiska beskickningar och andra beskickningar i motsvarande ställning samt till utsända konsulers konsulat i Finland kan på basis av ömsesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster, när dessa har köpts för officiellt bruk.

Till främmande makters diplomatiska representanter och till utsända konsulter i Finland kan på basis av ömsesidighet och på ansökan återbäras den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster, då varan eller tjänsten har köpts för personligt bruk av en diplomatisk representant eller en utsänd konsul eller familjemedlemmar som hör till deras hushåll.

Gällande lydelse

128 §
 Utrikesministeriet fastställer på ansökan om en beskickning eller ett konsulat som avses ovan på basis av ömsesidighet och sin ställning samt ändamålet med nyttigheten har rätt till skatteåterbäring. Därefter återbär Nylands länsskatteverk skatten. Skatten skall dock inte återbäras, om utrikesministeriet anser att mängden av nyttigheterna i fråga överstiger beskickningens eller konsulatets normala behov. Ansökan godkänns endast, om det skattebelagda priset på de nyttigheter som avses i ansökan är sammanlagt minst 2 000 mark.

129 §
 En skriftlig ansökan om skatteåterbäring skall lämnas till utrikesministeriet varje kvartal och senast inom ett år efter betalningsdagen för den faktura som bifogas ansökan. Skattestyrelsen bestämmer närmare vilka uppgifter som skall ingå i ansökan och vilka handlingar som skall fogas till ansökan.

Föreslagen lydelse

Förutsättningen för återbäring är att en enskild varas eller tjänsts skattebelagda pris är minst 1 000 mark.

128 §
 Ansökan om skatteåterbäring skall lämnas till utrikesministeriet för varje kvartal under kalenderåret och senast inom ett år efter betalningsdagen för den faktura som bifogas ansökan. Utrikesministeriet fastställer att sökanden på basis av ömsesidighet, sökandens ställning samt ändamålet med varan eller tjänsten har rätt till skatteåterbäring. Nylands länsskatteverk kontrollerar övriga förutsättningar för återbäring och återbär skatten.

Skattestyrelsen bestämmer närmare vilka uppgifter som skall ingå i ansökan och vilka handlingar som skall fogas till ansökan.

Institutioner inom Europeiska
gemenskaperna

129 §
 Till institutioner inom Europeiska gemenskaperna som är placerade i Finland återbärs varje kalenderår på ansökan den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland för officiellt bruk.

Till Europeiska gemenskaperna återbärs varje kalenderår på ansökan den skatt som ingår i förvärvet av varor och tjänster som köpts i Finland eller förvärvet av varor som importerats till Finland på basis av ett avtal gällande en beställd undersökning eller ett samarbetsavtal som ingåtts mellan Europeiska gemenskaperna och ett offentligt eller privat samfund som är placerade i Finland. Skatten återbärs till den del som Europeiska gemenskaperna finansierar förvärvet och köparen inte med stöd av 10 kap. har rätt att dra av den skatt som ingår i förvärvet eller med stöd av 122 eller 131 § får återbäring för den.

För återbäring förutsätts att varans eller tjänstens skattebelagda inköpspris eller grunden för den skatt som skall betalas på im-

Gällande lydelse

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 55, 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten eller 70—72 e §,

132 §

En utlänning som inte har fast driftställe i Finland och som inte är skattskyldig för den försäljning som han utövar här, har inte rätt att få återbäring enligt 131 §.

133 §

Vad 13—23 kap. stadgar om skattskyldiga tillämpas också på den som är berättigad till återbäring enligt 130 och 131 §§.

140 §

Ett belopp som avses i 80 § 2 mom. eller 83 § 1 mom. och som skall dras av från skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Ett tillägg som enligt 80 § 3 mom. eller 83 § 2 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 83 § 2 mom.

Föreslagen lydelse

porten ökad med mervärdesskattens andel är minst 500 mark.

131 §

En näringsidkare har rätt att få återbäring för den skatt som inkluderats i ett förvärv av en vara eller tjänst, om förvärvet har samband med

1) verksamhet som är skattefri enligt 55, 56 eller 58 §, 59 § 4 punkten, 70—72 e eller 72 h §,

132 §

En utlänning har inte rätt att få återbäring enligt 131 §, *om han har rätt till återbäring enligt 122 §.*

Vad 13—23 kap. stadgar om skattskyldiga tillämpas också på den som är berättigad till återbäring enligt 130 och 131 §§ *samt på den som gör ett gemenskapsinternt varuförvärv och som med stöd av 72 f § inte behöver betala skatt.*

Vad 3 mom. stadgar tillämpas dock inte på en person som i Finland inte bedriver annan försäljning än sådan som berättigar till återbäring enligt 131 § och som inte vill använda sin rätt till återbäring. Om det är fråga om försäljning som avses i 72 a §, tillämpas dock 3 mom.

140 §

Ett belopp som avses i 80 § 2 mom. och som skall dras av från skattegrunden *och det inköpspris som avses i 79 k § 2 mom. för en vara som anskaffats under skatteperioden* hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits emot.

Ett tillägg som enligt 80 § 3 mom. eller 79 k § 4 mom. skall göras till skattegrunden hänförs till den kalendermånad under vilken tjänsten eller varan har tagits i annat bruk eller under vilken köparen har debiterats för en vara som avses i 79 h §.

Om en skattskyldig återförsäljare tillämpar lagens allmänna stadganden på försäljning av konstverk, samlarföremål eller antikviteter som han själv importerar, avdras den

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

skatt som skall betalas på importen för den kalendermånad till vilken skatten på försäljningen hänförs.

141 a §

Det avdrag som görs från gemenskapsinterna förvärv av varor hänförs till samma kalendermånad som den skatt som betalas på det gemenskapsinterna förvärvet.

141 b §

Det avdrag som görs från gemenskapsinterna förvärv av varor hänförs till samma kalendermånad som den skatt som betalas på gemenskapsinterna förvärvet.

141 b §

(upphävs)

149 §

Kan vid beräkningen av den skatt som skall redovisas för en kalendermånad sådant avdrag som avses i 10 kap. eller i 78 eller 83 § inte göras till fullt belopp, skall det oavdragna beloppet hänföras till följande kalendermånader. Länsskatteverket betalar efter räkenskapsperiodens utgång på ansökan eller på basis av någon annan inlämnad utredning den skatt som inte har avdragits för räkenskapsperioden. Om den skattskyldige efter räkenskapsperiodens utgång har ansökt om återbäring av den oavdragna skatten, får den inte dras av under följande räkenskapsperioder.

149 §

Kan vid beräkningen av den skatt som skall redovisas för en kalendermånad sådant avdrag som avses i 10 kap. eller 78 eller 80 § inte göras till fullt belopp, skall det oavdragna beloppet hänföras till följande kalendermånader. Länsskatteverket betalar efter räkenskapsperiodens utgång på ansökan eller på basis av någon annan inlämnad utredning den skatt som inte har avdragits för räkenskapsperioden. Om den skattskyldige efter räkenskapsperiodens utgång har ansökt om återbäring av den oavdragna skatten, får den inte dras av under följande räkenskapsperioder.

154 §

På det belopp som skall debiteras påförs i ränta en mark för varje fullt belopp av ett-hundra mark för varje kalendermånad från utgången av den månad under vilken återbäringen betalades till utgången av månaden före den förfallodag som sätts ut. På förhöjning uppbärs inte ränta.

På det belopp som skall debiteras påförs ett skattetillägg från den dag då återbäringen betalades till den utsatta förfallodagen, sistnämnda dag medräknad. Skattetillägget beräknas i övrigt enligt vad som stadgas i lagen om skattetillägg och förseningsränta (/).

158 §

Ärenden som gäller en skattskyldig behandlas av det länsskatteverk inom vars verksamhetsområde den skattskyldige har sin hemkommun. Som hemkommun anses den kommun där den skattskyldige enligt beskattninglagen (482/58) skall påföras statskatt.

158 §

Ärenden som gäller en skattskyldig behandlas av det länsskatteverk inom vars verksamhetsområde den skattskyldige har sin hemkommun. Som hemkommun anses den kommun där den skattskyldige enligt lagen om beskattningsförfarande (/) skall påföras statsskatt.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

159 §

Länsskatteverket förordnar för varje läns-
skatteverk en eller flera tjänstemän vid skat-
teförvaltningen eller andra personer att som
statsombud bevaka statens rätt vid beskatt-
ningen.

(upphävs)

159 §

162 b §

En sammandragsdeklaration skall också
avses

1) om den skattskyldige eller någon annan
för hans räkning har sänt råvaror till en an-
nan medlemsstat för att göra ett gemen-
skapsinternt förvärv enligt 26 a § 2 mom. 1
punkten,

2) om ett gemenskapsinternt varuförvärv
som den skattskyldige har gjort med stöd av
63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där
transporten upphörde.

En deklaration enligt 2 mom. 1 punkten
skall avges för det kalenderårskvartal i vilket
ingår den månad under vilken råvarorna har
sänts till en annan medlemsstat.

En sammandragsdeklaration skall också
avges om ett gemenskapsinternt varuförvärv
som den skattskyldige har gjort med stöd av
63 f § anses ha blivit beskattat i den stat där
transporten upphörde.

(3 mom. upphävs)

169 §

Den skattskyldige skall på uppmaning av
en behörig tjänsteman vid länsskatteverket
eller skattestyrelsen för granskning av nämnda
myndighet, eller en sakkunnig och ojävig
person som myndigheten förordnat, i Fin-
land visa upp affärs- och räkenskapsböcker,
inventarium och specifikationer till balans-
räkningen jämte bilagor samt verifikations-
material och allt annat material som hör till
redovisningen, avtal och skuldebrev, proto-
koll, korrespondens och metodbeskrivning
över maskinell bokföring samt andra upp-
tagningar som kan vara nödvändiga vid be-
skattningen, vid verkställande av skatte-
granskning eller vid behandling av ansökan
om ändring i hans beskattning, samt visa de
lager och den övriga egendom som hör till
verksamheten. Med upptagning avses i den-
na lag framställningar i skrift eller bild
(handling) eller sådana datamedier vilkas
innehåll kan läsas, ses, avlyssnas eller på
annat sätt uppfattas endast med tekniska
hjälpmedel (teknisk upptagning). Granskning
kan verkställas även under räkenskapsperio-

169 §

Den skattskyldige skall på uppmaning av
skattestyrelsen, länsskatteverket eller skatte-
ombudet i Finland för granskning visa upp
sin bokföring och sina anteckningar samt allt
det material och all den egendom som hör
till verksamheten och annat material och
annan egendom som kan behövas för hans
beskattning eller vid behandlingen av en an-
sökan om ändring i beskattningen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

den.

Upptagningarna skall om möjligt granskas i den skattskyldiges affärslokal eller i den bokförings- eller servicebyrå som han anlitar. Verkställs granskningen i en sådan lokal eller byrå, skall den skattskyldige ställa ändamålsenliga lokaliteter samt hjälpmedel och biträden till granskarens förfogande. Med hjälpmedel avses i denna lag skriv- och räk-nemaskiner, kopieringsapparater samt datorer eller andra tekniska hjälpmedel, med vilka de tekniska upptagningarna kan återges i en form som kan läsas, ses, avlyssnas eller på annat sätt uppfattas. Kan granskningen inte utan olägenhet verkställas på en plats som avses här, får den ske i länskatteverket. Upptagningarna skall lämnas för granskning på eller sändas till den plats där granskningen utförs. Av de tekniska upptagningarna skall på uppmaning av den myndighet som avses i 1 mom. framställas kopior för den som utför granskningen. Över granskningen skall uppgöras en berättelse.

Över granskningen skall upprättas en berättelse, om inte särskilda skäl föranleder annat.

Om förfarandet vid granskningen samt om det material och den egendom som skall visas upp stadgas närmare genom förordning.

175 §

På begäran av den som saken gäller eller av statsombudet skall länskatteverket meddela beslut i registerärenden samt i ärenden som gäller bildande eller upplösning av en skattskyldighetsgrupp.

På begäran av den som saken gäller eller av *skatteombudet* skall länskatteverket meddela beslut i registerärenden samt i ärenden som gäller bildande eller upplösning av en skattskyldighetsgrupp.

179 §

Har den skattskyldige avlidit, efterbeskattas dödsboet. Efterbeskattningen skall verkställas inom ett år från utgången av det kalenderår då bouppteckningen inlämnades till skattebyrån.

Har den skattskyldige avlidit, efterbeskattas dödsboet. Efterbeskattningen skall verkställas inom ett år från utgången av det kalenderår då bouppteckningen inlämnades till *länskatteverket*.

180 §

Efterbeskattning behöver inte verkställas, om den omständigheten att skatt i de fall som avses i 179 § inte har betalats eller har återburits till ett för stort belopp beror på ett fel som har lett till att någon annan skattskyldig har påförts för mycket i skatt. För detta krävs att den skattskyldige uppvisar en

180 §

Efterbeskattning behöver inte verkställas, om den omständigheten att skatt i de fall som avses i 179 § inte har betalats eller har återburits till ett för stort belopp beror på fel som har lett till att någon annan skattskyldig har påförts för mycket skatt *eller att skatt som avses i 122 eller 131 § inte har återbu-*

Gällande lydelse

förbindelse enligt vilken *en sådan skattskyldig* som har rätt att få återbäring avstår från sin rätt att yrka på sänkning av sitt eget skattebelopp. *Till den skattskyldige* som har avgivit förbindelsen återbärs ingen skatt.

183 §

Har den skattskyldige inte betyalt skatten för en skatteperiod inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten.

I skattetillägg påförs en mark för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad inom vilken skatten borde ha betalats till utgången av månaden före den förfallodag som sätts ut för skatten. Har skatten för en skatteperiod betalats efter utsatt tid och har den skattskyldige inte på eget initiativ betalt skattetillägg av den månad inom vilken skatten borde ha betalats, till utgången av den månad då skatten betalades.

Bestäms för skatten helt eller delvis enligt uppskattning för en längre period än en kalendermånad eller är det inte på annat sätt utan oskäligt extra arbete möjligt att reda ut för vilken månad skatten har blivit obetald, kan begynnelse tidpunkten för uträkandet av skattetillägget uppskattas med beaktande av den obetalda skattens sannolika försening på de olika månaderna.

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt söf en skatteperiod utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala en mark i skattetillägg för varje fullt belopp av etthundra mark för varje kalendermånad från ingången av den månad då skatten borde ha betalats till utgången av den månad då skatten betalades.

Bestäms skatten senare av en myndighet, skall skattetillägg betalas också på detta skattebelopp så som anges 1—3 mom. Om skatten har bestämts på grund av besvär som anförts på statens vägnar eller skall till staten indrivnas skatt som har återburits till honom, skall skattetillägg bestämmas enligt samma grund som ränta på återbäring.

Av särskilda skäl kan myndigheten beräkna skattetillägget från en senare tidpunkt än den som stadgas i 2 och 3 mom.

Föreslagen lydelse

rits. För detta krävs att den skattskyldige uppvisar en förbindelse enligt vilken den som har rätt att få återbäring avstår från sin rätt till återbäring. Till den som har avgivit förbindelse återbärs ingen skatt.

183 §

Betalar den skattskyldige efter den tid som stadgas i 147 § skatt som skall redovisas för en skatteperiod utan debitering, skall han i samband därmed på eget initiativ betala skattetillägg.

Har den skattskyldige inte betalat skatten som skall redovisas för en skatteperiod inom den tid som stadgas i 147 §, skall skattetillägg påföras för den obetalda skatten. Skattetillägg påförs också skatt som betalats efter ovannämnda tid, om den skattskyldige inte har betalat skattetillägg på det sätt som avses i 1 mom.

Skattetillägg som nämns i 1 och 2 mom. beräknas på det sätt som stadgas i lagen om skattetillägg och förseningsränta (/). Av särskilda skäl kan myndigheten dock beräkna skattetillägget från en senare tidpunkt än den stadgade.

Bestäms skatten helt eller delvis enligt uppskattning för en längre period än en kalendermånad eller är det inte på annat sätt utan oskäligt extra arbete möjligt att reda ut för vilken månad skatten har blivit obetald, kan begynnelse tidpunkten för uträkandet av skattetillägget uppskattas med beaktande av den obetalda skattens sannolika fördelning på de olika månaderna.

Om skatten har bestämts på grund av besvär som anförts på statens vägnar eller skall till staten indrivnas skatt som den skattskyldige redan har betalat men som har återburits till honom, är skattetillägget lika stort som den ränta som nämns i 11 § förordningen om skatteuppbörd.

Gällande lydelse

Skattetillägg skall inte påföras för skatteförhöjning.

185 §

Anser statsombudet att en skattskyldig skall påföras skatt, skattetillägg eller skatteförhöjning, skall länskatteverket på hans begäran fatta beslut i saken.

190 §

Den i 69 § beskattningsslagen nämnda centralskattenämnden kan, om det anses vara av synnerlig vikt för sökanden eller det med tanke på tillämpningen av lagen i andra liknande fall eller med hänsyn till enhetligheten i beskattningspraxis är viktigt att få saken avgjord, på ansökan meddela förhandsbesked om mervärdesbeskattning.

Ärende som gäller förhandsbesked skall i länskatteverket, omsättningsskatterätten och högsta förvaltningsdomstolen behandlas såsom brådskande.

193 §

Ändring i beslut om mervärdesbeskattning som länskatteverket har fattat med stöd av denna lag söks genom besvär hos länsrätten i Nylands län. Besvär anförs på statens vägnar av statsombudet vid länskatteverket. Besvärsskriften skall tillställas länskatteverket inom besvärstiden.

För den skattskyldige är besvärstiden tre år från utgången av räkenskapsperioden eller, om beslutet avser flera räkenskapsperioder, från utgången av den sista av dem, dock alltid minst 60 dagar från delfäendet. Över ett beslut som gäller förhandsbesked och ett beslut som avses i 175 § 2 mom. får näringsidkaren anföra besvär inom 30 dagar från delfäendet. För statsombudet är besvärstiden 30 dagar från det beslutet fattades.

194 §

Länskatteverket skall i fråga om besvär som statsombudet har anfört ge den skattskyldige och, i fråga om besvär som en

Föreslagen lydelse

185 §

Anser *skatteombudet* att en skattskyldig skall påföras skatt, skattetillägg eller skatteförhöjning, skall länskatteverket på hans begäran fatta beslut i saken.

Den i 84 § *lagen om beskattningsförfarande* nämnda centralskattenämnden kan, om det anses vara av synnerlig vikt för sökanden eller det med tanke på tillämpningen av lagen i andra liknande fall eller med hänsyn till enhetligheten i beskattningspraxis är viktigt att få saken avgjord, på ansökan meddela förhandsbesked om mervärdesbeskattning.

Ärenden som gäller förhandsbesked skall i länskatteverket, *länsrätten i Nylands län* och högsta förvaltningsdomstolen behandlas såsom brådskande.

193 §

Ändring i beslut om mervärdesbeskattning som länskatteverket har fattat med stöd av denna lag söks genom besvär hos länsrätten i Nylands län. Besvär anförs på statens vägnar av *skatteombudet* vid länskatteverket. Besvärsskriften skall tillställas länskatteverket inom besvärstiden.

För den skattskyldige är besvärstiden tre år från utgången av räkenskapsperioden eller, om beslutet avser flera räkenskapsperioder, från utgången av den sista av dem, dock alltid minst 60 dagar från delfäendet. Över ett beslut som gäller förhandsbesked och ett beslut som avses i 175 § 2 mom. får näringsidkaren anföra besvär inom 30 dagar från delfäendet. För *skatteombudet* är besvärstiden 30 dagar från det beslutet fattades.

194 §

Länskatteverket skall i fråga om besvär som *skatteombudet* har anfört ge den skattskyldige och, i fråga om besvär som en

Gällande lydelse

skattskyldig har anfört, statsombudet tillfälle att bemöta besvärerna samt att vid behov avge genmäle.

Statsombudets besvärsskrift och den skattskyldiges i 3 mom. nämnda besvärsskrift jämte bemötande, genmäle och utlåtande samt andra handlingar som har tillkommit vid behandlingen av ärendet skall utan dröjsmål sändas till länsrätten i Nylands län.

Föreslagen lydelse

skattskyldig har anfört *skatteombudet* tillfälle att bemöta besvärerna samt att vid behov avge genmäle.

Skatteombudets besvärsskrift och den skattskyldiges i 3 mom. nämnda besvärsskrift jämte bemötande, genmäle och utlåtande samt andra handlingar som har tillkommit vid behandlingen av ärendet skall utan dröjsmål sändas till länsrätten i Nylands län.

197 §

Beträffande ändringssökande i förhandsbesked som centralskattenämnden har meddelat gäller i tillämpliga delar 99 § beskattningsslagen.

Beträffande sökande av ändring i förhandsbesked som centralskattenämnden har meddelat gäller i tillämpliga delar 84 § *lagen om beskattningsförfarande*.

199 §

Besvär får på statens vägnar anföras hos högsta förvaltningsdomstolen av statsombudet vid länsskatteverket.

199 §

Besvär får på statens vägnar anföras hos högsta förvaltningsdomstolen av *skatteombudet* vid länsskatteverket.

202 §

Ändrar länsrätten eller högsta förvaltningsdomstolen med anledning av besvär av statsombudet ett registreringsbeslut som avses i 175 § 2 mom., skall den samtidigt bestämma den tidpunkt från vilken beslutet skall tillämpas.

202 §

Ändrar länsrätten eller högsta förvaltningsdomstolen med anledning av besvär av *skatteombudet* ett registreringsbeslut som avses i 175 § 2 mom., skall den samtidigt bestämma den tidpunkt från vilken beslutet skall tillämpas.

209 a §

Den skattskyldige försäljaren skall ge köparen av varan eller tjänsten en verifikation, om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är en näringsidkare. Verifikation skall ges även över förskottsbetalning. I verifikationen skall antecknas varans eller tjänstens skattefria försäljningspris och beloppet av den skatt som ingår i försäljningen enligt de olika skattesatserna.

209 a §

Den skattskyldige försäljaren skall ge köparen av varan eller tjänsten en verifikation, om köparen är en näringsidkare eller en juridisk person som inte är en näringsidkare. Verifikation skall ges även över förskottsbetalning. I verifikationen skall antecknas varans eller tjänstens skattefria försäljningspris och beloppet av den skatt som *betalas på* försäljningen enligt de olika skattesatserna.

Säljaren skall i fråga om de försäljningar som avses i 66 a, 67 a, 69 och 72 a §§ i verifikationen anteckna även säljarens och köparens mervärdesskattenummer. I verifikationen över ett nytt transportmedel skall dessutom antecknas de uppgifter som nämns i 26 d § 2 mom.

Säljaren skall i fråga om de försäljningar som avses i 66 a, 67 a, 67 b, 69 och 72 a §§ i verifikationen anteckna även säljarens och köparens mervärdesskattenummer. I verifikationen över ett nytt transportmedel skall dessutom antecknas de uppgifter som *behövs för konstaterande av att villkoren* i 26 d § 1 mom. uppfylls.

Gällande lydelse

Säljaren skall vid gemenskapsintern försäljning som avses i 72 g § i verifikationen anteckna varans eller tjänstens pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, köparens och följande köparens mervärdesskattenummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

209 b §

Den skattskyldige skall hålla förteckning över de varor som han själv eller någon annan för hans räkning transporterar till en annan medlemsstat för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—4 punkten.

Försäljaren av tillverkningsarbeten skall hålla förteckning över de råvaror som nämns i 18 a § 1 punkten.

214 §

För beskattning eller besvär över den kan den myndighet som behandlar ärendet bevilja den skattskyldige och statsombudet rätt att på ed låta höra vittnen vid den allmänna underrätt där detta lämpligen kan ske. Vid vittnesförhör har även den andra parten rätt att låta höra vittnena.

224 §

På tagande av vara i eget bruk tillämpas omsättningskatterna också i det fall att en näringsidkare tar varan i eget bruk efter ikraftträdandet, om varan har levererats eller utlämnats från tullkontroll till näringsidkare eller tillverkats av honom själv före ikraftträdandet.

Denna lag tillämpas dock på tagande i eget bruk

1) om varans sannolika ekonomiska användningstid vid anskaffningen var högst tre år, eller

2) om varan anskaffats såsom obegagnad

Föreslagen lydelse

Säljaren skall vid vidareförsäljning som avses i 72 g § i verifikationen anteckna varans pris utan skatt, skattens belopp i fråga om de olika skattesatserna, eget och köparens mervärdesskattenummer samt en anteckning om att det är fråga om en trepartsaffär.

209 b §

Den skattskyldige skall hålla förteckning över de varor som han själv eller någon annan för hans räkning transporterar till en annan medlemsstat för sådana affärstransaktioner som nämns i 18 b § 1 mom. 1—3 punkten.

214 §

För beskattning eller besvär över den kan den myndighet som behandlar ärendet bevilja den skattskyldige och skatteombudet rätt att på ed låta höra vittnen vid den tingsrätt där detta lämpligen kan ske. Vid vittnesförhör har även den andra parten rätt att låta höra vittnena.

217 a §

Vad som i tullagstiftningen stadgas om formaliteter som berör varor som förs ut från gemenskapens tullområde tillämpas också på varor som förs till gemenskapens tullområde, men till ett område utanför gemenskapens skatteområde, från gemenskapens skatteområde.

224 §

(upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

eller tillverkats av den skattskyldige själv den 1 februari 1993 eller därefter.

228 §

Avdrag som avses i 10 kap. eller återbäring som avses i 131 § i denna lag fås dock inte för vara som före den 1 februari 1993 i Finland har anskaffats såsom en näringsidkares anläggningstillgång eller med hyres- eller annan nyttjanderätt, om dess sannolika ekonomiska användningstid vid anskaffningen är över tre år, såvida inte näringsidkaren har anskaffat varan för uthyrning eller för att användas omedelbart i tillverkningsverksamhet såsom avses i 43 § omsättningskatterna. Avdrag eller återbäring fås dock, om näringsidkaren kan visa att kalkylerat avdrag enligt omsättningskattelagen inte har kunnat föras för varan.

Skatt betalas inte på försäljning av en sådan vara i fråga om vilken säljaren inte har kunnat göra avdrag från anskaffningen på grund av 3 mom.

(3 mom. upphävs)

(4 mom. upphävs)

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas, om inte något annat stadgas nedan, när en såld vara har levererats eller en tjänst tillhandahållits, ett gemenskapsinternt förvärv gjorts, en importerad vara utlämnats från tullövervakning, en vara eller en tjänst tagits i eget bruk eller en vara överförs från upplagringsförfarande på ikraftträdelsedagen eller därefter.

Stadgandena gällande marginalbeskattning av begagnade varor, konstverk, samlarföremål och antikviteter tillämpas på varor som har levererats eller utlämnats från tullövervakning till en skattskyldig återförsäljare på ikraftträdelsedagen eller därefter.

36 § 5 punkten, 58 § 1 mom., 71 § 4 punkten, 72 d § 3 mom., 94 § 22 punkten och 129 § tillämpas när en såld vara har levererats eller en tjänst tillhandahållits, ett gemenskapsinternt förvärv gjorts, en importerad vara utlämnats från tullövervakning eller en vara eller en tjänst tagits i eget bruk den 1 januari 1995 eller därefter.

45 § 3 mom. tillämpas när en tjänst har tillhandahållits den 1 maj 1995 eller därefter.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

*Åtgärder som verkställigheten av lagen
förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.*
